

Πάνος Κολιόπουλος

Δεν πάει έτσι, ρε κουμπάρε...

MIDNIGHT PUBLISHING
Κέρκυρα 2020

Δεν πάει έτσι, ρε κουμπάρε...
Μέγας Σεξουαλικός Ονειροκρίτης
(Με παραδείγματα βγαλμένα απ' τη ζωή)

Πάνος Κολιόπουλος

Δεν πάει έτσι, ρε κουμπάρε...

**Μέγας Σεξουαλικός Ονειροκρίτης
(Με παραδείγματα βγαλμένα απ' τη ζωή)**

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος
Οι βινιέτες είναι public domaine

MIDNIGHT PUBLISHING

Κέρκυρα 2020

Copyright © 2020 Panos Coliopoulos
S. Dousmani 44
Corfu 49100
email: panflynn@otenet.gr

Οι Ιστορίες

Να εξηγούμεθα.....	9
Εάν... (If που θα 'λεγε κι ο συνάδελφος Kipling).....	13
Before... After.....	15
Ε, όχι κι Απιστία!.....	33
Προφορικώς.....	39
Parole... Parole.....	55
Περί το Μερακλήδικο.....	65
Ιδιωτικές Απόκριες.....	87
Ενώπιος Ενωπίω.....	101
Το Γελαστό Παιδί.....	115
Το Ραπίζειν Εστί Αγαπείν.....	127
Ως εν οίκω... Πουθενά!.....	139
Δια Βίου Μάθηση.....	163
Εν τω Πολλώ το Ευ!.....	177
Όλοι οι Καλοί Χωράνε.....	189
Ατζέμικα Πράματα, Ωραία!.....	205
Welcome Home Τζων Τοπς.....	223
Ε, Όχι κι Ανώμαλη!.....	237

Να εξηγούμεθα...

Λέγεται –και ποιος είμαι εγώ να το αμφισβητήσω;– ότι οι μεγαλύτερες ζημιές ξεκινούν με τις καλύτερες προθέσεις. Αν υποθέσουμε ότι η φυσική κατάληξη μιας σχέσης είναι η καταστροφή τότε το ως άνω αξίωμα επαληθεύεται πανηγυρικά.

Ωστόσο, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, που οι ανά την οικουμένη ψυχίατροι μελετούν, χωρίς να έχουν καταλήξει ακόμη σε συμπέρασμα –ούτε πρόκειται, όλοι οι εμπλεκόμενοι στην αρχή μιας σχέσης (και ομιλώ βεβαίως για τις «σοβαρές» λεγόμενες) είναι σχεδόν πάντα βέβαιοι πως πρόκειται εδώ (επιτέλους!) για μια κατάσταση (προσέξτε... δεν λέω «ποιινή») ισόβια –ναι, το περίφημο «για πάντα».

Τώρα, στη δικονομία αυτό το «ισόβια» δεν είναι κάτι το αόριστο και νεφελώδες. Συνήθως ορίζεται σε εικοσιπέντε χρόνια (φυλάκισης), τα οποία όμως, κάτω από ορισμένες συνθήκες και προϋποθέσεις, μειώνονται στο ήμισυ, το οποίο με τη σειρά του υφίσταται περαιτέρω μειώσεις, λόγω ετούτου κι εκείνου και του άλλου, και νά η καλή διαγωγή, νά ένας ευνοϊκός νόμος, νά μια βασιλική, προεδρική, πρωθυπουργική χάρη κι ο κατάδικος ισόβιτης καταλήγει σε πέντε χρονάκια ν' απολαμβάνει τον καπουτσίνο του στο «Da Capo» του Κολωναχίου.

Η μόνη ουσιαστικά και πραγματικά ισόβια ποινή είναι, πολύ φοβούμαι, η θανατική, αυτή όμως έχει καταργηθεί σ' έναν ικανό αριθμό χωρών αυτού του πλανήτη και διατηρείται μόνο σε κάποιες ανεπίδεκτα καθυστερημένες περιοχές (όπως π. χ. Σε πολιτείες των ΗΠΑ) καθώς και σε ένα είδος καταδικασμένων εκ

των προτέρων σχέσεων. Αλλά ας μην πάμε στα άκρα κι ας αρκε-
στούμε να συμφωνήσουμε ότι ισόβια απλά δεν υπάρχουν (με την
έννοια της δια βίου τιμωρίας, όπως καλήώρα είναι η μάθηση
στην Ελλάδα).

Πληροφορούμαι, από έγκυρες πηγές, ότι από όλα τα θηλα-
στικά είδη του πλανήτη μόνο τα δελφινοφαλαιοειδή και οι λύκοι
είναι μονογαμικά (και τα ζωάκια του Disney), όλα τα άλλα, συ-
μπεριλαμβανομένου του ανθρώπου, είναι λυσσαλέα και αθε-
ράπευτα πολυγαμικά. Επίσης ο άνθρωπος, μοναδική εξαίρεση
στο ζωικό βασίλειο, δεν διεγείρεται σεξουαλικά μόνο κατά την
περίοδο του ζευγαρώματος, αλλά όποτε θέλει κι όποτε του κε-
ντριστεί η φαντασία – η περιφημη λίμπιντο των ψυχαναλυτών.

Τώρα, ποιος εγκέφαλος συνέλαβε την ιδέα ότι ο άνθρωπος
είναι κι αυτός, όπως οι φάλαινες και οι λύκοι, μονογαμικός δεν
ξέρω. Υποθέτω ότι έχει να κάνει με τις κοινωνικές δομές και
κάποια κόλπα του Συστήματος, με σκοπό τη χειραγώγηση,
αλλά δεν θα το εξετάσουμε αυτό τώρα και δεν μας ενδιαφέρει
κιόλας για την μελέτη που θα μας απασχολήσει εν συνεχεία. Το
ερώτημα δεν είναι πώς βρεθήκαμε εδώ, αλλά γιατί, αφού
βλέπουμε ότι δεν πάει, επιμένουμε να συνεχίζουμε το ίδιο βιολι
γενεές επί γενεών.

Αυτό που ξεκινάει μια σχέση στο μυαλό ενός άντρα (και όλοι
γνωρίζουμε ότι αν δεν κάνει κλικ το μυαλό δεν γίνεται τίποτα)
είναι η ερωτική έλξη. Για τις γυναίκες, νά, μα την Παναγία, δεν
ξέρω τι την ξεκινάει, ούτε και κανένας άλλος πιστεύω – ούτε αυτές
οι ίδιες.

Η ερωτική έλξη – ή καλύτερα η εξασφάλιση του επιούσιου
σεξ – ήταν ο δεύτερος λόγος που ωθούσε τους παππούδες μας να
δεσμευτούν. Ο πρώτος ήταν η προίκα βεβαίως. Ξέρουμε ότι στα
χρόνια τα δικά τους ο μόνος τρόπος να δώσει κανείς διέξοδο στις
ορμές του ήταν ή το μπουρδέλο ή ο γάμος. Το μπουρδέλο ερ-
χόταν τελικά απείρως φθηνότερο, αλλά, σε πείσμα της λογικής,
οι πρόγονοι επέλεγαν τον γάμο! Για να καταλήξουν και πάλι,
αναπόφευκτα, κάποια στιγμή πίσω στο μπουρδέλο. Εντελώς
ασύμφορο όλο αυτό, όμως δεν είναι το μοναδικό τραγελαφικό
στη δομή της κοινωνίας μας.

Στους σύγχρονους καιρούς η προίκα καταργήθηκε – τουλάχισ-

στον ως προς το νομικό της σκέλος– αλλά η ερωτική έλξη παρέμεινε ο δεύτερος κατά σειρά λόγος που οι άντρες επιδιώκουν μια «σταθερή» σχέση. Ο πρώτος τώρα είναι ο φόβος της μοναξιάς. Τρέμουν στην ιδέα να μείνουν, έστω και μια μέρα, μόνοι. Μια αγωνία που σε παλιότερες εποχές διακατείχε σχεδόν αποκλειστικά τις γυναίκες. Οπότε... ότι να 'ναι, αρκεί να εξασφαλίσει διαθέσιμη σε πρώτη ζήτηση συντροφιά.

Όμως, τόσο το κίνητρο της προίικας όσο και ο φόβος της μοναξιάς εμπίπτουν στις γνωσιακές σφαίρες των της κοινωνιολογίας και ψυχολογίας «ειδικών», επομένως εμείς, που δηλώνουμε αναρμόδιοι και αδαείς σε ότι αφορά τις ως άνω ψευδοεπιστήμες, αδυνατούμε να εκφέρουμε οποιαδήποτε γνώμη σχετικά, άσε που δεν μας ενδιαφέρει κιόλας.

Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι το δεύτερο κίνητρο, το επιλεγόμενο και «βασικό ένστικτο», μάλλον από την ομώνυμη κινηματογραφική μπαρούφα.

Θα προσπαθήσουμε λοιπόν να διερευνήσουμε το φαινόμενο αυτό μέσα από αληθινές ιστορίες ανθρώπων της διπλανής πόρτας που βρέθηκαν σε σχέσεις λίγο-πολύ «σταθερές» και πέρασαν ότι πέρασαν.

Δεν ξέρω αν ο αναγνώστης καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα διαβάζοντές τις, εγώ ομολογώ ότι απέτυχα παταγωδώς – όχι πως δεν προσπάθησα...

Εάν... (If που θα 'λεγε κι ο συνάδελφος Kipling).

Εάν... ήξερα να γράφω παρουσιάσεις θα έλεγα πως έχουμε εδώ μια σειρά από αληθινές ιστορίες, με φανταστικά πρόσωπα, που διαδραματίζονται σε μια υποθετική χώρα, με πραγματικές καταστάσεις.

Δεν ξέρω όμως να γράφω παρουσιάσεις, όπως δεν ξέρω να γράφω βιογραφικά (νά γιατί παρέμεινα ντιπ καταντίπ άσημος). Οπότε θα αρχεστώ να σας ευχηθώ καλή υγεία, διότι η υγεία είναι το παν –και δεν πειράζει να πεθάνεις από πείνα, δίψα, κρύο, στερήσεις, μελαγχολία ή λόγω δικαστικής πλάνης, αρκεί να είσαι υγιής.

Να προσέχετε λοιπόν την υγεία σας και να ακούτε αυτά που σας λένε οι από πάνω, διότι είναι για το καλό σας. Οι από πάνω, εξεπανέκαθεν, μόνο το καλό σας έχουν κατά νου, μια ματιά στην Ιστορία θα σας πείσει (και ίσως –πού ξέρεις;– να σας βάλει ψύλλους στ' αυτιά).

Άντε... και περαστικά.

Κέρκυρα 2020 –του Κορονοϊού.

Before... After...

**υπό: Χαρίλαου Κατσούπη
ιατρού παθολόγου**

Ονομάζομαι Κατσούπης Χαρίλαος και είμαι ιατρός παθολόγος, προσφάτως διορισθείς ως διευθυντής της παθολογικής κλινικής του νοσοκομείου «Άγιος Ευστράτιος», εν Αθήναις.

Η ιστορία που προτίθεμαι να διηγηθώ, εφόσον τα περιορισμένα εκφραστικά μου μέσα το επιτρέψουν, αρχίζει την εποχή που έκανα το αγροτικό μου σε ένα κεφαλοχώρι της Βορείου Ελλάδος, του οποίου θα προτιμούσα να διατηρήσω την ανωνυμία, και που θα έκανε τον συχωρεμένο Θόδωρο Αγγελόπουλο ευτυχισμένο και κάθε δημόσιο υπάλληλο που διορίζεται εκεί να καταριέται την τύχη του και να μουντζώνει, με τα δυο χέρια, προς την κατεύθυνση της Αθήνας.

Καταλάβετε φαντάζομαι για τι τέρμα θεού μιλάμε, για τι μαυρίλα και καχομοιριά. Ο δάσκαλος, ο ενωμοτάρχης, ο παπάς κι εγώ οι αρχές του τόπου. Όλοι μας να μετράμε μέρες, πότε θα έρθει η ρημάδα η μετάθεση, να λήξει η ποινή και να ζήσουμε σαν άνθρωποι, ας είναι και στην Κοζάνη, που λέει ο λόγος –τόσο πολύ.

Ο πρώτος καιρός ήταν δύσκολος. Ήταν και χειμώνας και το χρύο εκεί πάνω δεν αστειεύεται, όποιος έχει περάσει τον Πηνειό προς τα βόρεια με καταλαβαίνει. Το αγροτικό ιατρείο ήταν μια νεόκτιστη συμφορά, με τσιμεντόλιθους και μωσαϊκό για πάτωμα. Η υγρασία περόνιαζε και η ξυλόσομπα, όταν υπήρχαν ξύλα για ν' ανάψει, δεν κατάφερνε σπουδαία πράγματα.

Άντεξα εκεί μέσα τρεις μήνες, ώσπου γκρεμίστηκε η ψευτο-σχεπή από μια καταιγίδα κι αναγκάστηκαν να μου βρουν κατάλυμα κάπως πιο ανθρώπινο, μέχρι να εγκριθούν άνωθεν οι επισκευές δηλαδή –παναπεί ζήσε Μάη μου... Στο μεταξύ ιατρείο θα ήταν η αποθήκη του κοινοτικού γραφείου, όπου και άρρωστος να μην ήσουν αρρώσταινες από το κρύο, την υγρασία και τη βρωμιά δεκαετιών, που δεν έφευγε όσο κι αν έτριβες –όχι ότι προσπάθησε ποτέ κανείς να καθαρίσει δηλαδή.

Η κάμαρή μου βρισκόταν στο σπίτι της κυρα-Σουλτάνας, στην άκρη του χωριού, σ' ένα λασπουδερό ύψωμα. Όλη η οικογένεια, η οικοδέσποινα, ο άντρας της, ο μπάρμπα-Κίτσος, η υπέργηρη μάνα της (μανιά την φώναζαν, χωρίς όνομα) και τα τρία παιδιά, ζούσαν στη μεγάλη κάμαρη του σπιτιού, με το τζάκι στη γωνιά, που χρησίμευε σαν κουζίνα, τραπεζαρία, σαλόνι και κρεβατοκάμαρη. Ο καμπινές ήταν ένα ξύλινο κατασκευάσμα στην αυλή, δίπλα στο κοτέτσι, με τούρκικου τύπου τσιμεντένια λεκάνη –αποπατούσες ανακούρκουδα και σκουπιζόσουν με εφημερίδες. Ηλεκτρικό δεν υπήρχε –τι να το κάνουν; Μια λάμπα πετρελαίου έκανε μια χαρά τη δουλειά της. Νερό; Απ' το πηγάδι, με κουβάδες.

Το δωμάτιό μου ήταν στην πραγματικότητα η αποθήκη όπου φύλαγαν τις πατάτες και τα κρεμμύδια. Ένα κρεβάτι χειροποίητο, με ξύλινες τάβλες για σωμιέ κι αχυρόστρωμα, ήταν η μόνη παραχώρηση της οικογένειας στην καλομαθημένη αφεντιά μου. Εκείνοι κοιμόντουσαν στη σειρά, στρωματσάδα, και μάζευαν τις φλοκάτες το πρωί να τις στοιβάξουν στον γιούκο, σε μια γωνιά.

Συνθήκες που έρχονταν από τη δεκαετία του '50 και που δεν θα περίμενε να συναντήσει κανείς, ακόμα κι εδώ πάνω. Δεν κατάλαβα ποτέ αν ζούσαν έτσι επειδή ήταν φτωχοί ή επειδή ητσιγκουνιά –ίδιον των χωριατών όλων των εποχών και γεωγραφικών διαμερισμάτων– τους το επέβαλε.

Όπως είπα και πριν τα παιδιά ήταν τρία. Δυο αγόρια, ο Μήτσος, ετών οχτώ κι ο Στέλιος δεκατεσσάρων, που δούλευαν στα χωράφια, κι ένα κορίτσι, η Αθανασία, δεκαοχτώ ετών, που βόηθαγε τη μάνα της στο σπίτι, αλλά δούλευε και το τσαπί όταν χρειαζόταν.

Τα δυο αγόρια ήταν σχεδόν εντελώς αγράμματα. Τρεις τάξεις στο Δημοτικό είχαν πάει κι αυτές με το ζόρι. Θα γίνονταν καλοί σκαφτιάδες, θα τσακώνονταν με τους άλλους χωριάτες για δυο μέτρα λάσπη και θα έκλειναν τους δρόμους με τα τρακτέρ απαιτώντας επιδοτήσεις, εκπτώσεις κι απαλλαγές και θα εκμεταλλεύονταν τους λαθροξένους και θα τους κυνηγούσαν μετά, σαν καλοί Έλληνες πατριώτες. Το μέλλον τους αυστηρά προδιαγεγραμμένο –ανοιχτό βιβλίο.

Η Αθανασία ήταν όμως αλλουνού παπά ευαγγέλιο. Η Αθανασία ήταν το κορίτσι είπαμε. Απόφοιτη Δημοτικού (με το 6 παρακαλώ και διαγωγή κοσμιωτάτη), επομένως πανεπιστημίων. Δεν ήταν όμως αυτό το κύριο προσόν της βεβαίως. Σ' έναν τόπο που δεν φημίζεται για τις καλλονές του η κόρη της κυρα-Σουλτάνας έβγαζε μάτια! Να την εξετάζεις, που λέει ο λόγος, και να παθαίνει ταρακούλο το στηθοσκόπιο –και με το δίκιο του!

Εντάξει, από φάτσα... δεν λέω... πατσούρι. Όπως όλες οι συχωριανές της. Όμως οι ομοιότητες σταματούσαν εδώ. Γιατί όσα τσιγκουνεύτηκε να βάλει ο καλός Θεός στο κεφάλι τα μοίρασε απλόχερα και μερακλίδικα στην υπόλοιπη κατασκευή. Και μιλάμε εδώ για μια κατασκευή προδιαγραφών Αμερικής και βάλε, όχι Ψωροκώσταινας!

Σ' έναν τόπο όπου οι άνθρωποι δεν ξεχώριζαν για το υψηλό τους παράστημα και που αν τύχαινε γυναίκα να ξεπερνάει το 1.60 θεωρείτο γιγαντιαίων διαστάσεων κι έφερε το προσωνύμιο νταρντανογυναίκα, η Αθανασία έριχνε στους άντρες μισό κεφάλι –χωρίς παπούτσια. Εγώ ίσα που την ξεπερνούσα (κατά τι).

Με ένα κορμί απίστευτο, όλο καμπύλες, χωρίς καμιά ευθεία, με καπούλια που προκαλούσαν σύγκρυο και μια μέση σφήκας, με βύζους τιτάνιους, που αν ήταν πορνοστάρ θα την είχαν μονίμως τα σχετικά περιοδικά εξώφυλλο, σ' έκανε να ξεχνάς την άχαρη φάτσα θεωρώντας την απλό πταίσμα. Το έγκλημα –με την καλή έννοια– είχε γίνει στα υπόλοιπα. Παναπέι... σ' έκανε φονιά χωρίς να το καταλάβεις. Για τέτοιο πράγμα μιλάμε!

Το πώς αυτό το πλάσμα, στην προχωρημένη ηλικία των δεκαοχτώ, παρέμενε διαθέσιμο κι ακαπάρωτο ακόμα για μένα ήταν μυστήριο. Ίσως να έφταιγε η απουσία προίκας, άλλη δικαιολογία δεν έβρισκα.

Εννοείται πως, επωφελούμενος κι από τη συγκατοίκηση, εκδήλωσα αμέσως ενδιαφέρον.

Και βέβαια έχω πολλές δικαιολογίες, είτε αντικειμενικά το εξετάσουμε το ζήτημα, είτε υποκειμενικά.

Τριανταδύο χρονών παληκαράκι ήμουν τότε, πάνω στα ντουζένια μου, και καταδικασμένος στην εξορία του Αδάμ, χωρίς έναν άνθρωπο που να του κόβει κάπως, να μιλήσω, χωρίς γυναικεία συντροφιά –έστω κι εφήμερη– μακριά από τους δικούς μου, αποκλεισμένος από τον πολιτισμό, ξεκομμένος από τις στοιχειώδεις συνθήκες διαβίωσης και υγιεινής, χωρίς επαφή με τον έξω κόσμο –παρά μόνο μέσα από την τοπική τηλεόραση– με τις εφημερίδες να φτάνουν με τρεις μέρες καθυστέρηση, με το μέλλον να φαντάζει αβέβαιο και φοβιστικό, με τις μέρες να περνάνε γκρίζες και παγωμένες, όμοιες η μια με την άλλη και με ρυθμό απελπιστικά αργό... Απελπισία στην εικοστή δύναμη!

Η Αθανασία ήταν μια κάποια λύση, που θα ‘λεγε κι ο Αλεξανδρινός, αν βρισκόταν στη θέση μου (και δεν ήταν τοιούτος).

Ποιος εισαγγελέας θα με κατηγορούσε και ποιος δικαστής θα με καταδίκαζε;

Υπέκυψα στον πειρασμό αμαχητί. Και μην νομίσει κανείς ότι ήταν βόλτα στο πάγκο.

Εννοείται πως σε έναν τέτοιο κοινωνικό περίγυρο, όπου τα μυαλά είχαν κολλήσει στον μεσαίωνα, κάθε απόπειρα ερωτικής προσέγγισης χαρακτηρίζεται από αδύνατη έως άκρως επικίνδυνη –ιδίως για κάτι ξένους «πρωτευουσιάνους» (επομένως έκφυλους εκμαυλιστές αθίων παρθένων) σαν ελόου μου.

Το άγρυπνο μάτι της κυρα-Σουλτάνας καθώς και το ένστικτο της μάνας είχε πιάσει το ενδιαφέρον μου για την εντυπωσιακή θυγατέρα της πριν καλά-καλά το συνειδητοποιήσω ο ίδιος. Και είχε το νου της.

Όμως, όπως λέει η σοφή παροιμία, «όταν θέλει η νύφη κι ο γαμπρός...». Κι όσο για τη νύφη δεν ξέρω, δεν θα έβαζα το χέρι μου στη φωτιά, όμως ο γαμπρός σίγουρα είχε φτάσει στο μη παρέχει κι όλοι ξέρουμε ότι όταν ο άνθρωπος φθάνει στο μη παρέχει δεν υπολογίζει τίποτα, ορμάει μέσα σ’ όλα κι όποιον πάρει ο Χάρος –το συχνότερο βέβαια αυτόν τον ίδιο.

Βρήκα λοιπόν τον τρόπο να προσεγγίσω το πλάσμα –λάθρα και νυχοποδητί εννοείται.

—Καλά, εσύ μεγάλωσες ή μου φαίνεται; της πετάω βλακωδώς το πρώτο που μου κατέβηκε.

Χαχάνισε το θήλυ.

—Γιατί, με ήξερες κι από χτες; μου πετάει σκερτσόζικα.

—Αυτό που βλέπω λέω, της ρίχνω εγώ τη σπόντα.

—Και τι βλέπεις δηλαδή;

—Πράματα και θάματα!

Γέλασε ευχαριστημένη και κορδώθηκε.

—Α, μπα;... Δεν μας λες κι εμάς, να μάθουμε;

—Εσείς ξέρετε, της λέω.

Μιλάμε δηλαδή για τόσο σπιρτόζικο διάλογο! Το σημαντικό όμως δεν ήταν τι λέγαμε, αλλά το ότι μιλούσαμε. Και η μια κουβέντα φέρνει την άλλη κι όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος κι άλλα τέτοια σοφά και βαθυστόχαστα που σήμερα ανεβάζουν σε καρτολίνες οι μοναχικές υπάρξεις στο facebook και παίρνουν του κόσμου τα like.

Κείνες τις εποχές όμως και μάλιστα εκεί πάνω ούτε facebook υπήρχε, ούτε internet, ούτε καν κομπιούτορας. Ότι έκανε ο καθείς δια της προσωπικής επαφής και του διαλόγου, η τεχνολογία δεν μπορούσε να σου έρθει αρωγός.

Οπότε, σε κάποια στιγμή της πετάω το αμίμητο:

—Δεν έρχεσαι καμιά μέρα από το ιατρείο να σ' εξετάσω; της λέω.

—Γιατί, άρρωστη είμαι; μου λέει.

—Και πού το ξέρουμε ότι δεν είσαι; επιμένω εγώ. Άνευ εξέτασεως;

Γέλασε με τσαχπινιά το πλάσμα –χάλια ήταν όταν γέλαγε, αλλά ας όφονται τα υπόλοιπα. Είχε μπει στο νόημα από πολύ πιο πριν, αλλά έκανε τσαλίμια.

—Και τι θα πω στη μάνα μου; μου λέει. Ότι με πονάει η κοιλιά; Θα μου βάνει κατάπλασμα.

—Δεν χρειάζεται να το πεις της μάνας σου, της λέω υπομονετικά.

—Τι, κρυφά;

—Ε, πώς αλλιώς; Θεσ να σου βάλει κατάπλασμα;

Άλλο γελάκι σκερτσόζικο...

—Α, δεν ξέρω... Μπορεί...

—Καλά, αν το αποφασίσεις εδώ είμαστε.

—Κι αν με δει κανείς;

—Θα πεις ότι σε πονάει η κοιλιά, βρε κορίτσι μου! Γιατί να πας στον γιατρό αλλιώς;

Μου έριξε ένα βλέμμα σαν εκείνο που πρέπει να είχε ρίξει η Εύα στον όφι κι έσκασε χαμόγελο συνωμοτικό.

—Α, δεν ξέρω..., είπε.

Και η κουβέντα έμεινε εκεί.

Έχτοτε όμως, σε κάθε ευκαιρία που μου δινόταν, φρόντιζα ν' ανανεώνω την πρόσκληση. Και η απάντηση κυμαινόταν πάντα στα πλαίσια του «Δεν ξέρω...», «Μπορεί...», «Θα δούμε...», «Θα το σκεφτώ...» κλπ.

Όσπου τελικά το σκέφτηχε βέβαια και προσήλθε.

Εδώ κωλύομαι από το επαγγελματικό απόρρητο προκειμένου να περιγράψω την εξέταση. Μπορώ να πω μόνο ότι, μετά από καιρό σ' αυτό το κωλοχώρι, τυφλός ήμουν και ανένηψα. Αν ήμουν ο παραλυτικός της Καπερναούμ θα είχα περπατήσει και μάλιστα πάνω στο νερό —σαν το μεγάλο αφεντικό καληώρα.

Για να πω την αλήθεια το όλο εγχείρημα δεν ήταν τόσο εύκολο όσο ακούγεται. Κάθε άλλο. Από σαράντα κύματα πέρασα, ο ταλαίπωρος, κι όποιος έχει βιώσει παρόμοιες καταστάσεις καταλαβαίνει για τι λούκι μιλάω.

Όμως, τέλος καλό, όλα καλά ή μάλλον καλή αρχή να λέμε. Και μιας και πιάσαμε τις παροιμίες και τα κοινότυπα να υπεν-

θυμίσουμε εδώ ότι η αρχή είναι το ήμισυ του παντός και το παν στη ζωή ενός άντρα ποιο είναι; Όχι, δεν είναι ούτε το χρήμα, ούτε η εξουσία, το άλλο είναι, το κατάπτυστο, κι άσε τους φιλόσοφους και τους ειδικούς αναλυτές να λένε. Πάω στοίχημα ότι δεν κάναν αγροτικό σε χωριό που είχε σταματήσει στη δεκαετία του '50 στη Βόρειο Ελλάδα.

Λένε, αυτοί που ξέρουν, ότι όλα στη ζωή ενός ανθρώπου, ο τρόπος που σκέφτεται, ο τρόπος που νιώθει, αλλάζουν όταν αυτός ερωτεύεται (σκοπίμως χρησιμοποίησα το «αυτός», γιατί οι γυναίκες δεν ερωτεύονται, απλά ενθουσιάζονται για λίγο και μετά τους περνάει). Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια, γιατί εμένα δεν μου έχει συμβεί –ευτυχώς– ποτέ. Μου έχει συμβεί όμως το άλλο, ναι, αυτό που έχει να κάνει με τα «κατώτερα» λεγόμενα ένστικτα και μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως στην προκειμένη περίπτωση πράγματι όλα αλλάζουν και η ζωή –αυτό που ονομάζουμε, κάπως πεζά, «καθημερινότητα»– γίνεται σίγουρα πιο υποφερτή. Ακόμα και στο κωλοχώρι, τέρμα θεού. Ελέω Αθανασίας!

Αλλά και πάλι εδώ οι ειδήμονες θα επέμβουν παρατηρώντας πως τελικά τα ωραία πράγματα –ή τουλάχιστον αυτά που εμείς θεωρούμε ωραία– έχουν πολύ σύντομη διάρκεια. Γιατί; Είναι σαν κάποιος εκεί πάνω να ζηλεύει και σαν το κακομαθημένο τσογλάνι στη γειτονιά που δεν το παίζουν χαλάει το παιχνίδι. Πάντα! Μα πάντα!

Δυο βδομάδες μετά την έναρξη της κρυφής μας παραδείσιας ασυδοσίας η Αθανασία θυμήθηκε ότι είναι γυναίκα κι άρχισε να γκρινιάζει.

—Τι θα γίνει με μας; Πού θα πάει αυτό; μου λέει ένα απόγευμα που είχε περάσει από το ιατρείο –την αποθήκη του κοινοτικού γραφείου δηλαδή– για μια συμπληρωματική εξέταση.

—Πού θα πάει ποιος; απόρησα εγώ, ακόμα ζαλισμένος από την ευσυνείδητη άσκηση των επιστημονικών μου καθηκόντων.

—Η σχέση μας. Τι, έτσι θα τραβιόμαστε, στα κρυφά, σαν τίποτις κλέφτες;

—Μα, αν τραβιόμασταν ανοιχτά, βρε κορίτσι μου, η εδώ προσδευτική σας κι ανοιχτόμυαλη κοινωνία μάλλον θα μας έκαιγε στην πυρά, δοκίμασα εγώ να κάνω πνεύμα.

Αγνοώντας το σοφό θεώρημα που λέει ότι τα γατιά, τα θή-
λα και οι Μαρξιστές –όχι αναγκαστικά μ’ αυτή τη σειρά– δεν
υποπτεύονται καν τι εστί χιούμορ.

—Μη λες βλακείες, με αποπήρε η Αθανασία. Ξέρεις πολύ
καλά τι εννοώ. Έτσι και μας πάρει είδηση η μάνα μου... πάει,
χάθηκα.

—Ε, να μην μας πάρει τότε, πρότεινα.

—Δηλαδή τι, έτσι θα με χρησιμοποιείς, σαν καμιά εξώλης
και προώλης, για το κέφι σου; αγρίεψε η κόρη του βουνού και
του λόγγου.

Προσπάθησα να της εξηγήσω ότι δεν τη χρησιμοποιούσα
εγώ, αλλά χρησιμοποιούσαμε ο ένας τον άλλο δι’ αμοιβαίο όφε-
λος, αλλά ήταν σαν να προσπαθώ να συνεννοηθώ με τον απένα-
ντι τοίχο.

—Δεν ξέρω τι μου λες εσύ, με αποπήρε όταν κατέθεσα το
επιχειρήμά μου –που δεν κατάλαβε. Αυτό που ξέρω εγώ είναι
ότι οι τίμιοι άντρηδοι αλλιώς σκέβονται.

—Δηλαδή πώς; ενδιαφέρθηκα εγώ να μάθω.

—Τα κορίτσια που εκθέτουν πάνε να τα ζητήσουν από τους
πατεράδες τους, πέταξε η Αθανασία τη βόμπα.

Η αλήθεια είναι ότι κάτι τέτοιο, τόσο νωρίς, δεν το περίμενα.
Παρ’ όλα αυτά προσπάθησα να επιστρατεύσω κάποια σοβαρά,
επιστημονικά επιχειρήματα.

—Βρε κουκλίτσα μου, ξεχνάς ότι έχουμε, πρώτα απ’ όλα,
μια κάποια διαφορά ηλικίας; της λέω.

—Ε, και; με αντέκρουσε. Ο άντρας πρέπει να είναι μεγαλύ-
τερος από τη γυναίκα.

—Αλλά εσύ είσαι μικρή...

—Καλέ τι μας λες!; Η μάνα μου στεφανώθηκε στα δεκατέσ-
σερα.

Και πρόκοψε, όπως και οι άλλες της φουρνιάς της, αλλά
αυτό δεν μπορούσα φυσικά να το πω.

—Εξόν κι αν ντρέπεσαι για μένα, μου πέταξε αμέσως το καρφί.

—Να ντρέπομαι που είσαι μικρή;

—Όχι. Που είμαι από χωριό κι ελόου σου πρωτεουσιάνος και μάλιστα γιατρός.

—Τι βλακείες είναι αυτές; την καθησύχασα ψευδόμενος ασυστόλως. Στην εποχή μας δεν υπάρχουν τέτοιες ταξικές διακρίσεις.

—Ε, τότες τι;

Τότε τι; Βηξ απορία ψάλτου.

—Κάτσε, βρε χρυσό μου κορίτσι, να γνωριστούμε πρώτα λίγο καλύτερα και βλέπουμε, προσπάθησα να την καθησυχάσω.

—Γνωριστήκαμε, μου λέει κοφτά. Μόνο η γκαστριά μας λείπει για να γνωριστούμε ντιπ-καταντίπ.

Είδα κι έπαθα να την ηρεμήσω. Βέβαια, αν είχα τα μυαλά μου στη θέση τους, μετά απ' αυτό τον εποικοδομητικό διάλογο θα έπρεπε να κόψω τα πόδια στον ώμο, γιατί ήταν ηλίου φαινότοτερο πού το πήγαινε το πράγμα το χωριατάκι. Έλα όμως που είχα καλομάθει στην καινούρια τάξη πραγμάτων και θα μου ήταν εξαιρετικά επίπονο να επιστρέψω στη μιζέρια και την κακομοιριά που χαρακτήριζαν τη ζωή μου προ Αθανασίας.

Άφησα λοιπόν το πράγμα να κυλήσει για λίγο, έτσι, φλου, με την κρυφή ελπίδα να της περάσει η έγκαψη για κουλούρες και κουφέτα και να διαπιστώσει έργω πόσο ωραίο πράγμα ήταν αυτό που, εν αγαστή συμπνοία, εξερευνούσαμε μαζί όταν μας δινόταν η ευκαιρία.

Έχω ακούσει να λέγεται, και μάλιστα επανειλημμένως, ότι οι με εντυπωσιακές καμπύλες, σε ότι αφορά το είδος των οριζοντίων ασκήσεων γιόγκας που εξετάζουμε, είναι τις συντριπτικά περισσότερες φορές μια απογοήτευση. Σαν να μην τις αφορά το άθλημα ένα πράγμα, αφού δεν έχουν καθρέφτη ν' αποθαυμάσουν τον εαυτό τους. Σαν να σου κάνουν χάρη και παραχώρηση! «Άντε, μικρέ, παίξε ότι είναι να παίζεις, να τελειώνουμε, να πάμε στις δουλειές μας». Μπορεί να είναι κι έτσι, δεν ξέρω.

Εκείνο που ξέρω είναι ότι η Αθανασία τις στιγμές αυτές, τις κρίσιμες, έδινε ρεσιτάλ. Μιλάμε ότι αν είχαμε εδώ προσποίηση το κορίτσι θα έπρεπε να προταθεί για Όσκαρ. Μετά ήταν που το χάλαγε, με τη μίρλα, επί του έργου όμως ήταν δουλευταρού κι ακούραστη. Σκυλί μοναχό! Να λέμε την αλήθεια.

Ίσως αυτό της ακριβώς το χάρισμα να ήταν που με κρατούσε ακόμα στην πρώτη γραμμή της μάχης, αντί να αυτομολήσω ως κανονικός ρίψασπις που ήμουν, από χαρακτήρα. Ίσως πάλι να είχα άγνοια κινδύνου.

Μπόρεσα να διατηρήσω αυτή την εύθραυστη ισορροπία του «βλέποντας και κάνοντας» για δυο ακόμη βδομάδες, ίσως και λίγο περισσότερο. Μετά η Αθανασία θυμήθηκε πάλι τη χαμένη της τιμή.

—Εδώ δεν είναι Αθήνα, με πληροφόρησε. Στα μέρη μας, όταν ένα κορίτσι ατιμάζεται, είναι καταδικασμένο να μείνει στο ράφι «δια βίου», που λέτε κι εσείς οι γραμματιζούμενοι.

—Ποιος ατιμάστηκε; ρώτησα με απορία, που ομολογούμενος, μόνο ειλικρινής δεν ήταν (χρόνο προσπαθούσα να κερδίσω, ο καψερός).

Με κοίταξε αγριεμένη.

—Εγώ, είπε κοφτά. Μήπως το ξέχασες;

Δεν το είχα ξεχάσει, αλλά... Γιατί σ' αυτή την παλιοζωή πρέπει πάντα να υπάρχει αυτό το ρημάδι το «αλλά»;

Δεν έχει σημασία βέβαια, αλλά μιας κι αναφέρθηκε η «ατίμωση», θα έπρεπε ίσως να ομολογήσω ότι δεν ήμουν καθόλου σίγουρος αν ήμουν ο ατιμωτής, τουλάχιστον όπως το εννοούσε η Αθανασία. Εντάξει, δεν μου είχε ξανατύχει τέτοιο περιστατικό για να έχω ιδίαν γνώμη, όμως, διάολε!... γιατρός είμαι, κάτι έμαθα τόσα χρόνια στα θρανία. Κι αυτό που ήξερα ήταν ότι η διάρρηξη του παρθενικού υμένους συνεπάγεται συνήθως ηπίου αιμορραγικού επεισοδίου καθώς και κάποιας αντίστασης στην εισχώρηση, που γίνεται αισθητή από τον δράστη. Τίποτα από τα δυο δεν συνέβη στην περίπτωση που μας ενδιαφέρει, αλλά αυτό δεν σημαίνει και πολλά πράγματα. Έχουν παρατηρηθεί διαρρήξεις άνευ αιμορραγίας, αν και σπανίως, όσο για την αντίσταση

καθόλου απίθανο, πάνω στην αναμπουμπούλα, να μην το αντιληφθώ.

Τώρα θα μου πεις... «Υποψιάζεσαι ότι το άβγαλτο χωριάκι μπορεί να μην είναι και τόσο άβγαλτο; Είναι δυνατόν εδώ πάνω, στο κατσάβραχο, με τις συνθήκες που επικρατούν, να είχε ήδη κάποιο επιλήψιμο παρελθόν; Στα δεκαοχτώ;!!!». Εντάξει, παρατραβηγμένο ακούγεται, αλλά όχι και τόσο απίθανο. Καθόσον η σεπτή επαρχία δεν είναι ούτε τόσο ηθική όσο φαίνεται, ούτε τόσο μη μου άπτου –κυριολεκτικά. Όποιος έχει ζήσει σε τέτοια μέρη ξέρει ότι γίνεται ο κακός χαμός, αλλά, σε αντίθεση με την πρωτεύουσα, κρυφίως. Οπότε, εντάξει και δεν τρέχει τίποτα. Και μετά είναι και το άλλο... Επί σκηνής η μικρή κάθε άλλο παρά άσχετη με το σπορ φαινόταν. Θα μου πεις... ο ενθουσιασμός, το ταμπεραμέντο, η φιλομάθεια, η αντίληψη... Εντάξει, αλλά η αμφιβολία θα υπάρχει.

Φυσικά αυτές τις σκέψεις δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν να μοιραστώ μαζί της, γιατί θα είχαμε δράματα. Το άφησα λοιπόν έτσι, τραινάροντας την κατάσταση όσο μπορούσα κι όσο σήκωνε. Τα περιθώρια όμως στένευαν κι αντιλαμβανόμουν πως σύντομα θα έπρεπε να πάρω θέση.

Μια λύση θα ήταν να φροντίσω να την κάνω διακριτικά, δια της μεθόδου της μετάθεσης. Δεν φταίω εγώ, η υπηρεσία. Πάω όπου το καθήκον με καλεί. Δεν ήταν πολύ εύκολο, αλλά οι άκρες υπήρχαν. Όμως η ιδέα ότι θα έπρεπε να στερηθώ τα προνόμια νομής αυτού του εκπληκτικού κορμιού, που με τόσο κόπο (λέμε τώρα...) είχα αποκτήσει, δεν μου άρεσε καθόλου.

Η άλλη λύση ήταν η δύσκολη. Το στρίβειν δια του αρραβώνος, όπως σε κείνη την κωμωδία με τον Ηλιόπουλο. Εδώ βέβαια θα εμπλέκονταν και δυο σόγια, το δικό μου και το δικό της –αναπόφευκτα. Και η πείρα διδάσκει ότι όπου εμπλέκονται σόγια... και ειδικά μανάδες και πεθερές... φασκελοκουκούλωτα. Θα εξασφάλιζα όμως νόμιμη πρόσβαση στον παράδεισο, για τη διάρκεια του αρραβώνα –δηλαδή μέχρι το τέλος της θητείας μου στο αγροτικό– και μετά... συγγνώμη, αλλά υπάρχει ασυμφωνία χαρακτήρων.

Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα.

Διάλεξα το δεύτερο. Το πιο δύσκολο. Φρόντισα ωστόσο στους δικούς μου να μην πω κουβέντα. Να γλυτώσω τουλάχιστον από μια γκρίνια.

Και βέβαια η κατάσταση άλλαξε, ως δια μαγείας. Τώρα δεν χρειαζόταν να κρυβόμαστε, μπορούσαμε και στο καφενείο να πάμε μαζί –αν και τα θήλα εκεί δεν ήταν καλοδεχούμενα– και σε πανηγύρια, και στην Κοζάνη στο σινεμά, κι ακόμα και να κοιμόμαστε μαζί στην κάμαρή μου, με τους γονείς να κάνουν τα στραβά μάτια.

Με συνέχαιρα ενδομύχως, γιατί αυτό ακριβώς που επεδίωκα το πέτυχα. Και με την Αθανασία εφησυχασμένη, νομίζοντας πως είχε εξασφαλιστεί, η κατάσταση μόνο σαν παραδείσια μπορούσε να περιγραφεί.

Κι έτσι, αντί να στρίψω δια του αρραβώνος, όπως είχα αρχικά σχεδιάσει, βρέθηκα παντρεμένος! Δόξη και τιμή, με κουμπάρο τον ενωμοτάρχη, δυο μήνες πριν τελειώσει η θητεία μου.

Ήταν βέβαια μοιραίο.

Δεν πρόκειται φυσικά ούτε τον γάμο (με νταούλια και κλαρίνα –εφιάλτης!) να περιγράψω, ούτε ό,τι επακολούθησε... Όποιος πέρασε από παρόμοιες καταστάσεις καταλαβαίνει και συμπάσχει. Ούτε για το πώς δέχτηκε η μάνα μου την αναπάντεχη νύφη της (που εξακολουθεί ν' αποκαλεί «Θανάσω») θα περιγράψω. Όλοι έχουμε μανάδες κι ως γνωστόν όλες οι μανάδες είναι ίδιες. Θα πω μόνο –και πάλι όλοι οι παντρεμένοι θα με καταλάβουν– ότι, από τη μια στιγμή στην άλλη, όλα άλλαξαν –άρδην. Ένα πράγμα «before-after», όπως οι διαφημίσεις για αδυνάτισμα –από την ανάποδη.

Κι εντάξει όλα τα άλλα, όμως όταν η αλλαγή άγγιξε και το σημείο που ήταν ο κύριος λόγος της απόφασης που πήρα να συνεχίσω τη ζωή μου εις διπλούν, εκεί το πράγμα άρχισε να ζορίζει. Για μένα δηλαδή, γιατί η ίδια δεν φαινόταν να επηρεάζεται.

Τι προσπαθώ να πω...

Αν ερχόταν κάποιος εκεί πάνω, στα γκράβαρα, επί αγροτικού και μου 'λεγε ότι θα 'ρχόταν μια μέρα που το ξαναμμένο χωριατάκι θα μετατρεπόταν, ως δια μαγείας, σε ανέραστη που-

λάδα, θα κάγχαζα και θα χαρακτήριζα τον μετά Χριστόν προφήτη όπως του άρμοζε. Έλα όμως που οι κακές προφητείες έχουν το εκνευριστικό συνήθειο να βγαίνουν!...

Στην αρχή παρατήρησα μια κάποια αποστασιοποίηση από τις διαδικασίες εκείνες που αποτελούσαν την αγαπημένη μας ενασχόληση π.Γ. (προ γάμου) και ο κύριος λόγος, σε ότι με αφορά, για την επισημοποίηση της σχέσης μας.

Πότε ήταν το κεφάλι που πόναγε, πότε ήταν κουρασμένη, πότε ήθελε να δει ένα έργο στην τηλεόραση, πότε απλά «δεν είχε όρεξη»... καταλήξαμε να γνωρίζομαστε, με τη Βιβλική έννοια του όρου, στη χάρση και στη φέξη. Αλλά και τότε... μη νομίζεις... Ιεραποστολικώς και με την παθητική συμμετοχή του ενός εκ των συμβαλλομένων μερών, αυτού που άλλοτε ήταν το πιο δραστήριο, το πιο ευφάνταστο και το πιο ενθουσιώδες. Πρωτοβουλία μηδέν, όσο για ποικιλία και τέτοιες νοστιμιές... ξέχασέ το.

Καπάκι, για να δικαιωθεί ακόμα μια φορά ο αλάνθαστος νόμος του Μέρφου, μου δηλώνει ότι «τελεί σε ενδιαφέρουσα».

Ένα ακόμα επιστημονικό μυστήριο, όπως εκείνο της παρθενίας, εάν ενθυμείστε. Και λέω μυστήριο διότι, εκτός της σπανιότητας της συνεύρεσης, όποτε προέκυπτε το ευκαταίο πρόσεχα!

—Α, δεν ξέρω..., μου είπε όταν της το επισήμανα. Δεν γκαστρώθηκα από μονάχη μου. Δεν είμαι η Παναγία.

—Μα πώς; επέμεινα. Αφού έπαιρνα προφυλάξεις!

—Δεν ξέρω, επανέλαβε εκείνη. Μπορεί να σε ξέφυγε.

—Μα γιατρός είμαι, γαμώ το στανιό μου! αναφώνησα αγανακτισμένος. Δεν είμαι σε θέση να πάρω προφυλάξεις;

—Γιατί, δεν είναι φορές που η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά; με αποστόμωσε.

Οπότε... τι να κάνουμε; Αφού μας το έστειλε ο Θεός!...

Κατά τη διάρκεια της κύησης η Αθανασία μετατράπηκε σε κλώσα. Αραχτή, να παρακολουθεί ότι σαπουνόπερα έβαζε το χαζοκούτι και να καταβροχθίζει τον αγλέουρα.

Σύντομα έγινε φυσικά αγνώριστη. Μια βουβάλα απερίγρα-

πτη που ούτε κατά διάνοια δεν θύμιζε το θεογχομενάκι που παντρεύτηκα.

Και εννοείται ότι τα οριζόντια γυμνάσματα κόπηκαν με το μαχαίρι όλο αυτό το διάστημα.

—Να σε λείπουν αυτά, μου το ξέκοψε όταν αποπειράθηκα, σε μια στιγμή αισιοδοξίας, να την συμπαρασύρω (στην ακολουσία). Στη γκαστριά απαγορεύεται.

—Μα... γιατρός είμαι... ξέρω..., αγανάκτησα εγώ —και με το δίκιο μου.

—Ναι, όπως ήξερες να παίρνεις προφυλάξεις και... νά τ' αποτελέσματα, με αποστόμωσε.

—Μα... τι θα κάνω εγώ; αναρωτήθηκα μεγαλοφώνως.

—Α, δεν ξέρω... Ότι έκανες και πριν.

Πριν πέσω στην ανάγκη της εννοούσε. Αλλά αν ήταν να κάνω ότι και πριν τότε το εύλογο και δηλητηριώδες ερώτημα τίθεται... γιατί την ζαλώθηκα;

Και γιατί ζαλώθηκα και το άλλο βάρος, που ήρθε συστηματικό, στην ώρα του, πάνω στους εννιά μήνες. Ένα χοντρό, ατσούμπαλο μωρό, γκρινιάρικο και κακομαθημένο, με το καλημέρα, και το χειρότερο... γένους θηλυκού!

—Ίδια η Θανάσω, σχολίασε η μάνα μου μόλις το πρωτοαντίκρισε. Από σένα μόνο δεν βλέπω να έχει πάρει κάτι.

Έχουν γραφεί κι έχουν ειπωθεί οι άπειρες ηλιθιότητες για το πατρικό και το μητρικό ένστικτο ή όπως το ονομάζουν κάποιοι... φίλτρο. Βρίσκομαι τώρα σε θέση να σας διαβεβαιώσω ότι πρόκειται για έναν ακόμη κατασκευασμένο αστικό μύθο, όπως το ανεκδιήγητο εκείνο «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια».

Ούτε εγώ, αλλά ούτε η μάνα του νοιώθαμε τίποτα περισσότερο από ενόχληση για το χοντρό πράμα με τη φωνή σαν σειρήνα ασθενοφόρου που μας προέκυψε. Δύο στα δύο δεν το λες εξαίρεση, μάλλον για κανόνας μου κάνει εμένα.

Τώρα, αν περίμενα να επιστρέψει η Αθανασία, σωματικώς και σεξουαλικώς, στην προ της εγκυμοσύνης κατάσταση ήμουν πολύ μακριά νυχτωμένος.

Τώρα, εκτός από την επίκληση της φυσικής και πνευματικής της αποκατάστασης, μετά την τραυματική εμπειρία της γέννας, είχαμε και τη δικαιολογία του «μη, θα ξυπνήσει το μωρό».

Το οποίο μωρό το είχε γραμμένο κανονικά. Είχε κουβαλήσει από το χωριό μια τσαούσα ξαδέρφη της να το αναλάβει και η ίδια δεν ξανασχολήθηκε.

Κλείσαμε χρόνο σ' αυτή την κατάσταση και με την άλλοτε θεογκόμενα και νυν φάλαινα Αθανασία ζούσαμε σαν μαλωμένοι συγκάτοικοι, που δεν ήξεραν πώς ν' απαλλαγούν ο ένας από τον άλλο.

Όταν της επισήμανα ότι αυτό μόνο σχέση δεν ήταν μου απάντησε αποστομωτικά.

—Έτσι είναι τ' αντρόγυνα, μου είπε. Δεν βλέπεις τους γονείς σου;

—Μα οι γονείς μου είναι ογδόντα χρονών! αγανάκτησα εγώ.

—Και τι μ' αυτό; Παντρεμένοι δεν είναι;

—Πεθαμένοι είναι, φώναξα. Μόνο που δεν το ξέρουν.

Ανασήκωσε τους ώμους της αδιάφορα.

—Όλοι θα πεθάνουμε μια μέρα, είπε. Κι αν δεν το καταλάβουμε τόσο το καλύτερο.

Κι έτσι βρέθηκα και πάλι στην ίδια κατάσταση με κείνη στο αγροτικό της προ Αθανασίας εποχής. Μόνο που τώρα είχα μεγαλώσει κι ο χρόνος έτρεχε εις βάρος μου. Κι επίσης δεν βρισκόμουν πια στο κωλοχώρι του τέλους του κόσμου, αλλά στην Αθήνα, κι ούτε ήμουν πια μπατίρης, με τρεις κι εξήντα.

Κάθομαι τώρα και σκέφτομαι πώς θ' απαλλαγώ από τους δυο μπόγους που με το ζόρι φορτώθηκα, και τον μεγάλο και τον μικρό.

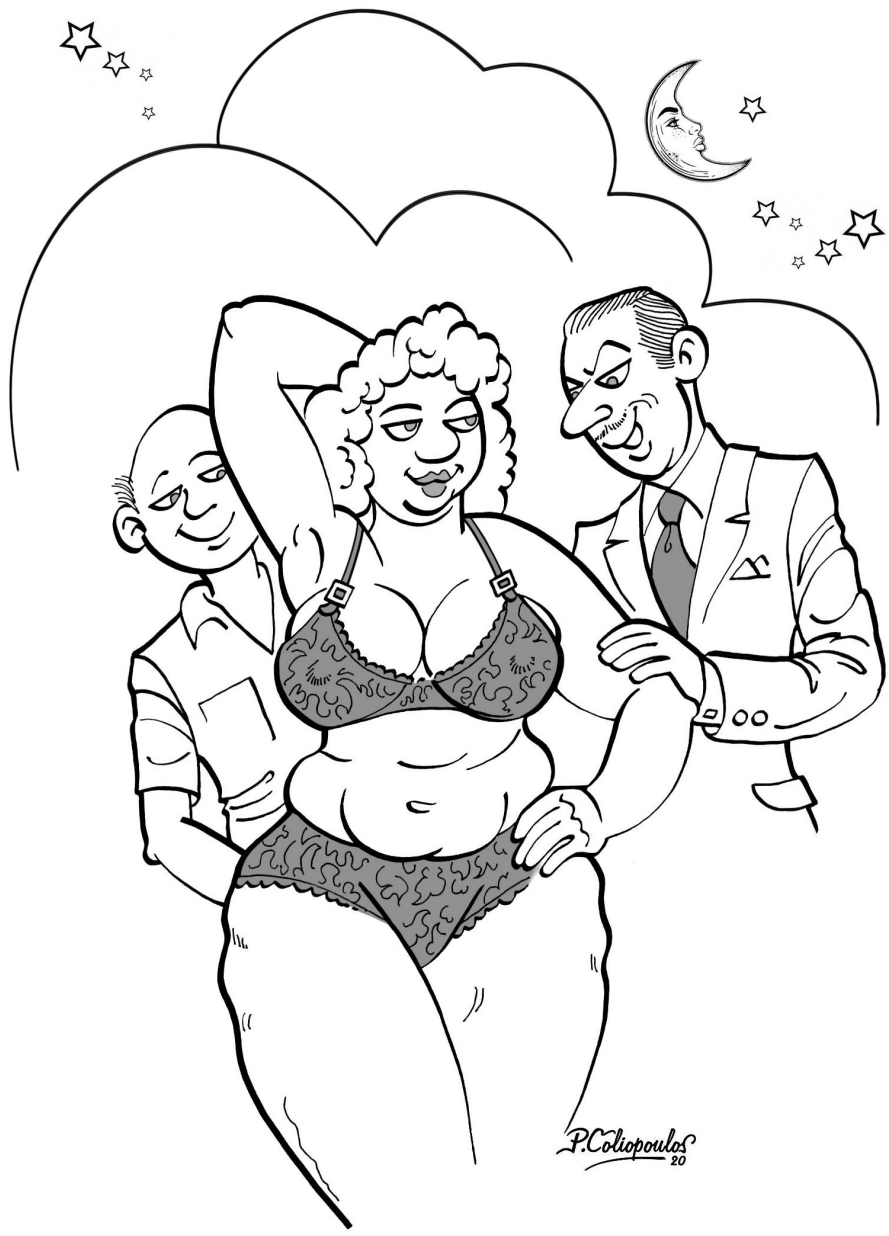
Το συναινετικό το αποκλείω. Η Θανάσω βολεύτηκε μια χαρά και δεν την ξεκουνάς μακάρι και τι. Μόνο αν κάνει καμιά

στραβή και μπορέσω να το αποδείξω θα γλυτώσω. Αλλά πού θα βρεθεί ο ανώμαλος που θα την κοιτάξει με λαγνεία έτσι που έγινε;

Και ναι μεν η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, αλλά εγώ επείγομαι. Γιατί εδώ και λίγο καιρό προέκυψε μια καινούργια νοσοκόμα στο παθολογικό της κλινικής, ονόματι Ευτέρπη, που είναι, ρε παιδί μου, όπως η συχωρεμένη Αθανασία στα νιάτα της, προγάμου –κι ακόμα καλύτερη μην σου πω.

Επείγομαι.

Ε, όχι κι Απιστία!

**Επιστολή της Αθανασίας, συζύγου Χ. Κατσούπη, ιατρού,
στη φίλη της Κούλα, εις Ξέρρας.^(*)**

Αγαπημένη μου και πολύκλαυστη φιλενάδα μου Κούλα,

Σε χαιρετώ από την πρωτεύουσα Αθήνα, όπου χαίρομαι άκρας υγείας και εύχομαι και σε σένα η επιστολή μου να μην σε βρει πολύ χάλια εκεί, στην επαρχία. Αλλά γιατί δεν λες αυτού του (μπιπ) του αντρού σου να γραφτεί σε μια κλαδική του ΠΑ-ΣΟΚ για να πάρει μετάθεση, δεν λέω στην Αθήνα, πλην όμως το ελάχιστο στη Σαλονίκη, όπως ο δικός μου που βολεύτηκε μια χαρά, δόξα τω Θεώ, και τρώει από σαράντα μεριές, ο ψωμόλυσσας, που είχε πει το ψωμί ψωμάκι, αλλά τώρα ήρθε ο Αντρίκος μας, που να 'ναι καλά ο λεβέντης μου, και βόλεψε ένα σωρό άχρηστους, που δεν είχαν στον ήλιο μοίρα μιλάμε, οπότε ΠΑ-ΣΟΚ και ξερό ψωμί, φιλενάδα, κι άσε τους άλλους να χτυπιούνται κατατή, η κακία και η ζήλια θα τους μείνει.

Αλλά τι μας νοιάζουν εμάς τα πολιτικά; θα μου πεις, φιλενάδα. Με τους άντρηδοι να τσακώνονται συναμετάξυ τους, τα κοροϊδα, να έχουν αυτό και τη μπάλα ν' ασχολούνται, για να 'χουμε εμείς το τράτο ν' ασχοληθούμε με τα γκομενικά, διότι τι μένει στο τέλος, ρε φιλενάδα, σε ερωτώ... Μια κακία μένει κι ένα καλό περιβούτηγμα, να θυμομάστενε και να παρηγοριούμαστε, μ' αυτούς τους (μπιπ) που μπλέξαμε κι εσύ κι εγώ.

Γιατί αφού τα ξέρεις, δεν τα ξέρεις;... Όταν τον πήρα εγώ τον δικό μου τι ήτουνε, βρε Κούλα;... σε ρωτάω... Ένα τίποτις

(*) Αναγκάστηκα να επέμβω στην ορθογραφία και κάπως στη στίξη της επιστολής αφήνοντας όμως το υπόλοιπο ως είχε.

ήτουνε, ένα κακομοιριασμένο γιατροδάκι, με μπαλωμένο σώβρακο, και τον έκαμα άνθρωπο, διευθυντή περικαλώ, με φράγκα, με κούρσα και μεγαλεία και μας κάνει τον καμπόσο, λες και πέτυχε κατιτίς με την αξία του, ο (μπιπ). Αλλά ας μην ήμανε εγώ, να τον συμπρώξω και να τρέξω, να παρακαλάω και να φιλάω κατουρημένες ποδιές, που λέει ο λόγος, και σου 'λεγα εγώ!

Εμένα, ρε φιλενάδα, που με ζητούσαν τσελιγκάδες πάνω στο χωριό, πλην προτίμησα να πω το ναι σ' αυτόν τον (μπιπ) και να γίνω –δεν λέω...– κυρία γιατρού, να τον κάμω άνθρωπο, τον τίποτα, που έχει και το θράσος να μου την λέει τώρα κι από πάνω!

Γιατί δεν στα 'πα, στα 'πα; Ζητάει και διαζύγιο τώρα, ο (μπιπ)! Δηλαδή όχι στα ίσα... αλλά όλο απόξω-απόξω το φέρνει. Για το 'φχαριστώ!

«Χόντρηνες» μου λέει. «Πού όταν σε γνώρισα, που ήσανε σωστή σουλφαιίδα!»^(*)

Χόντρηνα... χαίρω πολύ, κύριε (μπιπ). Λες και δεν το ξέρουμε εμείς και περιμένουμε να τ' ακούσουμε από σένα, τον «ειδικό». Λες και υπάρχει γκαστρωμένη που δεν χοντραίνει.

Αλλά από δικαιολογίες άλλο καλό! Δεν λες καλύτερα που δεν σου κάνει τσίου εσένα παρά βρήκες να ρίξεις το φταιξιμο αλλού; Διότι, αν θες να ξέρεις και γκαστρωμένη που ήμανε έβγαινα στο δρόμο και πέφταν οι μπετατζήδες από τις σκαλωσιές κι αν θες πάνε ρώτα και κάτι δικά σου φιλαράκια, που όλο και κάτι σπόντες πέταγαν από 'δώ, όλο και κάποια χερούκλα άπλωναν από κει... Μην κοιτάς που, από την καλή μου την καρδιά, δεν έλεγα τίποτις για να μη δημιουργήσω πρόβλημα. Κι άμα θες ρώτα και τη μάνα σου, που δεν με χωνεύει, να δεις τι θα σου πει όταν έπιακε τον κουμπάρο μας τον Θόδωρα να μ' έχει στριμώξει πισωκολλητά στην κουζίνα, που της είπα να μη σου πει τίποτις και σε στεναχωρέσει.

Αλήθεια, για τον Θόδωρα δεν σου 'χω πει, φιλενάδα, έτσι; Δηλαδή όχι ότι τρέχει τίποτις, μη νομίζεις... Ούτε κι έχω σκοπό να διαλύσω εγώ την οικογένειά μου μετά απ' όσα τράβηξα

(*) Ενδέχεται ο γιατρός να την αποκάλεσε «σουλφίδα» και η Αθανασία να μην κατάλαβε καλά.

για να τη στήσω. Στο αναφέρω απλώς για να καταλάβεις ότι κι αν του κυρίου Χαρίλαου δεν του αρέσουμε, αρέσουμε αλλού και με το περιπλέον. Και μη νομίσεις ότι έκαμα εγώ καμιά κίνηση... άλλη όρεξη δεν είχα!... Αλλά φαίνεται ότι του κουμπάρου του γυάλισα για τα καλά. Κι όλο κάτι σπόντες... «εσύ, κουμπάρα μου, κλείνεις σπίτια!» και «Μπουρλότο βάνεις, κουμπαρούλα, μ' αυτά τα φονικά σου βλέμματα που ρίχνεις» και τέτοια.... Ξέρεις... κι όλο κάτι απλωτές, στο τυχαίο δήθεν και στο τάχαμου... κι εντάξει, δεν μπορείς να πεις... τον έχει τον τρόπο του ο λεγόμενος... και τσίφτης και χιμπάρης και φουτώνει στο άψε-σβήσε, όχι σαν τον δικό μου που... άσε...

Εντάξει, για να μην τον προσβάλω τον άνθρωπο, ένεκα και η κουμπαριά, όχι τίποτις άλλο, του κάθισα μια, δυο, τρεις... πέντε φορές... Μη φανταστείς τίποτις ξενοδοχεία και τέτοια δηλαδή... στο όρθιο και στα πεταχτά... Και μη μου πει κανείς ότι αυτό είναι απιστία, γιατί θα βάνω τις φωνές –και με το δίκιο μου, η γυναίκα.

Στα λέω αυτά για να δεις πόσο μακριά νυχτωμένος είναι ο δικός μου. Αντί να παραδεχτεί ότι βγήκε τζούφιος, να πάει να κοιταχτεί (η επιστήμη σήμερα κάνει θαύματα) τα ρίχνει όλα πάνω μου ότι δήθεν μπατάλεψα και «δεν τον εμπνέω», λέει. Σιγά τον ποιητή! Που του χρειάζεται κι έμπνευση!

Δεν εμπνέεται ο κύριος, αλλά εμπνέονται όλοι οι κολλητοί του, που δεν είναι και τίποτις τυχαίοι... Μιλάμε για επιχειρηματίες, επιστήμονες, δικηγόρους... τέτοια πράγματα. Και δεν στο λέω για να κοκορευτώ –με ξέρεις πώς είμαι τώρα εγώ– αλλά γιατί με πνίγει το δίκιο, ρε φιλενάδα!

Δηλαδή πώς εμπνέεται ο Θανάσης, ο Αλέκος, ο Σάκης, ο Μήτσος, ο Αγαθοκλής –μεταξύ άλλων– και κόβουν φλέβες για την πάρτη μου και δεν εμπνέεται ο κύριος Χαρίλαος; Ε; Όχι, να μου πεις. Υπάρχει ή δεν υπάρχει πρόβλημα;

Για να σου δώσω να καταλάβεις... Έναν στην τύχη θα πιάσω... τον Μήτσο ας πούμε, που είναι εξαιρετικός κύριος και με οικογένεια κι απ' όλα... Σε μια δόση που έλειπε ο (μπιπ) σε συνέδριο και ήρθε το βράδυ να μου κάνει παρέα ο άνθρωπος, στο φιλικό κι έτσι, μη φανταστείς... πέντε φορές έκανε Ανάσταση! Μέχρι που είπα τον Δεσπότη Παναγιώτη, ρε φιλενάδα! Πότε,

σε ρωτάω, πότε ο κύριος Χαρίλαος μας έκαμε την τιμή, όχι πέντε, αλλά δυο φορές ρε, για το ονόρε, να μας αποθεώσει, και δεν το θυμόμαστε;

Άσε που... τόσα ακούμε... δεν αποκλείεται ο δόκτορας να έχει άλλου είδους γούστα... Δεν ξέρω... μπορεί να το γυαλίζει το πόμολο... Καθόσον, τώρα μεταξύ μας... πριν αρραβωνιαστούμε που δεν τον άφηνα να κάνει έφοδο κανονικά και που καταφεύγαμε σε διάφορα γυμνάσματα... ξέρεις τώρα εσύ... μάντεψε τι του άρεζε περισσότερο! Εμ, ναι... Και θα μου πεις, ποιος λίγο, ποιος πολύ σ' όλους τους άντρηδοι τους αρέζει αυτό, εντάξει, δεν λέω... μπορεί... αλλά πλην όμως υπάρχει κι ένα όριο, εντάξει; Κι όταν απογειώνεσαι μόνο με την όπισθεν... ε, κάτι δεν πάει καλά. Όχι, να μου πεις... Έχω άδικο, ρε φιλενάδα;

Κι εντάξει, εμένα δεν με νοιάζει –με ξέρεις τι κατανόηση που έχω–, ας βγάλει τα μάτια του, ας πάει και στη Συγγρού με γόβες, που λέει ο λόγος, αλλά μη μου τα ρίχνεις πάνω μου, κύριε. Να 'χεις το θάρρος της γνώμης σου και κανείς δεν θα σου πει κουβέντα. Αλλά όχι και να διαλύσουμε την οικογένειά μας! Και να μου γυρεύεις διαζύγια γιατί, λέει, δεν σου αρέζουμε πια! Και να 'χεις το θράσος να μας απειλείς ότι αν δεν το πάμε συναινετικά θα επικαλεστείς... απιστία!!!

Ακούς φιλενάδα; Απιστία! Ποια, εγώ! Που το στεφάνι μου το έχω τιμήσει και με το περιπλέον κι έχω διώξει τύχες εγώ... νά!

Όχι, κύριε. Εδώ θα καθίσεις και δεν θα πας πουθενά. Κι αν σ' αρέσει. Αν δεν σ' αρέσει μεγάλη στεναχώρια που θα τραβήξουμε!

Τέλος πάντων, αυτά είναι τα δικά μου –και μη χειρότερα να λες.

Εσύ καλά;

Η επιστήθια φίλη σου,

Σία

σύζυγος ιατρού.

Προφορικώς

υπό: Θεοδόση Τσούλα
υφασματέμπορου
-ενταύθα-

Μερικοί έχουν γνώση της ιστορίας του πρώτου αστροναύτη που –όπως υποστηρίζουν οι Αμερικάνοι– πάτησε στο Φεγγάρι και του γείτονά του, του κυρίου Γκόρσκυ.

Λέγεται ότι πριν επιβιβαστεί ξανά στη σεληνάκατο (είτε αυτό έγινε στο στούντιο –το πιθανότερο– είτε στο ίδιο το φεγγάρι –πολύ χλωμό) ο Νηλ Άρμστρονγκ ακούστηκε να λέει: «Good luck, Mr. Gorsky».

Όταν χρόνια μετά οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν τι εννοούσε τους διηγήθηκε την εξής ιστορία:

Όταν ήταν μικρός, λέει, έπαιζε με τ' άλλα παιδιά στη γειτονιά του μπεηζμπώλ. Κάποια στιγμή η μπάλα έπεσε στην αυλή του διπλανού σπιτιού κι ο πιτσιρίκος Νηλ Άρμστρονγκ έτρεξε να τη μαζέψει. Εκεί, έξω από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας των γειτόνων άκουσε τη γειτόνισσα να φωνάζει εκνευρισμένη στον άντρα της: «Στοματικό σεξ θες; Ε, λοιπόν θα το έχεις όταν ο πιτσιρίκος από δίπλα πάει στο Φεγγάρι». Πώς τα φέρνει ο διάολος όμως καμιά φορά!

Αυτό το σύντομο ανέκδοτο θα μπορούσε να είναι, κατά κάποιον τρόπο, η ιστορία της ζωής μου.

Αλλά καλύτερα να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, όπως οι παλαιοί χρονικογράφοι, που ξεκινούσαν από κτίσεως κόσμου. Στη δική μου περίπτωση δεν θα χρειαστεί να πάμε τόσο

πολύ μακριά. Μέχρι την εποχή που πήγαινα στην Τρίτη Γυμνασίου είναι αρκετό.

Ήταν η χρονιά που με σημάδεψε, νομίζω ανεξίτηλα, και στην οποία θα στεκόταν κάθε ψυχαναλυτής, αν ποτέ κατέληγα στον καναπέ της θεραπείας –που το αποκλείω φυσικά.

* * *

Η μάνα μου είχε μια επιστήθια φίλη, την κυρα-Τασία, που έμενε στη Χαλκίδα, όπου σχεδόν κάθε καλοκαίρι μας φιλοξενούσε για καμιά βδομάδα οικογενειακώς. Οι περισσότερες μανάδες έχουν τουλάχιστον μια τέτοια φίλη, που τη στέλνει φαίνεται ο καλός Θεός για να υπογραμμίσει τις ανισότητες που υπάρχουν στον κόσμο τούτο. Γιατί, σε κάνουν (εσένα, τον πιτσιρικά) αυτές οι φίλες ν' αναρωτιέσαι πώς διάολο, ενώ η μάνα σου έχει καταντήσει μια συμφορά και μισή, εκείνες βγαίνουν στον δρόμο και προκαλούν κυκλοφοριακό κομπούζιο! Η κυρα-Τασία ήταν χαρακτηριστικό παράδειγμα. Ψηλή, με κάποια τάση για παραπάνω κιλά, αλλά με κορμί όλο στροφές και στρογγυλάδες κι ένα πρόσωπο που διατηρούσε ακόμα σχεδόν ανέπαφη τη νεανική του ομορφιά και φρεσκάδα, σ' έκανε ν' αναρωτιέσαι αν στ' αλήθεια υπήρξε συμμαθήτρια της μάνας σου, της οποίας έδειχνε να είναι κόρη... άντε, ανηψιά.

Περιττό να πω ότι κατά τη διάρκεια της βδομάδας που περνούσαμε μαζί της, αλλά και μετά, η κυρα-Τασία αποτελούσε την κύρια πηγή και έμπνευση των μοναχικών, εφηβικών μου φαντασιώσεων.

Πώς έγινε τώρα το κοσμοϊστορικό δεν είμαι και πολύ σίγουρος. Τυχαίνουν αυτά, ειδικά όταν ο σύζυγος είναι απών τον περισσότερο καιρό, αλωνίζοντας τας Ευρώπας με τη νταλικά, δια τον άρτον ημών, κι ο διάολος, που δεν χρωστάει ποτέ καλό, λέει να το ρίξει λίγο έξω, βάζοντας την ουρά του στις υποθέσεις των φιλήσυχων Χριστιανών –σαν εμάς καληώρα.

Η ουσία είναι ότι μια μέρα, που έλειπαν οι άλλοι από το σπίτι, η κυρα-Τασία είπε να το ρίξει κι αυτή έξω –όπως ο διάολος– και βρήκε εμένα πρόχειρο. Ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία και μακάρι όλες οι φιλενάδες των μανάδων μας να είχαν τέτοια διάθεση για διασκέδαση... Η κοινωνία μας θα ήταν τότε απείρως

πιο ισορροπημένη και τ' αγόρια ειδικά –τα κορίτσια λιγότερο– θα περνούσαν από την εφηβεία αλώβητα, αποκομίζοντας πολύτιμα εφόδια σε γνώση για τον αγώνα της ζωής που τα περιμένει μετά. Ξέρω, είμαι παθός.

Οπότε, κείνη την ευλογημένη μέρα, η κυρα-Τασία, δεν ξέρω πώς της ήρθε, με στρίμωξε σε μια γωνιά και βάλθηκε να μου διδάσκει μέσα σε λίγα λεπτά ό,τι δεν είχα διδαχτεί σε όλα μαζί τα δεκατρία χρόνια του βίου μου. Δυστυχώς η διδασκαλία υπήρξε ταχύρυμη κι έμεινε ανολοκλήρωτη, λόγω της επιστροφής των αναθεματισμένων γονιών μου –που, όπως όλοι οι γονείς, απανταχού της Γης, δεν χρωστάνε καλό. Κι ακόμα πιο δυστυχώς άλλη ευκαιρία δεν παρουσιάστηκε για μια επανάληψη, που είναι το κύριο συνθετικό της κατανόησης κι εμπέδωσης της γνώσης, καθώς και για περαιτέρω εμπάθυνση στο αντικείμενο της διδασκαλίας, κι έτσι βρέθηκα αναγκαστικά ν' αποφοιτώ από την πρώτη αυτή τάξη της Στοιχειώδους Εκπαίδευσης ημιμαθής, όπως η συντριπτική πλειοψηφία των συνελλήνων δηλαδή, και στον τομέα αυτό και σε πλήθος άλλων.

Και βεβαίως, όπως συμβαίνει όταν ο μαθητής δεν έχει την ευκαιρία να διατυπώσει τις εύλογες απορίες του, έμεινα με λάθος εντυπώσεις.

Να προσπαθήσω να το διευκρινίσω αυτό, όσο πιο κομψά και σεμνά δύναμαι, διότι είναι ένα σημείο ευαίσθητο και φοβάμαι πως τα εκφραστικά μου μέσα δεν επαρκούν ούτως ώστε να εξασφαλιστεί η ευπρέπεια που απαιτείται τόσο από την ανατροφή μου όσο κι από τη φυσική μου συστολή.

Για κάποιον μυστηριώδη λόγο, γνωστό ίσως μόνο σ' εκείνη, η κυρα-Τασία προέβη –κατά το στρίμωγμα– σε μια δραστηριότητα που μ' άφησε μεν έκθαμβο κι εκστατικό, αλλά που θα επέσυρε την αποστροφή συγκεκριμένων μεσαιωνικώς πορευομένων ιεραρχών της Ελλαδικής Εκκλησίας (οι οποίοι θεωρούν οποιαδήποτε τεχνική συνεύρεσης, πλην της ιεραποστολικής, ως «παρά φύσιν»). Μου απέδειξε δε εμπράκτως και πανηγυρικώς ότι η στοματική κοιλότητα δεν χρησιμεύει αποκλειστικά και μόνο για την λήψη τροφής ή την εκφορά λόγου.

Το πώς και γιατί της αξιέπαινης αυτής πρωτοβουλίας με απασχόλησαν ενδελεχώς μετέπειτα, όμως τη στιγμή εκείνη το

μόνο που μ' ενδιέφερε ήταν η απίστευτη σε ένταση και ποιότητα εμπειρία που βίωνα —η οποία, φευ!, λόγω της απρόοπτης επιστροφής των γονέων παρέμεινε ημιτελής.

Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι, μη έχοντας μέτρο σύγκρισης, όπως τούτη εδώ ήταν η πρώτη αυτού του είδους εμπειρία, κατέληξα στο άκρως εσφαλμένο συμπέρασμα πως η συγκεκριμένη διαδικασία ήταν μέρος του όλου τελετουργικού, ότι δηλαδή «έτσι γίνονται αυτά τα πράγματα».

Ακόμα χειρότερα... 'Ότι χωρίς αυτή τη σημαντική διαδικασία στη συνέντευξη όλο το υπόλοιπο ήταν άνοστο, ρουτινιάρικο κι άνευ σημασίας. Με άλλα λόγια την είχα άσχημα κι αυτό δεν θα αργούσα πολύ να το διαπιστώσω.

Μέχρι να τελειώσω το σχολείο κατάφερα να έχω μια-δυ σχέσεις οι οποίες προχώρησαν λίγο πιο πέρα από την αδέξια ανταλλαγή ασπασμών και τις ατελείωτες μελιστάλαχτες και απίστευτα ηλίθιες συνομιλίες.

Οι οποίες όμως ναυαγούσαν με μαθηματική συχνότητα όταν, στην απέραντη αφέλειά μου, η οποία βεβαίως πήγαζε από μια αβυσσαλέα άγνοια, επιχειρούσα να επαναλάβω την αλησμόνητη —και φευ ανολοκλήρωτη— σκηνή της εμπειρίας με την κυρα-Τασία.

Σε μια δε από τις απόπειρες αυτές κόντεψα να βρω τον μπελά μου για τα καλά. Με τη Γωγώ ήταν, στην Τρίτη Λυκείου, όταν επωφελούμενος από μια απουσία των γονιών μου κατάφερα να την παρασύρω στο σπίτι μου και να την πείσω ότι άξιζε ο κόπος να θυσιάσει για το καλό αμφοτέρων.

'Όλα πήγαιναν κατ' ευχή μέχρι που έκανα τη μοιραία κίνηση. Ποιος είδε τη Γωγώ και δεν τη φοβήθηκε! Πετάχτηκε πάνω κι έβαλε κάτι φωνές που θα μας άκουσαν σ' όλα τα διαμερίσματα του ορόφου.

—Για ποια με πέρασες, βρε αλήτη! ούρλιαξε. Για καμιά του δρόμου;

Εγώ είχα μείνει κάγκελο, μην μπορώντας να καταλάβω τι είχε προκαλέσει την οργή της.

—Μα..., πήγα να πω...

—Είσαι ανώμαλος, βρε κτήνος, συνέχισε ωρυόμενη η μαινάδα. Θα φωνάξω την Αστυνομία!

—Μα...

—Μέξι και ξερός! ούρλιαξε. Θα σε διορθώσω εγώ!... Έννοια σου... Θα σαπίσεις στη φυλακή, παλιοσάτυρε!

Ντύθηκε στο άψε-σβήσε κι εξαφανίστηκε.

Πέρασα μια νύχτα μαρτυρική, περιμένοντας να χτυπήσει η πόρτα από στιγμή σε στιγμή και ν' ακούσω ένα βροντερό: «Αστυνομία».

Που θα σήμαινε το τέλος της ζωής όπως τη γνώριζα.

Προς τιμή της η Γωγώ δεν πραγματοποίησε την απειλή της, αλλά μου 'κοψε και την καλημέρα. Και μαζί της κι όλα τα κορίτσια του σχολείου, γιατί —άλλο ένα που αγνοούσα τότε— οι γυναίκες μεταξύ τους μιλάνε.

Ωστόσο έκτοτε ήμουν κάπως πιο προσεκτικός. Είχα βέβαια την απορία... πώς δηλαδή ενώ η κυρα-Τασία επέδειξε τέτοιον ενθουσιασμό σ' αυτή τη σκηνή η Γωγώ προσβλήθηκε θανάσιμα... αλλά, μη βγάζοντας νόημα, το απέδωσα σε μια από τις πολλές παραξενιές και τα ανεξήγητα του γυναικείου ψυχισμού.

Τελειώνοντας το σχολείο εξέφρασα την επιθυμία να σπουδάσω οτιδήποτε, αρκεί να ξέφυγα από τη γονική κηδεμονία, αλλά ο πατέρας μου δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα.

—Και ποιος θα κοιτάξει το μαγαζί; επιχειρηματολόγησε.

Κι έτσι βρέθηκα υπάλληλος στο κατάστημα υφασμάτων της οδού Αιόλου, που έφερε την εντυπωσιακή επιγραφή «Αγησίλαος Τσούλας και Υιός Θεοδόσης». Εγώ ήμουν ο Θεοδόσης. Ένα μέλλον προδιαγεγραμμένο από τη γέννησή μου κιόλας, όταν φιλοτεχνήθηκε η επιγραφή.

—Όλα αυτά θα είναι μια μέρα δικά σου, μου έλεγε ο πατέρας μου κάνοντας μια πλατιά κίνηση που περιλάμβανε τα τόπια υφασμάτων στα ράφια. Και μια μέρα επίσης των δικών σου παιδιών.

Μια προοπτική με την οποία είχα συμφιλιωθεί, γιατί έβλε-

πα τι γινόταν εκεί έξω και καταλάβαινα πόσο ζόρικη μπορεί να είναι η επιβίωση για τους περισσότερους. Εγώ τουλάχιστον στο σημείο αυτό είχα σταθεί πολύ τυχερός. Δεν θα χρειαζόταν να τρέχω με την ψυχή στο στόμα για να εξασφαλίσω ένα ψωρομεροκάματο. Είχε φροντίσει, ευτυχώς, άλλος να μου ευκολύνει τη ζωή. Ως προς αυτό το πολύ σημαντικό της κομμάτι δηλαδή, γιατί κατά τα άλλα... χαίρε χάος απροσμέτρητο! Φίλους δεν είχα –ήμουν από πάντα κλειστός και μονόχρωτος– χόμπυ, φιλοδοξίες... μηδέν. Στόχοι δεν υπήρχαν, όπως δεν υπήρχαν και σχέσεις με το άλλο φύλο. Σταθερές εννοώ, γιατί όλο και κάτι περιστασιακό προέκυπτε, που πάντα όμως ήταν βραχύβιο και κατέληγε σε απογοητεύσεις.

Ναι, για τον γνωστό λόγο.

Με καμιά γυναίκα δεν ταίριαζα. Καμιά τους δεν είχε το πάθος και τη φαντασία της κυρα-Τασίας. Κι αναρωτιόμουν γιατί. Όταν η σχέση έφτανε στο κρίσιμο σημείο του κρεβατιώματος, για μένα ήταν απλά μια διαδικασία χωρίς κανένα απολύτως ενδιαφέρον, μια ρουτίνα που συχνά καταντούσε ταλαιπωρία –και φαινόταν, γιατί καλός ηθοποιός δεν υπήρξα ποτέ. Αλλά, όταν τολμούσα να κάνω την αποφασιστική κίνηση έτρωγα πόρτα κι έπεφταν τα γράμματα του τέλους (ευχαριστίες και χορηγοί). Καμιά από τις περιστασιακές μου παρτεναίρ δεν παρασυρόταν από τον ενθουσιασμό της στιγμής για να περάσει στο επόμενο επίπεδο. Αλλά και μ' αυτές που έκαναν την καρδιά τους πέτρα και μου 'καναν τη χάρη το αποτέλεσμα ήταν άκρως απογοητευτικό και η διαδικασία σκανδαλωδώς βραχύβια.

Κι όμως, στις επιλογές μου δεν υπήρξα καθόλου απαιτητικός.

Εκεί που άλλοι αναζητούσαν διάφορα ανατομικά χαρίσματα για να εμπνευστούν και να δημιουργήσουν εγώ μόνο ένα πράγμα πρόσεχα κι απ' αυτό μόνο εξαρτιόταν αν η λίμπιντο μου αποφάσιζε να μπει σε λειτουργία. Δεν πάει να ήταν και η πρώτη πατσούρω!... αν διέθετε χείλη ελκυστικά τραβούσε αμέσως το ενδιαφέρον μου. Οι συνειρμοί που ακολουθούσαν ήταν αναπόφευκτοι, όπως αναπόφευκτη ήταν και η απογοήτευση που με περίμενε μετά.

Στο μαγαζί υπήρχαν τρεις υπάλληλοι –γυναίκες. Η Τούλα,

η Κική κι η Φρόσω. Απ' αυτές μόνο η τελευταία πληρούσε τις ειδικές μου προδιαγραφές κι ας ήταν η πιο ασήμαντη από τις τρεις, μορφολογικά και χαρακτηριστικά. Και το θέτω ήπια. Γιατί τόσο η Τούλα όσο και η Κική ήταν υπάρξεις που θα τις κοίταζες στο δρόμο –οι άρρενες πελάτες τις προτιμούσαν ανελλιπώς– ενώ η Φρόσω η καχομοίρα ούτε ήξερες αν υπήρχε. Ήταν από κείνα τα άχαρα κορίτσια χωρίς κανένα σωματικό χάρισμα που σε μια συναναστροφή, σύναξη ή πλήθος ήταν εντελώς αόρατη.

Είχε όμως ένα μεγάλο στόμα, με χείλη σαρκώδη και άκρως εκφραστικά –για μένα τουλάχιστον.

Έπεσα αμέσως από δίπλα και η καχομοίρα, κατάπληκτη από την αναπάντεχη προτίμηση, ενέδωσε χωρίς πολλά-πολλά. Ψυχή τε και σώματι. Έμενε βεβαίως να ενδώσει και... προφορικά. Όμως, έχοντας ήδη μια πικρή εμπειρία στον ευαίσθητο αυτό το τομέα, δεν βιαζόμουν, καλλιεργώντας το έδαφος συναισθηματικά και συστηματικά, ώστε ν' αυξήσω τις πιθανότητές μου όταν ερχόταν η κατάλληλη στιγμή.

Και η κατάλληλη στιγμή ήρθε.

Επωφελούμενος του απογεύματος της Δευτέρας, που ήμασταν κλειστά, τρύπωσα με τη Φρόσω στο μαγαζί, να μετρήσουμε τα τόπια, που λέει ο λόγος, κι εκεί, πίσω από τους πάγκους, επιδοθήκαμε σ' ένα άλλο είδος καταμέτρησης, που δεν απαιτούσε χρήση ούτε καν στοιχειωδών μαθηματικών. Οπότε, εμπνευσμένος όπως ήμουν κι εκμεταλλευόμενος το ότι και η ίδια φαινόταν να έχει φτάσει στο τσακίρ-κέφι, έκανα την από καιρό σχεδιαζόμενη απόπειρα.

Αλλά –προς καμιά μου κατάπληξη– η Φρόσω, αντέδρασε όπως και οι περισσότερες, με χαρακτηριστική άρνηση.

—Α, όχι! αναφώνησε αγανακτισμένη. Όχι κι εσύ τα ίδια! Δεν μου φτάνει που έχω τον πατέρα σου, να 'χω και σένα με το ίδιο βίτσιο!

Έμεινα βέβαια κάγκελο.

—Τι λες, μωρή; της κάνω. Τι είπες για τον γέρο μου;

—Α, καλά!..., μου απαντάει η Φρόσω. Ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι εμείς κρυφό καμάρι! Πού ζεις εσύ, ρε παιδάκι μου; Δεν

ήξερες ότι ο γέρος σου είναι και το πρώτο κλαρίνο της πιάτσας; Ρώτα και την Τούλα και την Κική αν δεν με πιστεύεις.

Ώστε ο Αγησίλαος, αυτός ο υποδειγματικός οικογενειάρχης, ο νοικοκύρης, ο ευσεβέστατος, ο αυστηρός και άτεγκτος (με τους άλλους) αποδεικνυόταν τελικά ένα τέρας υποκρισίας, ένας κοινός βδελυρός και κατάπτυστος μπήχτης! Και μάλιστα με γούστα εξειδικευμένα! Που αν το ήξερε η μάνα μου θα της ερχόταν νταμπλάς!

Εννοείται πως η συνταρακτική αυτή αποκάλυψη και μάλιστα σε μια στιγμή τόσο κρίσιμη ενήργησε στο ηθικό μου –και όχι μόνο– πτωτικά. Τι διάθεση να έχεις για διασκέδαση όταν ολόκληρος ο κόσμος σου γκρεμίζεται;

Εντάξει, τα παραλέω βέβαια, γιατί στο βάθος αντιλαμβανόμουν ότι κανείς δεν ξεφεύγει από τον δαίμονα του σαρκικού πάθους. Γιατί ν' αποτελούν εξαίρεση οι γονείς μας; Νομίζω πως εκείνο που με σοκάρισε περισσότερο ήταν το ότι ο δικός μου εκμεταλλευόταν την ανάγκη για δουλειά των κοριτσιών προκειμένου να βολευτεί ο ίδιος. Κάτι που έβρισκα άνανδρο κι ας μην ψήφιζα ΚΚΕ, να τρέχω στις διαδηλώσεις για το «δίκιο του εργάτη».

Η ουσία είναι ότι εφεξής αναζητούσα συναισθηματική και βιολογική πλήρωση εκτός του περιβάλλοντος εργασίας. Όχι πως ήταν εύκολο δηλαδή, ειδικά γι' αυτό που απελπισμένος αποζητούσα. Το καλοκαίρι δινόταν η ευκαιρία ανταλλαγής απόψεων –και σωματικών επαφών– με τις βόρειες επισκέπτριες της ωραίας μας χώρας (του mouzaka, tzatziki και syrtaki dance). Αυτές ήταν σαφέστατα πιο απελευθερωμένες από τις δικές μας και με πολύ λιγότερα –έως καθόλου– ταμπού και ηθικές αναστολές. Ωστόσο κι εδώ οι επιδιώξεις μου στον συγκεκριμένο τομέα παρασάγγας απείχαν από το να χαρακτηριστούν ως ικανοποιητικές.

Εντάξει, η άρνηση της συγκεκριμένης διαδικασίας που μ' ενδιέφερε κι επεδίωκα ήταν σπάνια, όμως καθόλου δεν ανταποκρινόταν η επίδοσή τους σ' αυτό που εγώ είχα στο μυαλό μου. Όλες μου έδιναν την εντύπωση ότι, άντε, μου έκαναν τη χάρη, για να μην χαλάσουμε τις καρδιές μας, ή ακόμα χειρότερα ότι το θεωρούσαν σαν ένα προκαταρκτικό –και σύντομα διεκπεραιώσιμο–

τερτίπι πριν μπούμε στο κυρίως θέμα, που ήταν σχεδόν πάντα η αποθέωση του κλασικού, θεοβάρετου και χωρίς καμιά θετική επίδραση στην απογοητευμένη μου λίμπιντο. Ένα πράγμα σαν να έκαναν αγγαρεία, βρε παιδί μου!

Με τις βιζιτατζούδες (αναπόφευκτη η κατάληξή μου σ' αυτές) ήταν κάπως καλύτερα, αλλά κι εδώ είχαμε να κάνουμε περισσότερο με επαγγελματική ευσυνειδησία παρά με οτιδήποτε άλλο.

Σε μια κουβέντα που είχα με μια απ' αυτές μου άνοιξαν τα μάτια και απέκτησα πρόσβαση σε κάποιες σημαντικές αλήθειες —εκ των ένδον.

—Κοίτα..., μου είπε η φιλοσοφημένη βιζιτατζού (Ελεάνα το καλλιτεχνικό της, αν και βαφτισμένη Εγκολπία). Αλλιώς δουλεύει το μυαλό των ανδρών κι αλλιώς των γυναικών σ' αυτά τα πράγματα. Κείνα που σας αρέσουν εσάς τις γυναίκες τις αφήνουν αδιάφορες —στην καλύτερη. Οι περισσότερες τα αποστρέφονται κιόλας. Αν σου καθίσουν, χάρη σου κάνουν, που σημαίνει ότι η παραχώρηση γίνεται για να πετύχουν κάτι.

—Δηλαδή μου λες ότι καμιά σας δεν τη βρίσκει έτσι; απόρησα.

—Ελάχιστες, μου απάντησε. Αυτές που έχουν το μυαλό βιδωμένο αλλιώς. Αλλά άντε να τις βρεις!... Είναι βλέπεις περιζήτητες.

—Εγώ ξέρω μια, μουρμούρισα σκεπτικός.

—Και τότε τι κάθεται; μου λέει η Ελεάνα-Εγκολπία. Σου έπεσε ο πρώτος αριθμός του λαχείου κι εσύ παιδεύεσαι ακόμα με τις πουτάνες;

Είπαμε, μου άνοιξε τα μάτια η κοπέλα —καλή της ώρα.

Έτσι, σε πρώτη ευκαιρία, ανέβηκα στο λεωφορείο και βρέθηκα στη Χαλκίδα.

Η κυρα-Τασία δεν είχε αλλάξει πολύ. Ίσως να κόντηνε λίγο (μπορεί πάλι να μου φάνηκε γιατί είχα ψηλώσει εγώ), είχε βάλει κάμποσα παραπανίσια κιλά (είχε αυτή την τάση από παλιά) κι έβαψε το μαλλί ξανθό της Δανίας, αλλά την ομορφιά και

τη σπιρτάδα που θυμόμουν τις είχε διατηρήσει. Ήξερα δε, από κουβέντες των γονιών μου, ότι κάτι χρόνια πριν είχε μείνει χήρα, καθόσον ο νταλικιέρης αποκοιμήθηκε στο τιμόνι, κάπου στη Γιουγκοσλαβία, και πριν το καταλάβει, μέσω γκρεμού, βρέθηκε να περιμένει τη σειρά του στο θυρωρείο του Αγίου Πέτρου –βοήθειά μας.

Δεν με αναγνώρισε.

—Ο κύριος; με ρωτάει αμήχανα.

—Δεν είμαι ο Θεοδόσης, ο γιος της κυρα-Κούλας; της λέω το ίδιο αμήχανα.

—Ο Θεοδοσάκης! ανέκραξε περιχαρής η κυρα-Τασία. Καλέ εσύ μεγάλωσες, γίνηκες κοτζάμ άντρας!

Πήγα να της πω ότι τα παιδιά την έχουν αυτή την κακιά συνήθεια, αλλά συγκρατήθηκα. Τέλος πάντων, καθίσαμε, μου έφτιαξε καφέ, μου είπε τα δικά της, το δράμα της απώλειας του συχωρεμένου –και τι να σου κάνει μια ψωροσύνταξη του ΤΣΑ; πάλι καλά που υπάρχει το σπιτάκι να λες...– με ρώτησε για την οικογένεια και φτάσαμε στο σημείο εκείνο της αμηχανίας που έχουν τελειώσει όλα τα θέματα προς συζήτηση και πιάνουμε τον καιρό και την ακρίβεια.

Πάντως, σαν πρώτο βήμα –γιατί υπήρχε σχέδιο–, καλά πήγε η συνάντηση και χαιρετηθήκαμε εγκάρδια αφού υποσχέθηκα να επαναλάβω την επίσκεψη συντόμως.

Το συντόμως ήταν το επόμενο Σαββατοκύριακο κι επίσης το μεθεπόμενο και το παράλλο κι όπως συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις κάποια στιγμή άδειασε ο διάλογος από τις πολλές του ασχολίες κι εδέησε να φροντίσει και τη δική μας περίπτωση –και με το παραπάνω.

Και βέβαια, όπως το περίμενα και ήλπιζα, πιάσαμε το ημιτελές έργο από εκεί που το είχαμε αφήσει κάμποσα πολλά χρόνια πριν και... ω, της ευτυχίας!... ήταν ακριβώς όπως το θυμόμουν και καλύτερο!

Επιτέλους, έβρισκα τον άνθρωπό μου! Που με ακολουθούσε νοερά στα ιδιαίτερα εκείνα μονοπάτια της ηδονής που με ενέπνευαν παιδιόθεν και μάλιστα επιμόνως, ευσυνειδήτως κι ενθουσιω-

δώς! Είχα πια απτές αποδείξεις για την ύπαρξη του Θεού ή του διαόλου, το ίδιο μου έκανε!

Φυσικά στην επιστήμη, προκειμένου τα συμπεράσματα να κατοχυρωθούν με τρόπο αδιαμφισβήτητο, πρέπει το πείραμα να επαναλαμβάνεται πλειστάκις και να δίνει τα ίδια αποτελέσματα. Αυτό το θυμόμουν από το σχολείο και το εφήρμοσα με την προσήκουσα προσήλωση κι επιμονή. Περιττό! Το αποτέλεσμα κάθε φορά με δικαίωνε. Ήταν φανερό, πέραν πάσης αμφιβολίας, πως είχα χτυπήσει φλέβα χρυσού.

Όμως, όπως έκαναν και οι αρχαίοι χρυσοθήρες στη μακρινή Αλάσκα και Καλιφόρνια, δεν αρκούσε η ανακάλυψη φλέβας χρυσού, έπρεπε να κατοχυρωθεί κιόλας επισήμως προκειμένου να διασφαλιστεί η κυριότητα και ν' αποφευχθεί κάθε απόπειρα οικειοποίησης από τους πάντα καραδοκούντες τυχάρπαστους επίβουλους.

Η Τασία, όταν της ανακοίνωσα τις αποφάσεις μου έμεινε άναυδη η γυναίκα –και ίσως με το δίκιο της.

—Να... παντρευτούμε;!!! ανέκραξε. Τι λες, βρε παρμένο; Σε χτύπησε ο ήλιος κατακούτελα;

—Ο ήλιος όχι, αγαπημένη μου Τασία, απάντησα. Ο έρως!

Με κοίταξε καλά-καλά και κούνησε το κεφάλι της.

—Τέτοια αστεία δεν κάνουμε με χήρες χαροκαμένες, αγόρι μου, είπε. Είναι αμαρτία. Μας βλέπει κι ο Θεός!

—Καθόλου αστείο, επέμεινα. Έχω πάρει την απόφασή μου και πάει, τελείωσε. Θα σε στεφανωθώ ανυπερθέτως, δόξη και τιμή.

—Το ότι έχω τα διπλά σου –και βάλε– χρόνια το σκέφτηκες; μου κάνει.

—Ε, και; Οι πρώτοι θα είμαστε ή οι τελευταίοι;

Με ξανακοίταξε καλά-καλά.

—Και στη μάνα σου εγώ η έρμη τι θα πω; μου λέει. «Κούλα μου, με το συμπάθιο, αλλά δως μου την ευχή σου γιατί από 'δώ και πέρα θα σε φωνάζω “μητέρα”»;

—Πες της ότι θες, αρκεί σε μένα να πεις το «ναι», της απα-
ντάω.

—Αποκλείεται.

Η άρνησή της κράτησε ακριβώς μια βδομάδα. Που δείχνει
ότι η γυναίκα, εκτός από τα άλλα της, αδιαμφισβήτητα προ-
σόντα της, διέθετε και χαρακτήρα.

Οι γονείς, φυσικά, δεν το πήραν καθόλου καλά.

—Το χάνω το παιδί μου, το χάνω! θρήνησε η μάνα μου.

—Γι' αυτό σε μεγάλωσα εγώ, βρε λούστρο; φώναξε ο πα-
τέρας μου. Γι' αυτό έκανα τόσες θυσίες; Για να πας να γηροκομή-
σεις ένα... ερείπιο;

—Μάγια του 'χαμε η γκιόσα! ούρλιαξε η μάνα μου. Μάγια!

Ότι μου είχε κάνει μάγια ήταν σίγουρο, αλλά όχι όπως το
εννοούσε η κυρα-Κούλα —πού να ξέρει κι αυτή, η άχαρη;!

* * *

Φυσικά οι στοργικοί γονείς με αποκλήρωσαν, χωρίς δισταγ-
μό, αλλά με μεγάλη δόση αρχαίου δράματος.

Οπότε, κυνηγημένος από σπίτι και μαγαζί, πήγα να μείνω
με τη συμβία μου στη Χαλκίδα, βρήκα και μια δουλειά —σκουπι-
διάρης στο Δήμο (με μέσον)— κι όλα φαίνονταν να πηγαίνουν
κατ' ευχή.

Αλλά δεν πήγαιναν.

Συνέβη το εξής ανεξήγητο —που θα 'κανε και τον ανώτερο
ψυχολόγο να σκίσει τα διπλώματά του.

Αμέσως μετά την τέλεση του μυστηρίου οι συνήθειές μας άλ-
λαξαν, ως δια μαγείας. Νά που εμπλέκεται και η μαγεία τελικά.

Ξαφνικά η κυρα-Τασία φάνηκε να ξεχνάει την τέχνη της, ή
καλύτερα να την... αποκηρύσσει!

Από τη μια μέρα στην άλλη η συνουσιακή της συμπεριφορά
άλλαξε. Εκεί που πριν είχαμε γιορτές και πανηγύρια τώρα ήταν
σαν να πηγαίναμε σε μνημόσυνο. Να ζήσουμε να τον θυμόμαστε
τον μακαρίτη. Όλα εκείνα τα συναρπαστικά γυμνάσματα που

χαρακτήριζαν την κλινική μας –και όχι μόνο– συμπεριφορά περιορίστηκαν στη στερούμενη κάθε φαντασίας κι ενδιαφέροντος οριζόντια διαδικασία που πήρε το όνομά της –όχι τυχαία– από τους ευσεβείς ιεραπόστολους του άλλοτε.

Οτιδήποτε άλλο –κι εννοώ *οτιδήποτε*– είχε εξαλειφθεί από το άλλοτε συναρπαστικό πρόγραμμα των παραστάσεών μας. Οι οποίες, λόγω αμοιβαίας έλλειψης ενδιαφέροντος, πήραν κι αυτές να αραιώνουν.

Όταν δε, διακριτικά, ζήτησα εξηγήσεις για την καταστροφική αυτή αλλαγή πήρα την αποπλιστική απάντηση:

—Μα άλλο οι ελεύθεροι κι άλλο οι παντρεμένοι, πασά μου, είπε. Όταν στεφανώνεται κανείς σοβαρεύει.

Δηλαδή... βρισκόμουν και πάλι στο σημείο που βρισκόταν ο θρυλικός κύριος Γκόρσκυ πριν πάει ο Νηλ Άρμστρονγκ στο Φεγγάρι.

Τώρα παναπεί θα πρέπει να περιμένω κι εγώ με τη σειρά μου πότε θα πάει το γειτονόπουλο, ο Αλέκος, στον Άρη με το καλό;

Parole... Parole...

υπό: Σωτηρίας Μ. Πατσούρα
Τμηματάρχου Α'
Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων,
Λογοτέχνης

Υπήρξα και αδύνατη και χοντρή. Δηλαδή... όταν λέμε «χοντρή» μην φανταστεί κανείς καμιά ντουλάπα τρίφυλλη, απλώς μιλάμε εδώ για κάμποσα (ίσως πολλά) παραπανίσια κιλά, τα οποία –για καλή μου τύχη– πήγαν να εγκατασταθούν στα σωστά σημεία, στα στρατηγικά της γυναικείας ανατομίας θα έλεγα κι εκεί –πάλι για καλή μου τύχη– παρέμειναν.

Τώρα επικρατεί στη γυναικεία φυλή η εντελώς λανθασμένη και συχνά με ολέθριες συνέπειες άποψη ότι το ιδανικό αισθητικά (κι αισθησιακά) μοντέλο –κι επομένως ζητούμενο– είναι το λεπτόκορμο, το κοκαλιάρικο, το ακριδέ των μοντέλων, όπως αυτό έχει επιβληθεί από τη συνομοταξία του αδερφάτου των μόδιστρων, των οποίων τα γούστα –ως γνωστόν– μόνο φιλοθήλεα δεν είναι. Κι ότι οι άντρες κάτι τέτοιες κυνηγάνε κι ονειρεύονται κι όποια δεν ανταποκρίνεται στις προδιαγραφές αυτές καλό θα είναι να ξεσκονίσει το ράφι, όπου, αναπόφευκτα, αργά ή γρήγορα, θα εγκατασταθεί.

Ουδέν ανακριβέστερον αυτού! Κι έχω ντοκουμέντα να το υποστηρίξω.

Όπως ήδη ευθαρσώς ανέφερα υπήρξα και αδύνατη και «χοντρή». Λοιπόν... ως αδύνατη έβγαινα στο δρόμο και είτε υπήρχα είτε δεν υπήρχα το ίδιο και το αυτό. Κανείς δεν μ' έβλεπε μακάρι και να έπεφτα πάνω του. Ήμουν εντελώς αόρατη.

Όταν όμως τα θεωρούμενα «περιττά» κιλά ήρθαν να στρογγυλέψουν τα σημεία εκείνα της ανατομίας που ευθύνονται για τη διαφορά των θηλέων από τα άρρενα η κατάσταση άλλαξε άρδην.

Όχι που να το παινευτώ δηλαδή αλλά έβγαινα έξω και πέφταν οι οικοδόμοι από τις σκαλωσιές. Τα επιφωνήματα, τα σφυρίγματα, οι παραινέσεις και τα σχόλια με ακολουθούσαν σε κάθε μου βήμα.

«Τ' είσαι συ, μανάρα μου!» ήταν το ηπιότερο –και κοσμιώτερο– που εισέπραττα. Οι περισσότερες εκδηλώσεις θαυμασμού αναφέρονταν ευθέως στις ανατομικές μου λεπτομέρειες, αυτές που φαίνονταν, αλλά και τις άλλες, που δεν γράφονται.

Ακούγοντας τις φιλενάδες μου να σχολιάζουν παρόμοιες εμπειρίες βγάζω το συμπέρασμα πως οι περισσότερες κολακεύονται στο έπακρο από τέτοιες –αθυρόστομες– εκδηλώσεις θαυμασμού. Τους ανεβάζει την αυτοεκτίμηση λένε. Εμένα πάλι όχι. Και δεν είναι εξ' αιτίας κάποιας υπέρμετρης και κακώς εννοούμενης φεμινιστικής ευαισθησίας. Απλά δεν με κολακεύει να με προσέχουν μόνο και μόνο για τα εξωτερικά μου χαρίσματα, παραβλέποντας την προσωπικότητα και τον πλούσιο ψυχικό κόσμο που με χαρακτηρίζουν.

Τέλος πάντων, έτσι είναι φτιαγμένος ο κόσμος και ποιοι είμαστε εμείς να θέλουμε να τον αλλάξουμε; Έτσι κι αλλιώς δεν είναι αυτό το θέμα μας. Απλά ξεκινήσαμε από κάπου, γενικολογώντας ίσως, προκειμένου να περάσουμε στην περίπτωση που μας ενδιαφέρει και η οποία σχετίζεται με την ευγλωττία των ανδρών άμεσα, αλλά συγχρόνως και χαλαρά.

Εξηγούμαι.

Σε αντίθεση με μας, τις γυναίκες, οι άντρες έχουν την ανάγκη να εκφράζονται, συνήθως με τρόπο παραστατικό και θα έλεγα, σκανδαλιστικά περιγραφικό. Το είδαμε και πιο πάνω, το βιώνουμε –όσες από μας τέλος πάντων βλέπονται– και το υπομένουμε στωικά. Έτσι είναι φτιαγμένοι οι Νεαντερτάλιοι, τι να κάνουμε τώρα, να γίνουμε καλόγριες (για να 'χουμε εκεί άλλα; –Θε μου σχώρα με);

Όμως εδώ δεν προτίθεται ν' ασχοληθώ με την αγοραία εκδήλωση «θαυμασμού» των απανταχού κατοίκων των σπηλαίων,

αλλά με την κατ' ιδίαν, την ιδιωτική της εκδοχή η οποία προκύπτει πάντα στις πιο οικείες στιγμές, εκεί που όλα αποκτούν μια άλλη σημασία.

Φαντάζομαι ότι ήδη η έμπειρη και πολύπαθη αναγνώστρια κατάλαβε για τι πράγμα μιλάω.

Εξηγώ για όλους τους άλλους.

Βρίσκεσαι, ας πούμε, με τον Μήτσο σε κατάσταση κρίσιμων περιπτώσεων όταν ξαφνικά και χωρίς προειδοποίηση σκάει το επίφοβο λαϊτ μοτίφ «Τι σου κάνω, μάνα μου;...».

Διαολίζεσαι τώρα εσύ, που έχεις χάσει την τόσο απαραίτητη στις καταστάσεις αυτές αυτοσυγκέντρωσή σου. «Τι μου κάνεις, ρε Μήτσουλα;» σκέφτεσαι ενδομύχως. «Ό,τι μπορείς κάνεις κι αυτό δεν είναι να το σκαλίσουμε σε μαρμαρίνη στήλη και να το κάνουμε μνημείο για να θαυμάσουν οι επερχόμενες γενεές». Αυτό σου έρχεται να πεις, αλλά δεν το λες.

—Τι μου κάνεις, Μήτσο μου; αντιστρέφεις το ερώτημα υπομονετικά.

Ρητορικό το ερώτημα βεβαίως, πλην ο Μήτσος δεν καταλαβαίνει από τέτοια κι αναλαμβάνει να στο εξηγήσει, με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, κι ας μην ανταποκρίνεται η περιγραφή στα τεκταινόμενα.

Εσύ τώρα τι να κάνεις, η γυναίκα; Βρίσκεσαι σε τέλειο αποσυντονισμό. Αποχαιρετάς λοιπόν κάθε ελπίδα για την πολυθρύλητη, αλλά σπανίζουσα (όχι με δική σου υπαιτιότητα βεβαίως), κορύφωση και περιορίζεσαι στο να δώσεις τη μητροπαράδοτη παράσταση, με τα απαραίτητα «Αχ, αχ!» —που είναι φυσικά εκ των ουκ άνευ για τον κάθε Μήτσο— και κάθεσαι μετά να κοιτάς το νταβάνι, ενώ ο επιβήτορας, έχοντας επιτελέσει το θεάρεστο έργο του το έχει ρίξει στον ύπνο του δικαίου —και του θριαμβευτή. Του Γαζή, που θα 'λεγαν και οι γείτονες εξ' Ανατολών.

Πώς όμως να εξηγήσεις στον απόγονο του Αττίλα ότι το γυναικείο μυαλό ακολουθεί διαφορετικές διεργασίες; Και πες ότι το εξηγείς... Τι θα καταλάβει ο μονόχνωτος μογγόλος; Και πες ότι —από θαύμα— καταλαβαίνει. Θ' αλλάξει; Σιγά μην αλλάξει! Αφού ο ίδιος βολεύεται μια χαρά στο σενάριο που έφτιαξε με το

πρωτόγονο μυαλό του θα συνεχίσει έτσι μέχρι να βγάλει ο ήλιος κέρατα (ή ο ίδιος –παίζεται αυτό).

Το θέμα αυτό το έχω συζητήσει με πολλές από τις φιλενάδες μου και δεν εκπλήσσομαι που σχεδόν όλες συντάσσονται με τη δική μου άποψη. Χαρακτηριστικά αναφέρω τη Ματούλα, κορίτσι μορφωμένο, ιατρό παθολόγο το επάγγελμα, η οποία μου είπε:

—Τι να σου πω, φιλενάδα; Όταν αρχίζει αυτή η παράσταση εμένα μου θυμίζει τότε που ήμουν φοιτήτρια και κάναμε ανατομία στις εννέα το πρωί –με στομάχι άδειο, πέρα από έναν καφέ.

Είπα πριν «σχεδόν όλες», γιατί βρέθηκε και μια, η Πόπη, που είχε διαφορετική άποψη.

—Α, εμένα μου ξυπνάει το κτήνος μέσα μου, δήλωσε. Στην αρχή μου κακοφαινόταν, ένεκα που ο Μπάμπης μου –τον ξέρεις– τυγχάνει ιδιαίτερα αθυρόστομος και πουτάνα με ανέβαζε, πουτάνα με κατέβαζε, αλλά μετά, όταν κατάλαβα ότι έπαιζε σε έργο και δεν είχε πρόθεση να με μειώσει ο άνθρωπος, ως άτομο και ως γυναίκα, συμβιβάστηκα και να δεις που πες-πες κατέληξα να τη βρίσκω κιόλας.

Γούστα είναι αυτά βέβαια, αλλά δεν θα φτιάξουμε και κανόνα με τις παρεκτροπές μιας πυροβολημένης. Την καταχωρούμε ως εξαίρεση και προχωρούμε.

Αντιθέτως, στην αντίπερα όχθη, στους κάφρους με τα σώβρακα, εξαιρέσεις δεν υπάρχουν κι όποιος ισχυριστεί άλλον τι ψεύδεται ασυστόλως, εγώ σας το λέω –είμαι παθούσα και ξέρω.

* * *

Ο κύριος Σαράντης (κύριος για όλους, από τον καφετζή μέχρι τον Γενικό Διευθυντή) ήταν συνάδελφος κι όλοι έλεγαν ότι είχε γεννηθεί στο Παρακαταθηκών και Δανείων, γιατί όλοι εκεί τον είχαν βρει, αυτός δεν είχε βρει κανένα μας.

Μεσόκοπος, όπως χαρακτηρίζουμε σεμνοτύφως τα καμμένα χαρτιά, σοβαρός κι αξιοπρεπής, με την καράφλα του, την κοιλίτσα του, το κοστούμι του το σιδερωμένο, τη γραβάτα του τη σεμνή, ήταν ο μέσος-όλα και το άτομο που αποπνέει σέβας και που χρησιμεύει σαν παράδειγμα και στα άλλα υποψήφια καμμένα χαρτιά.

Μετρημένος, με λίγες κουβέντες και υπηρεσιακές, χωρίς πολλά-πολλά με κανέναν, χωρίς παρέες και φιλίες, σου ήταν αδύνατον να τον φανταστείς να έχει αυτό που λέμε προσωπική ζωή. Και δεν είχε. Γεροντοπαλήκαρο, ζούσε σ' ένα τριάρι στην Κυψέλη με μια χήρα, άτεκνη αδερφή, η οποία τον φρόντιζε και ως λέγεται –βασίμως, ως απεδείχθη– τον διαφέντευε αδυσώπητα.

Αντιλαμβάνεται λοιπόν κανείς την έκπληξή μου όταν, εξάιφνης, μετά πάροδο ικανού χρόνου συναδελφικής συμβίωσης, ο εν λόγω μονόχνωτος και σοβαρός, ο υποδειγματικός κύριος Σαράντης άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον περί το άτομό μου. Μην φανταστεί κανείς τίποτα το εξεζητημένο... υπηρεσιακώς εκδηλώνοταν ο άνθρωπος... «Δεσποινίς Σωτηρία, ημπορείτε παρακαλώ να προωθήσετε αρμοδίως την αναφορά στο Υπουργείο, εσείς που ξεύρετε να το κάμετε καλύτερα από τον καθένα;»... και «Δεσποινίς Σωτηρία, κουράζεσθε υπερβολικώς με τον ισολογισμό του τρέχοντος έτους... θα σας μαλώσω...». Τέτοια, αλλά οι γυναίκες κάτι τέτοια τα πιάνουμε στο φτερό, αλίμονο!

Δεν μπορώ να πω ότι δεν κολακεύτηκα από τη σαφέστατη προτίμηση που μου έδειχνε –σχεδόν απροκάλυπτα– ο προϊστάμενος, αν και θα προτιμούσα να έχω παρόμοια αντιμετώπιση φερ' ειπείν από τον ταμιά, τον Διονύση, ένα παληκάρι από τη Λεβαδεία που έστυβε την πέτρα, αλλά τυχερά είναι αυτά και ποιοι είμαστε εμείς ν' αμφισβητήσουμε τις βουλές του Κυρίου;

Επιπλέον, όταν καβατζάρεις κάποια ηλικία και διατελείς ακόμα «ατυχήσασα» δεν έχεις και μεγάλα περιθώρια εκλεκτικότητας, αν σε τρομάζει η σκέψη να μείνεις να σκονίζεσαι σε κανένα ράφι παρέα με τους ντοσιέδες του Παρακαταθηκών και Δανείων.

Έτσι, όταν ο κύριος Σαράντης πρότεινε κάποια στιγμή σινεμά, δεν δίστασα να υποκύψω.

Ωστόσο, ως αναμενόταν, ο κύριος προϊστάμενος υπήρξε κι εδώ τύπος και υπογραμμός. Βεβαίως το έργο ήταν ένα Αγγελοπούλειο έπος, που είχε τον ατελείωτο και πήγαινε πιο αργά κι από κρατική αύξηση μισθών, με συνέπεια ο συνοδός μου, μετά το πρώτο τέταρτο να το ρίξει στον ύπνο (του δικαίου και σοβαρού)

για να ξυπνήσει όταν ανάψαν τα φώτα του τέλους, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως θα συμπεριφερόταν λιγότερο κόσμια αν δεν το είχε κόψει δίπλα.

Για να μην τα πολυλογώ το πράγμα είχε συνέχεια. Και στο ζαχαροπλαστέιο για μια πάστα μ' έβγαλε και σε μια διάλεξη στον «Παρνασσό» με πήγε, και στην «Αίγλη» του Ζαππείου για μια λεμονάδα, που σήμαινε βεβαίως ότι είχε ο άνθρωπος το σχέδιό του —όπως κι εγώ (ψέματα να μη λέμε).

Τελικά, με τούτα και με κείνα, μετά πάροδο ολίγων μηνών, συνέβη και το αναπόφευκτο.

Δεν μπορώ να πω ότι η εμπειρία ήταν από κείνες που σημαδεύουν ανεξίτηλα τη ζωή μιας κοπέλας, πλην όμως εγώ —κυρία!— έπραξα ευσυνείδητα το καθήκον μου προσποιούμενη την εκστατική στα κατάλληλα σημεία. Και άριστα έπραξα. Διότι, μετά το πέρας της διαδικασίας, ο κύριος Σαράντης φρόντισε να ξεκαθαρίσει τη θέση του, ως τίμιος και σοβαρός άντρας που ήταν.

—Εγώ, δεσποινίς Σωτηρία, δεν είμαι κανένα επιπόλαιο παιδαρέλι απ' αυτά που γυρίζουν στα κλαμπ και τις καφετέριες με τη μια και την άλλη, μου δήλωσε.

—Είστε ένας εξαιρετος και σοβαρός κύριος, επικρότησα εγώ ετοιμόλογη.

—Ακριβώς. Και ως εκ τούτου μάθετε πως έχω δι' εσάς σοβαρό σκοπό.

Δεν ρώτησα τι ακριβώς και δεν μου εξήγησε κι ο ίδιος, αλλά δεν νομίζω πως θα αμφέβαλε κανείς τι ακριβώς υπονοούσε ο προϊστάμενος.

Βεβαίως η σχέση κρατήθηκε μυστική απ' όλους στο γραφείο, για ευνόητους λόγους, ένας εκ των οποίων είναι ότι οι άνθρωποι δεν χρωστάνε καλό έτσι κι αντιληφθούν ότι κάτι σου πάει καλά στη ζωή σου, και με τον Σαράντη (σιγά-σιγά οι τύποι συναμετάξυ μας καταργήθηκαν, αν και όχι εντελώς) επικοινωνούσαμε, όποτε υπήρχε χρεία, δι' υπηρεσιακών σημειωμάτων.

Οι συναντήσεις μας ήταν βεβαίως αραιές και σχολαστικά μυστικοπαθείς, μικρής διάρκειας και προβλεπόμενης εξέλιξης, αφού καταλήγαμε συνήθως σ' ένα απόμερο ξενοδοχείο από κείνα

που συντηρούν τη σχέση και το πάθος των όχι ευκαταφρόνητων σε αριθμό «παράνομων» ζευγαριών. Βλέπεις, ούτε στο σπίτι του γινόταν να καταφύγουμε, με τη χήρα αδερφή, ακοίμητο φύλακα της ηθικής του Σαράντη, ούτε στο δικό μου, όπου η συμβίωση με τη μάνα μου και τη θειά μου την Παναγιώτα καθιστούσαν κάτι τέτοιο ουτοπικό.

Αν θα έπρεπε οπωσδήποτε να περιγράψω με κάποια αδιακρισία –που, σημειωτέον, δεν με χαρακτηρίζει– τις συνευρέσεις αυτές, μόνο σαν φιάσκο, σε βαθμό σοβαρότητας που ποίκιλε, αλλά όχι πολύ, θα μπορούσα να χαρακτηρίσω. Η πικρή αλήθεια είναι ότι ο Σαράντης μόνο σαν φλογερός –ή έστω αποδεκτός– εραστής δεν θα μπορούσε να περιγραφεί. Όπως σε όλα του έτσι κι εδώ διακρινόταν από μια μεθοδικότητα άκρως προβλέψιμη, από την οποία έλειπαν όμως οι εξάρσεις και το πάθος, η διάρκεια και... φευ!... σε αντίθεση με την υπηρεσιακή του επίδοση, η αποτελεσματικότητα.

Όπως ήδη υπαινίχτην πιο πριν εγώ η καχομοίρα έκανα ότι μπορούσα –εντός των ορίων της κοσμιότητας βεβαίως– για να βοηθήσω την κατάσταση, αλλά όταν, όπως μας διδάσκει η σοφή παροιμία, «το πνεύμα είναι πρόθυμο, αλλά το σώμα ασθενές»... φασκελοκουκούλωτα.

Και δεν γίνεται βεβαίως να προτρέψεις έναν κύριο της εγνωσμένης σοβαρότητας ενός Σαράντη να αναζητήσει βοήθεια στις σημαντικές προόδους της ιατρικής επιστήμης, η οποία δια μέσου σκευασμάτων, όπως τα περίφημα μπλε χάπια, έχουν σώσει πλείστες όσες σχέσεις του είδους αυτού.

Τώρα θα μου πεις –και με το δίκιο σου: «Μα τόσο σημαντική είναι πια αυτή η μικρή λεπτομέρεια, τη στιγμή που ο άνθρωπος έχει δηλώσει ευθέως ότι προτίθεται να επιληφθεί προσεχώς της κοινωνικής σου αποκατάστασης, δικαιώνοντάς σε ως γυναίκα, τιμή και δόξη; Πώς πορευόσουν μέχρι τώρα;». Και θα συμφωνήσω φυσικά ότι πρόκειται για μια απολύτως επουσιώδη λεπτομέρεια, απλά αναφέρομαι στο γεγονός εγκυκλοπαιδικώς και προκειμένου να εξηγήσω την κατάληξη του όλου πράγματος.

Για να μην πολυλογώ και πλατειάζω, εκεί που το είχα πάρει απόφαση πως τα γυμνάσματα της οριζόντιας στάσης δεν είχαν και τόση σημασία, ούτε για μένα, ούτε ακόμα περισσότερο για

τον έτερο συμπρωταγωνιστή μου, ήρθε ένα απόγευμα ο Σαράντης και ανέτρεψε όλα τα μέχρι τούδε δεδομένα.

Ήταν βεβαίως ο τελευταίος άνθρωπος στον πλανήτη Γη από τον οποίο περίμενα ν' ακούσω το επίφοβο «Τι σου κάνω, μάνα μου;»!

Ακριβώς για τον λόγο αυτό η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι, μέσα στην αναμπουμπούλα (αν μπορώ να ονομάσω έτσι αυτό το χαμομήλι), μάλλον δεν θα άκουσα καλά.

Όμως ο Σαράντης το επιβεβαίωσε πάραυτα κι όχι μόνον αυτό, αλλά, προς μεγάλη μου έκπληξη, διαπίστωσα ότι είχαμε δραματικές εξελίξεις του τύπου «Houston, we have lift off!»!!!

Πήγα να χαρώ, η άχαρη, αλλά δεν πρόλαβα. Ο Σαράντης είχε πάρει φόρα και περιέγραφε τον αγώνα με ταχύτητα και ένταση πεπειραμένου σπορτσκάστερ. Και μάλιστα με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, χρησιμοποιώντας ένα λεξιλόγιο που αν το έκανε στο ραδιόφωνο είναι σίγουρο ότι το ΕΣΡ θα τον κρεμούσε ανάποδα στου Καραϊσκάκη, προς παραδειγματισμό.

Μα... ο σοβαρός κύριος Σαράντης;!!! Το υπόδειγμα μικροαστού και δημοσίου υπαλλήλου;!!!

Μάλιστα, ο Σαράντης!

Ο οποίος απεδείχθη πως –θεωρητικά τουλάχιστον– ήταν άριστα καταρτισμένος ως προς τα της ανθρώπινης ανατομίας. Σε ότι αφορά τα προφορικά βέβαια, γιατί στην πρακτική, με όλη την καλή θέληση του κόσμου, κανείς καθηγητής δεν θα τον περνούσε.

Η παράσταση, ως συνήθως, δεν διήρκεσε –ευτυχώς– πολύ. Ίσως να βαρέθηκε ο άνθρωπος να μιλάει μόνος του. Αλλά εγώ είχα πια βγάλει τα συμπεράσματά μου. Έτσι, μόλις ο ερωτύλος και αναπάντεχα αθυρόστομος όψιμος εραστής ξεράθηκε –πάλι ως συνήθως– σηκώθηκα, ντύθηκα κι όπου φύγει, φύγει!

Αντιλαμβάνομαι ότι γράφω τις γραμμές αυτές εν βρασμώ, όμως την απόφασή μου την έχω πλέον πάρει. Ως εδώ οι δοκιμές. Όποιος θέλει να μάθει τι κάνει στη μάνα του να πάει να ρωτήσει την ίδια. Εγώ κωλύομαι να απαντήσω εφεξής.

Περί το Μερακλήδικο

**υπό: Μιλτιάδη Α. Σουλτάνογλου
υποδιευθυντού Τραπέζης**

Αν θα έπρεπε οπωσδήποτε να βρούμε κάποιον υπεύθυνο για την ιδιομορφία, στην οποία προτίθεμαι ν' αναφερθώ εκτενώς εν συνεχεία, αυτός θα ήταν σίγουρα η Κούλα κι όχι εγώ.

Η Κούλα –εξηγούμαι– ήταν μια γειτονοπούλα στο Αγρίνιο, όπου γεννήθηκα και ανδρώθηκα, κόρη του κυρ-Θόδωρα, του ελαιοχρωματιστή, τίμιου βιοπαλαιστή, ο οποίος δικαιώθηκε επί Ανδρέα, όταν διορίστηκε σύμβουλος του πράσινου Νομάρχη –και σώθηκε ο άνθρωπος, όπως τόσοι σαν κι αυτόν την ευλογημένη εκείνη εποχή.

Η Κούλα ήταν λοιπόν κόρη του εν λόγω κυρ-Θόδωρα, το δεύτερο από πέντε παιδιά, δυο χρόνια μεγαλύτερή μου και με τα κριτήρια της εποχής και του τόπου μπουκιά και συχώριο. Τουλάχιστο εγώ έτσι την έβλεπα –τότε.

Καλλονή δεν ήταν, φατσικώς τουλάχιστον, αλλά από κορμί... τι να λέμε τώρα! Πρόωρη ανάπτυξη βέβαια, αλλά φωτιά στα τόπια! Αποφεύγω τις περιγραφές για να μην κολαστώ, σοβαρός άνθρωπος. Τότε όμως, εξυπακούεται πως η Κούλα αποτελούσε την πιο συχνή μου έμπνευση για τις μοναχικές εκείνες στιγμές που κάνουν τη ζωή των αγοριών στην προεφηβεία (και μετά) υποφερτή –κάποτε και συναρπαστική.

Μια καλημέρα είχαμε, μέχρι που πήγαινα στη Δευτέρα Γυμνασίου, κι αυτό έφτανε. Μετά όμως υπήρξαν κάποιες αναπόφευκτες πλην συναρπαστικές εξελίξεις.

Μιλάμε τώρα για το τέλος της δεκαετίας του '70, μια εποχή μεταβατική για την πατρίδα μας, η οποία έβγαινε από τον μεσαίωνα του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» και που είχε μπροστά της πολύ δρόμο ακόμη για να φτάσει την εξέλιξη του «έξω κόσμου», ο οποίος βρισκόταν δεκαετίες μπροστά. Σαν να τρέχεις 5.000 μέτρα στο Στάδιο δηλαδή και οι άλλοι να σου έχουν ρίξει δυο γύρους –πού να τους φτάσεις;!

Μιλάμε επίσης για βαθιά επαρχία (δεν την είχαν μετονομάσει ακόμα σε «περιφέρεια») όπου η καθυστέρηση, σε όλους τους τομείς, αλλά κυρίως στον κοινωνικό, μέτραγε κοντά στον αιώνα –και λίγο λέω. Το λέω αυτό για να καταλάβει ο αναγνώστης –αν μπορεί– τι ζόρι τραβούσαμε εμείς οι πιτσιρικάδες, πάνω στα καραντουζένια μας, που βλέπαμε θήλυ από μακριά και παθαίναμε ταράκουλο.

Μερικοί βέβαια ήταν τυχεροί. Ήμουν ένας απ' αυτούς.

Λέγεται ότι ήρωας γίνεται κανείς κατά λάθος. Πετάγεται δηλαδή ο φαντάρος από το χαράκωμα για να το βάλει στα πόδια, να σωθεί, αλλά στην παραζάλη του κάνει λάθος κι ορμάει μπροστά, παίρνοντας τον εχθρό παραμάζωμα. Κάτι τέτοιο συνέβη και με μένα.

Επέστρεφα από τα εγγλέζικα ένα απόγευμα όταν έπεσα πάνω στην Κούλα, η οποία μόλις είχε σχολάσει από το κομμωτήριο. Η Κούλα είχε κόψει το σχολείο από το Δημοτικό και είχε μπει μαθητευόμενη στο κομμωτήριο της κυρα-Ουρανίας.

—Καλησπέρα, μουρμούρισα (με τα μάτια χαμηλά) και πήγα να προσπεράσω.

—Μίλα μας και μην μας αγαπάς, μου κάνει αυτή γελώντας. Για πού το 'βαλες;

—Σπίτι..., λέω εγώ κομπιάζοντας.

—Κι εγώ, μου λέει. Έλα να πάμε μαζί.

Με κατέλαβε εξαπίνης! Ενστικτωδώς κοίταξα γύρω μας.

—Τι... κι αν μας δει κανείς; είπα κουτά (είχα μπλοκάρει).

Έβαλε τα γέλια.

—Ε και; μου κάνει. Σάματις είμαστε γκόμενοι για να φοβόμαστε μη μας δουν;

Αυτό να μου πεις!

Οπότε πήραμε τον δρόμο της επιστροφής δίπλα-δίπλα. Εγώ, εννοείται, περπατούσα σαν πάνω σε κάρβουνα –ξυπόλυτος. Γιατί δεν είναι και μικρό πράγμα να σουλατσάρεις πλάϊ στην υπ’ αριθμό ένα φαντασίωση σου!

Η οποία όμως έδειχνε μια άνεση λες και το έκανε αυτό κάθε μέρα. Κι όχι μόνο άνεση...

—Πώς πάει το σχολείο; με ρωτάει.

—Καλά, της λέω. Πώς να πάει;

—Καμιά γχομενίτσα υπάρχει;

Ωχ! Τώρα τι λένε;...

—Εντάξει, λέω κομπιάζοντας. Κάτι υπάρχει...

—Μπα; Απ’ το σχολείο;

—Εεεε... ναι...

Με κοίταξε περιπαιχτικά.

—Και... δε μου λες;... Γένεται τίποτις ή... στο κουβεντιαστό; Κατακοκκίνισα, αλλά ευτυχώς βράδιαζε και μάλλον δεν φάνηκε.

—’Ντάξ’..., μουρμουρίζω.

—Δηλαδής τι;...

—Τι... Τα συνηθισμένα... (τρομάρα μου!).

—Παναπεί φιλιά κι έτσι;...

—Ε, ναι...

Γέλασε πάλι.

—Τι... ξέρεις και φιλάς δηλαδής; μου πετάει.

Παπαρούνα πάλι εγώ.

—Αμ τι, δεν ξέρω;...

—Ναι, καλά...

—Μπέσα λέμε...

—Όλοι έτσι λένε...

—Εγώ δεν λέω...

Μου έριξε ένα περίεργο βλέμμα.

—Κι εγώ πού το ξέρω; μου κάνει.

—Αφού σου λέω...

—Κι εγώ μπορεί να λέω ότι θέλω...

—Ε, τι;... Να στο αποδείξω;...

Το ηρωικό που λέγαμε.

Περίμενα να μου 'ρθει φούσκος, αλλά αντί γι' αυτό η Κούλα με τράβηξε από το μανίκι και μ' έμπασε σ' ένα γιαπί που βρισκόταν, βολικά, εκεί δίπλα.

—Για να σε δω..., μου λέει χαμογελώντας.

Κόντεψα να πεθάνω. Τα γόνατά μου δεν με βαστούσαν.

—Τι... σοβαρά; μουρμούρισα.

—Ε, ναι... Άντε να σε δω...

Δεν γινόταν να κάνω πίσω πια, οπότε επιβραβεύοντας όλο μου το κουράγιο έπραξα το καθήκον μου ελπίζοντας να είχα πιάσει σωστά τον παλμό του αθλήματος από το σινεμά.

Και βέβαια ήταν σαν να πήγαινα στον Παράδεισο.

Η Κούλα, αν κατάλαβε την ασχετοσύνη μου, προς τιμή της, δεν είπε τίποτα, αλλά αντιθέτως βοήθησε την κατάσταση όσο έπαιρνε, επιδεικνύοντας ζήλον διπλωματούχας δασκάλας.

—Εντάξει, είπε στο τέλος γλύφοντας τα χείλη της, όπως όταν τρώμε παγωτό. Τώρα μάλιστα! Με έπεισες ότι ξέρεις.

—Ακόμα ένα; παρακάλεσα.

Γέλασε.

—Καλά... δεν είναι και για χόρταση! είπε.

Αλλά υπέκυψε στο τέλος και ξανά και ξανά, μέχρι που το εμπέδωσα πια εντελώς το μάθημα.

Συνεχίσαμε τον δρόμο μας μετά απ' αυτό σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Για κείνη δηλαδή, γιατί εγώ βρισκόμουν σε ημιάγρια κατάσταση και τρόμαξα μετά να συνέλθω.

Την επομένη, την ίδια ώρα, και πάλι βρέθηκα τυχαία έξω από το κομμωτήριο της κυρα-Ουρανίας. Και πάλι —όχι τυχαία— τρυπώσαμε στο φιλόξενο γιαπί... όπως και τη μεθεπόμενη και κάθε μέρα μετά.

Εντωμεταξύ από το φιλί είχαμε περάσει και σε άλλα γυμνάσματα... Μην φανταστεί κανείς τίποτα το ανεπανόρθωτο δηλαδή, αλλά ήταν φανερό ότι για εκεί το πηγαίναμε καθώς το αίμα και των δυο μας βρισκόταν σε σημείο βρασμού.

Κι όλο και πιο βαθιά μπαίναμε στο γιαπί κι όλο και τα γυμνάσματα γίνονταν πιο επικίνδυνα.

Όσπου φτάσαμε κάποια στιγμή και στο αναπόφευκτο. Αλλά εκεί η Κούλα έθεσε αυτό που στη διπλωματία ονομάζουμε κόκκινες γραμμές.

—Α, όλα κι όλα, μου κάνει. Εγώ την παρθενιά μου δεν τη χαραμίζω έτσι, στα κουτουρού. Άλλη προίκα δεν έχω.

—Μα...

—Δεν έχει «μα»... Κομμένη!

—Μα...

—Εξόν κι αν...

Και μου έδωσε να καταλάβω σε τι συνίστατο η εξαίρεση. Στην οποία συναίνεσα φυσικά ενθουσιωδώς κι έτσι μ' αυτή την εμπειρία, που υπήρξε όπως μπορεί να φανταστεί κανείς καταλυτική, πέρασα κι άλλες πύλες του Παραδείσου, που αν δεν βρίσκονταν στην πρόσοψη έδιναν ωστόσο πρόσβαση κι αυτές στην απόλυτη ευτυχία.

Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε για κάμποσους μήνες ακόμα, μέχρι που η Κούλα δήλωσε μη διαθέσιμη εφεξής, διότι μόλις είχε αρραβωνιαστεί μ' έναν τεχνίτη γυψαδόρο, οπότε οι

συναντήσεις στο γιαπί καθίσταντο περιττή –για κείνη– πολυτέλεια.

Ήμουν βεβαίως απαρηγόρητος, αλλά, όπως όλα τα στραβά στη ζωή αυτή, ο χρόνος ήρθε σιγά-σιγά να το απαλύνει, να το εξαλείψει τελείως όμως δεν μπόρεσε.

* * *

Η επόμενη εμπειρία, δυστυχώς δεν προέκυψε μέχρι που μπήκα στην Πάντειο κι οφείλω να προειδοποιήσω τον ευαίσθητο αναγνώστη πως ήταν αρκετά τραυματική.

Στην Αθήνα βρήκα μια κατάσταση που σε τίποτα δεν θύμιζε αυτή που είχα αφήσει πίσω μου στο Αγρίνιο. Εδώ επικρατούσε μια εντελώς διαφορετική νοοτροπία και οι λεγόμενες «ηθικές αξίες» ήταν αλλιώς και προσαρμοσμένες στις ανάγκες μιας όχι εντελώς απελευθερωμένης κοινωνίας, αλλά πάντως οπωσδήποτε –για το άβγαλτο επαρχιωτάκι που ήμουν– σαφέστατα πιο ελευθεριάζουσας.

Στα μάτια μου ήταν βέβαια μπάτε σκύλοι αλέστε, αλλά δεν μπορώ να πω ότι αυτό με σοκάριζε –τουναντίον.

Η Ελπίδα ήταν συμφοιτήτρια, δευτεροετής αυτή, οπότε ήδη μπασμένη στα κόλπα. Καλλονή δεν την έλεγες, αλλά ούτε και πατσούρι. Το σημαντικό όμως δεν είχε να κάνει με τα φυσικά και ψυχικά της χαρίσματα, αλλά με το ότι με πρόσεξε κι έδειξε ενδιαφέρον. Και βέβαια, όπως δεν ήμουν σε θέση να κάνω δυσκολίες και να παριστάνω τον εκλεκτικό –μετά από τόσα χρόνια ανελέητης ανομβρίας– υπέκυφα αμαχητί.

Οπότε, καθώς δεν είχαμε κανέναν πάνω από το κεφάλι μας να μας διαφεντεύει –τα καλά της φοιτητικής ζωής– συντόμως βρεθήκαμε όπως πρέπει να βρίσκονται όλα τα παιδιά μεταξύ τους στην εφηβεία και δεν βρίσκονται, λόγω των ασφυκτικά αναχρονιστικών κοινωνικών συνθηκών.

Περιττό να περιγράψω τον ενθουσιασμό μου, ο οποίος ποικιλοτρόπως εκδηλώθηκε, προς μεγάλη ικανοποίηση της ανέλπιστα της παρτεναίρ μου.

Εδώ θα πρέπει να υπενθυμίσω ότι η μοναδική εμπειρία που είχα στο είδος αυτό της συμπλοκής εκ του συστάδην ήταν εκείνη

με την Κούλα –καλή της ώρα, όπου κι αν βρίσκεται το κορίτσι– στο ευλογημένο γιαπί του Αγρινίου. Ούτε καν οι συνηθισμένες, μετά φόβου Θεού, επισκέψεις στους οίκους της Πανδύμου, που ήταν το συνηθισμένο καταφύγιο για τους πιτσιρικάδες της παρρέας μου –κι αυτό γιατί σε μένα, που είχα βιώσει, όπως πίστευα, τον «αληθινό έρωτα», η πληρωμένη ηδονή μου φάνταζε αδιανόητη.

Που θα πει πως ό,τι ήξερα στην Κούλα το χρωστούσα.

Κι έτσι, όταν έφτασε η κρίσιμη στιγμή, εγώ, κινούμενος σαν αϊλουρος, πήρα την αρμόζουσα στρατηγική θέση κι ετοιμάστηκα δια τα περαιτέρω.

Φαντάζεται κανείς λοιπόν την έκπληξή μου όταν είδα την Ελπίδα να τινάζεται πάνω αγριεμένη!

—Τι πας να κάνεις εκεί; μ' άρπαξε από τα μούτρα.

—Τι πάω να κάνω; απόρησα εγώ.

—Δεν είμαστε καλά! έβαλε τις φωνές η φιλενάδα. Για ποια με πέρασες, ρε τσόλι; Για καμιά πουτάνα;

—Μα..., έκανα.

—Μα τι;

—Νόμιζα..., ξεκίνησα να λέω.

Ξαφνικά η Ελπίδα έβαλε τα γέλια. Δεν θα τις καταλάβω ποτέ τις γυναίκες.

—Α! μου κάνει. Κατάλαβα. Νόμιζες ότι είμαι παρθένα.

Σανίδα σωτηρίας ήταν αυτή και –τέτοιες ώρες– αρπάχτηκα από πάνω της.

—Εμ, ναι..., λέω μισοκακόμοιρα.

Άλλα γέλια.

—Α, ρε Καραμήτρο! μου κάνει. Πού νομίζεις πως βρίσκεσαι; Στο χωριό σου; Εδώ είναι Αθήνα, αγόρι μου, δεν υπάρχουν αυτά.

—Α!... δηλαδή...

—Δηλαδή, ελεύθερα. Μόνο πρόσεχε να τραβηχτείς μετά, μην έχουμε άλλα.

Τι να ‘κανα, υπάκουσα.

Και βεβαίως η σύντροφος ενθουσιάστηκε κι ευτυχώς που ασχολιόταν τόσο επισταμένως με τον εαυτό της, γιατί αν περίμενε από μένα μάλλον η συνεδρία θα αποτύγχανε.

Δεν λέω ότι δεν ήταν καλά. Άλλο πράγμα εντελώς από την Κούλα βέβαια, αλλά δεν μπορούμε να τα έχουμε κι όλα δικά μας, μην είμαστε πλεονέκτες. Ωστόσο το συμπέρασμα που έβγαλα τελικώς –εντελώς αβίαστα– ήταν ότι το σεξ ήταν σαφώς μια διεργασία υπερτιμημένη. Εκτός κι αν... Που στην παρούσα περίπτωση όμως μάλλον αποκλειόταν –τουλάχιστον προσωρινώς.

Η Ελπίδα πάντως δήλωνε ενθουσιασμένη. Και στη Σχολή με παρουσίαζε παντού... «ο γχόμενός μου», κάτι που δεν με χάλαγε, γιατί διαπίστωνα πως ένα σωρό κορίτσια, που πριν ούτε να με φτύσουν, τώρα με καλοχοϊτάζαν.

Το πρόβλημα είναι ότι στις συνεντεύξεις μας φιλοβαριόμουν. Είπαμε ότι η Ελπίδα καλή και χρυσή, αλλά δεν ήταν φτιαγμένη και με τρόπο που θα σου εκτίνασσε τη λίμπιντο στα ύψη.

Εκτός κι αν...

Έκανα μια δεύτερη κρούση λίγο καιρό αργότερα, αφού είχαμε αποκτήσει πια κάποια οικειότητα.

—Τι πας να κάνεις εκεί; με αποπήρε και πάλι.

—Νά... λέω μήπως...

—Δεν είμαστε καλά! έβαλε (πάλι) τις φωνές.

—Μα... γιατί;

—Γιατί;!!! Γιατί δεν είμαι σαν αυτές που ξέρεις, φώναξε. Γι’ αυτό.

—Μα εγώ...

Ξαφνικά μου έριξε μια υποψίαρική ματιά.

—Ρε συ..., μου κάνει. Μήπως... μήπως λέω... και δεν είσαι και τόσο φανατικός;

—Ποιος, εγώ;;;!!!

—Εμ, από 'δώ το φέρνεις, από κει το φέρνεις... όλο στο με-
ρακλήδικο το πας...

—Για ποικιλία...

Η Ελπίδα έγινε τούρμπο. Άνοιξε το στόμα της κι έλεγε...
έλεγε... μέχρι που βαρέθηκα ν' ακούω, σηκώθηκα, ντύθηκα κι
έφυγα.

Τουλάχιστον γλύτωσα από τις αγγαρείες.

Το πρόβλημα ήταν ότι έκτοτε όποτε πλησίαζα κορίτσι στη
Σχολή (ναι, αυτές που με καλοκοίταζαν) έτρωγα πόρτα. Ήταν
φανερό ότι η Ελπίδα είχε φροντίσει να με στολίσει αρμοδίως.
Άσε που είχα και τον Γιωργάκη, γνωστό για τις ευαισθησίες του
αγόρι, που με πλεύριζε, να πάμε λέει για ένα ποτάκι στο
«Mykonos Bar», που ήταν τότε το κατ' εξοχήν στέκι του Αδερ-
φάτου.

Μέχρι να πάρω το ρημαδοπτυχίο άλλη φιλενάδα δεν
αξιώθηκα να βγάλω.

Όταν διορίστηκα στην Τράπεζα (ας είναι καλά ο μπάρμπα-
μου ο Απόστολος) το πρώτο μου πόστο ήταν στη Δράμα. Όνομα
και πράμα!

Εντάξει, δεν λέω, σε επαρχία μεγάλωσα, όχι στο Μόντε
Κάρλο, αλλά υπάρχουν επαρχίες κι επαρχίες και τούτο εδώ το
πράμα έκανε την Πρέβεζα του μακαρίτη του Καρυωτάκη να φα-
ντάζει Βερολίνο του Μεσοπολέμου.

Από την άλλη μεριά, εδώ, κατά κάποιον τρόπο, σε ότι αφορά
νοοτροπίες και κοινωνική δομή, βρισκόμουν ν' αρμενίζω σε
γνώριμα νερά, όχι όπως στην Αθήνα, που είχα χάσει τ' αυγά και
τα πασχάλια.

Κι αυτό, από μια άποψη, ειδικά για κάποιες καταστάσεις
προσωπικού ενδιαφέροντος, δεν ήταν όσο κακό θα μπορούσε να
φανεί στον αμύητο ξενόφερτο, που θα θεωρούσε μια τέτοια με-
τάθεση σαν τιμωρία και με το δίκιο του ο άνθρωπος.

Το υποκατάστημα, πλην του κυρίου διευθυντού, διέθετε, μαζί
με μένα, τέσσερις υπαλλήλους. Τον Σταμάτη, έναν αποτυχημένο
πενηντάρη, που, σαν φαντάρος, μετρούσε χρόνο μέχρι τη σύντα-

ξη, τη Φρόσω, μια τριανταπεντάρα αζήτητη και την Ολυμπία, δεκαεπτά χρονών, που μόλις τελείωσε το Λύκειο και διορίστηκε κατόπιν ενεργειών τοπικού βουλευτή –παντού το μέσον, βρε παιδί μου!

Η μεν Φρόσω ήταν τροφαντή, καθόλου άσχημη, αλλά με αψύ χαρακτήρα, που φόβιζε τους άντρες, και μου άρεσε (με επιφυλάξεις φυσικά), ενώ η Ολυμπία δεν έλεγε και σπουδαία πράγματα, πλην είχε σημειωθεί σαν εναλλακτική λύση για λόγους που θα εξηγήσω πιο κάτω, για όσους δυσκολεύονται να παρακολουθήσουν το σκεπτικό μου.

Ξεκίνησα με τη Φρόσω –κάνοντας το σταυρό μου, σαν τον ευσεβή στρατιώτη, που φεύγει να πολεμήσει για την πατρίδα, τον βασιλέα (ή τον Πρόεδρο, αν δεν υπάρχει άναξ), την οικογένεια, τη θρησκεία και τα φράγκα των εχόντων και κατεχόντων. Σεμνά και ταπεινά βεβαίως, με το σεις και με το σας και το μη μου άπτου, γιατί, όπως είπαμε, ετύγχανε σκαιού χαρακτήρος και δεν σήκωνε πολλά-πολλά. Ωστόσο φαίνεται πως εμένα με πήρε από την αρχή με καλό μάτι (το πτυχίο ίσως) και δεν μπορώ να πω πως δυσκολεύτηκα ιδιαίτερος να πετύχω τον σκοπό μου –τουλάχιστον κατά το πρώτο του σκέλος.

Βεβαίως, οπλισμένος τώρα με την τρομακτική εμπειρία της συμφοιτήτριας Ελπίδας, φρόντισα να είμαι εξαιρετικά προσεκτικός. Νά όμως που, για μια φορά, η Τύχη βρέθηκε με το μέρος μου.

Η πρώτη μας κατ' ιδίαν συνεύρεση συνετελέσθη στη συνέχεια βραδινής εξόδου σε μοδάτη ψησταριά της πόλης, όπου απολαύσαμε αρνί στη λαδόκολλα, συνοδεία ρετσίνας και κλαρίνου από μισοχαλασμένο κασετόφωνο (που έπαιζε όμως στη διαπασών). Η Φρόσω απεδείχθη εμπνευσμένη παρέα, με όρεξη αξιοθαύμαστη και σπάνια για γυναίκα αντοχή στο πιετό.

Καταλήξαμε –κοινή συναινέσει– στην άθλια γκαρσονιέρα που νοίκιαζα, σε τιμή ρετιρέ στο Κολωνάκι, κι εκεί, μετά τη διεκπεραίωση των απαραίτητων εισαγωγικών στο κυρίως κοντσέρτο, η Φρόσω θυμήθηκε ότι...

—Αχ, βρε Μίλτο μου!..., είπε. Παραλίγο να το ξεχάσω... Δυστυχώς απόψε κωλύομαι... Καταλαβαίνεις... οι δύσκολες μέρες του μηνός...

Η Τύχη που λέγαμε.

—Καλά, της απαντάω εγώ (τελείως poker face). Δεν χάλασε ο κόσμος... Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι...

—Δηλαδή τι τρόποι;

—Ε, όλο και κάτι θα βρούμε, λέω εγώ αισιόδοξα.

—Λες;...

—Εμ, λέω... Έτσι που είμαστε φουντωμένοι και οι δυο...

—Καλά λες, συμφωνεί η κωλυόμενη. Τι, εδώ θα σκοντάψουμε;

Υποθέτω πως για την προθυμία της μεγάλο ποσοστό ευθύνης θα πρέπει ν' αποδοθεί στη ρετσίνα, αλλά πάλι... ξέρει κανείς πώς δουλεύει το μυαλό των γυναικών;

Κι έτσι, αμ' έπος αμ' έργον και δόξα να 'χει ο Γιαραμπής ή όποιος άλλος έχει αρμοδιότητα σ' αυτά τα πράγματα, οι παλιές, καλές μέρες του γιαπιού στο Αγρίνιο αναβίωσαν σε όλη τους τη μερακλήδικη μεγαλοπρέπεια και μπόρεσα κι εγώ, ο καφερός, να δω επιτέλους το φως το αληθινό, μετά από τόσα χρόνια –που μου φάνηκαν αιώνες.

Βέβαια, να λέμε του στραβού το δίκιο, η Φρόσω Κούλα δεν ήταν, ούτε κατά προσέγγιση, όμως αυτήν είχαμε, μ' αυτήν θα πορευόμασταν. Πάλι καλά να λέει κανείς.

Κι έτσι ξεκίνησε μια ωραία ιστορία, που πήγαινε ρολοί για όσο διάστημα διήρκεσαν οι ευλογημένες δύσκολες ημέρες. Άμα το πέρας των οποίων η Φρόσω δήλωσε με ανυπόκριτο ενθουσιασμό...

—Και τώρα θα μπορέσουμε, επιτέλους, να το κάνουμε σαν άνθρωποι!

Με το μακρινό πλην ανεξίτηλο παράδειγμα της Ελπίδας νωπό ακόμα στο μυαλό μου φρόντισα να συμμορφωθώ προς τας υποδείξεις –επιφυλασσόμενος.

Μπα, τίποτα! Ένα πράγμα χλιαρό –για ελόου μου μιλώ, γιατί η Φρόσω άνθιζε–, μια διαδικασία που δεν έλεγε να τελειώσει, κάτι που θύμιζε εκείνες τις Βικτωριανές νεόνυμφες που

τις συμβούλευαν οι μανάδες τους: «Όταν αυτή η φοβερή στιγμή (της συνουσίας) φτάσει, κλείσε τα μάτια, σφίξε τα δόντια και σκέψου την Αυτοκρατορία». Την αυτοκρατορία σκεφτόμουν κι εγώ, αλλά όχι τη Βρετανική, την άλλη, την Οθωμανική, για να πάρω δύναμη και θάρρος (μην μας πέσουν τα μούτρα δηλαδή –κι όχι μόνο), ελπίζοντας σε καλύτερες μέρες ή νύχτες.

Μια-δυο φορές που επικαλέστηκα «ποικιλία» έλαβα αποστομωτική απάντηση...

—Θ' αφήσουμε τον γάμο τώρα να πάμε για πουρνάρια, Μίλτο μου; Σε περικαλώ!... Κάνε παιχνίδι.

Και λούφαζα, γνωρίζοντας, από πρώτο χέρι, ότι όποιος πάει για τα πολλά καίγεται και στο γιαούρτι (δεν έγινε λάθος στην παροιμία, ξέρω τι λέω).

Υπομονή λοιπόν, μέχρι τις επόμενες «δύσκολες μέρες».

—Μα τόσο ασυγκράτητος είσαι πια, βρε Μίλτο μου; θαύμαζε η παθούσα. Δεν μπορείς να κάνεις υπομονή μερικές μέρες;

—Μέρες; Ούτε ώρες, όταν σ' έχω στην αγκαλιά μου, γυναικάρα μου εσύ! απαντούσα εγώ, έμπλεος δικαιολογημένου λυρισμού.

Κάτι που αναπτέρωνε βεβαίως το ηθικό της και τη βοηθούσε να υπομένει αγόγγυστα τον δικό μου ενθουσιασμό.

Το να υπομένεις όμως δεν είναι το ίδιο με το να το χαίρεσαι. Κι εδώ –το ξαναλέω– καμιά σχέση με την Κούλα, η οποία έδινε την εντύπωση ότι τον Δεσπότη σίγουρα τον λένε Παναγιώτη.

Δεν πήγαινε καλά η δουλειά αυτή και ήδη από τον δεύτερο μήνα άρχισα να στύβω το κεφάλι μου για να βρω έναν τρόπο να ξεμπλέξω. Όταν... και πάλι η Τύχη μου χαμογέλασε.

Η Φρόσω έπαιρνε μετάθεση για Μεγαλόπολη!

Αποχαιρετιστήκαμε σπαραξικάρδια, παρέδωσε σε μια γρια πολύτεκνη που την αντικατέστησε και πάει στην ευχή του Χριστού και της Παναγίας.

Η προσοχή μου τώρα εστιάστηκε στην Ολυμπία.

Συνειδητοποιώ πως πιο πριν είπα ότι η εν λόγω Ολυμπία

ήταν ανάξια λόγου, όμως, τώρα που στο υποκατάστημα έπεσε βαριά η σκιά της γκριζας νεοφερμένης –επηρεάζοντας με τρόπο καταλυτικό τη διάθεση όλων μας– η ντόπια κοπελίτσα φάνταζε σαν stand-in της Μόνικας Μπελούτσι, και λίγα λέω. Σε μένα τουλάχιστον.

Το ότι η Ολυμπία παρουσιαζόταν αυτοδικαίως ως η ενδεδειγμένη εναλλακτική λύση, συνεπεία της ακούσιας αποχώρησης της Φρόσως, ειδικά για κάποιον που είχε, για πολλούς λόγους, περιορισμένες επιλογές, ήταν τουλάχιστον αυτονόητο.

Για όποιον στερείται εμπειριών και κρίσης ευχαρίστως να παραθέσω τους λόγους.

Ενώ στην Αθήνα, ας πούμε, και δη σε ορισμένους κύκλους, η μικρή ενδεχομένως να περνούσε εντελώς απαρατήρητη, εδώ, στη λεβεντομάνα επαρχία, όπου, εκ των πραγμάτων (και κατασκευής), τα αισθητικά κριτήρια είναι σαφώς ελαστικότερα, θα την έλεγες έως και ελκυστική. Τουλάχιστον χωρίς χτυπητά ελαττώματα (και χωρίς χτυπητά προτερήματα βεβαίως). Εντάξει, το γενετικό υλικό δεν βοηθούσε την κατάσταση, πλην στα δεκαεννιά, διάολε, υπάρχουν ακόμα περιθώρια βελτίωσης.

Αλλά το πιο σημαντικό, σε ότι με αφορούσε ειδικά, ήταν πως, λόγω της περίφημης και ιδιότυπης επαρχιακής ηθικής, κάποια πράγματα εδώ γίνονταν διαφορετικά απ' ότι στην πρωτεύουσα ή και στη Σαλονίκη ακόμα –το μεγάλο χωριό. Αναφέρομαι βεβαίως στον θεσμό της παρθενίας, ως απαραίτητο συμπλήρωμα της προίκας, που εξακολουθούσε ακόμα να υφίσταται στα μέρη αυτά.

Ναι, αλλά από την άλλη μεριά οι ορμόνες στην εφηβεία δεν αστειεύονται. Αναζητούν διέξοδο και το απαιτούν επιτακτικά. Τι γίνεται λοιπόν στην περίπτωση αυτή; Θα πρέπει να βρεθεί κάποια λύση, που θα διατηρεί και την πίτα ολόκληρη αλλά θα έχει και τον σκύλο χορτάτο –εάν με αντιλαμβάνεστε. Οι επιλογές είναι τρεις. Ή περιορίζεσαι στη μοναχική ανακούφιση των καταπιεστικών βιολογικών σου αναγκών, ή καταφεύγεις σε ομοιοπαθείς του ιδίου φύλου, ή... κι εδώ βρίσκεται η λεπτομέρεια που μας ενδιαφέρει... πειραματίζεσαι με εναλλακτικούς τρόπους συνεύρεσης –εκ των οποίων η συγκεκριμένη που επιδιώκουμε.

Οι πατεράδες και οι παππούδες μας αρέσκονταν να πιστεύουν πως οι ανάγκες των γυναικών ουδεμία σχέση είχαν με κείνες των ανδρών –κι αυτό γιατί κάτι τέτοιο τους βόλευε. «Ε, άντρας είναι, θα κάνει και καμιά κουτσουκέλα». Έκτοτε όμως η επιστήμη ήρθε να μας ανοίξει τα μάτια. Ό,τι ζόρι τραβούν οι μεν τραβούν και οι δε. Οπότε; Μύλος! Σαν συνέπεια αυτού στην επαρχία υπάρχουν δυο πραγματικότητες. Αυτή που φαίνεται και η άλλη, η κρυφή. Παναπέι ότι, ενώ στην επιφάνεια φαίνεται να επικρατεί μονοτονία και βαρεμάρα ακραιφνώς χριστιανική, κάτω από το τραπέζι γίνεται ο κακός χαμός! Ξέρω σας λέω, από πρώτο χέρι, εάν ενθυμείστε.

Οπότε, επιστημονικώς σκεπτόμενος, συμπέρανα ότι και η Ολυμπία θα ενέπιπτε σε μια από τις τρεις προαναφερθείσες κατηγορίες: τη μοναχική, την ομόφυλη ή την εναλλακτική. Καθόλου απίθανο βέβαια να την κάλυπταν και οι τρεις, συμπληρωματικές οι μεν των δε. Όπως κι αν είχε το πράγμα εμένα μάλλον η κατάσταση αυτή με συνέφερε.

Χρειαζόταν βεβαίως μια κάποια επιδεξιότητα και συγκεκριμένοι αναγνωριστικοί χειρισμοί.

Κι αυτό ακριβώς έπραξα.

Και το έκανα τόσο καλά ώστε, πριν ο αλέκτωρ φωνήσαι τρις, η Ολυμπία ήταν έτοιμη, στο πιάτο. Μην ξεχνάμε κι όλες ότι στα μάτια της φάνταζα όπως ο θρυλικός στον κοριτσόκοσμο, μα κι εντελώς απροσπέλαστος, ιππότης πάνω στο άσπρο άλογο, που έρχεται να τις σώσει από την με γκρίζες, λασπουλί, αποχρώσεις προδιαγεγραμμένη επαρχιακή τους μοίρα και να τις κάνει βασίλισσες. Πρωτευουσιάνος (έτσι την άφησα να νομίζει), σπουδαγμένος και με σπουδαίες προοπτικές ανέλιξης στην τραπεζική ιεραρχία... τι παραπάνω να επιθυμήσει το ζαβό;

Για τότε βρέθηκε στην αμαρτωλή κάμαρη, από την οποία το φθηνό άρωμα της Φρόσως δεν είχε ακόμη εξατμιστεί, ούτε που το κατάλαβε η Ολυμπία. Η οποία ήταν βεβαίως έτοιμη να πέσει ηρωικά υπέρ βωμών και εστιών (έστω μελλοντικών), αλλά ίσως και για κάποιους ανεξήγητους σε μένα γυναικείους συναισθηματικούς λόγους.

Τα είχα εννοείται όλα προμελετημένα.

Έτσι, λίγο πριν από την κρίσιμη στιγμή, έκανα τη σοφή κίνηση που κάνει ο μάστερ σκακιστής προκειμένου να φέρει τον αντίπαλο στην απελπιστική κατάσταση του ρουά και ματ.

—Κοίτα να δεις, Ολυμπίτσα, της λέω σοβαρά. Πρέπει να έχεις υπόψη σου ότι εγώ τη γυναίκα τη σέβομαι και την υπολόγιστομαι δεόντως.

—Μα το ξέρω, κύριε Μίλτο μου (το σέβας!), μου λέει. Δεν το ξέρω;

—Τουτέστιν δεν θα ήθελα επ' ουδενί να γίνω αιτία να απωλέσεις, σε μια στιγμή ανεξέλεγκτου πάθους, ό,τι πολυτιμότερο διαθέτει μια κόρη.

Δεν το έπιασε με την πρώτη. Είπαμε, με μέσον την πήραν στην Τράπεζα.

—Δηλαδή τι; μου κάνει απορημένη.

—Την παρθενία σου, κορίτσι μου, τι άλλο; εξανίσταμαι εγώ και με το δίκιο μου.

Αυτή τη φορά το κατάλαβε.

—Α, έτσι; μου λέει σκεφτική.

—Αμ έτσι για, της λέω (ελαφρώς εκνευρισμένος).

Την είδα να το σκέφτεται κι αυτό δεν ήταν καλό σημάδι.

—Και τι πειράζει; λέει τέλος. Αφού έχεις καλό σκοπό. Δεν έχεις;

—Και βέβαια έχω, ξεφύσηξα. Αλλά πρώτα πρέπει να δούμε αν ταιριάζουμε. Μπορεί να μην ταιριάζουμε.

—Ναι, μου κάνει. Αλλά τώρα μου το λες; Που έχω φουντώσει, η καιφερή;

—Ε, τι... κι εγώ νομίζεις δεν είμαι φουντωμένος; απαντώ συνοδεύοντας τα λόγια με έργα.

—Και τι θα κάνουμε; αναρωτιέται η φουντωμένη.

—Δεν ξέρω..., λέω εγώ δήθεν σκεφτικός. Λέω μήπως και βρίσκαμε μια εναλλακτική λύση...

Όλως παραδόξως αυτό το έπιασε αμέσως.

—Μα ναι! αναφωνεί ενθουσιωδώς. Πώς δεν το σκέφτηκα πιο πριν;

Και με μια κίνηση που θα ζήλευε αιλουροειδές ρολάρισε πάνω στα σεντόνια σε στάση που δεν άφηνε αμφιβολίες για το είδος της εναλλακτικής λύσης που προτεινόταν.

Ήμουν τώρα πανευτυχής και δικαιωμένος, όπως δικαιωμένη απεδείχθη και η ενδελεχής κοινωνιολογική μου ανάλυση περί επαρχιακής ηθικής.

Τώρα, σε σύγκριση με την περιστασιακή ανοχή της Φρόσως, η περίπτωση αυτή βρισκόταν σκάλες πιο πάνω. Υπήρχε ενθουσιασμός, υπήρχε ανταπόκριση, διέβλεπα και μια κάποια στοιχειώδη γνώση του αντικειμένου, αλλά... και πάλι... Κούλα δεν ήταν.

Κι αναρωτιέμαι εδώ μήπως τυχόν κι έχω αναγάγει αυτή την πρώτη εμπειρία σε κορυφαία, εξιδανικεύοντάς την σε τρόπο που κάθε σύγκριση μαζί της να αποβαίνει μάταια.

Όπως και να 'χει όμως το πράγμα βολεύτηκα μια χαρά και υποθέτω μαζί με μένα και η Ολυμπία. Για κάμποσο καιρό τουλάχιστον.

Διότι —είναι αποδεδειγμένο— το γυναικείο μυαλό δουλεύει πολύ διαφορετικά από το δικό μας και οι συμβατότητες των δύο είναι απειροελάχιστες και πάντως όχι σε ζητήματα όπως το σεξουαλικό και το συναισθηματικό.

—Τι θα γίνει με μας, κύριε Μίλτο μου; μου λέει μια από τις φορές που απολαμβάναμε δίπλα-δίπλα την επαξίως κερδίθεισα ανάπαυση του πολεμιστή.

—Τι θα γίνει; αναρωτιέμαι κι εγώ, μισοζαλισμένος ακόμα από την τριχυμία. Καλά δεν είμαστε;

—Καλά είμαστε, δεν λέω..., μου απαντάει. Όμως για να καθίσω μου χρειάζεται μαξιλάρι.

—Ε, δεν είπαμε;..., της κάνω. Οι συνθήκες...

—Να δούμε αν ταιριάζουμε είπες, μου υπενθύμισε η επίμονη

Ολυμπία. Ε, δεν είδαμε; Ταιριάζουμε και παραταιριάζουμε. Τι, ψέματα είναι;

—Αλήθεια είναι, παραδέχτηκα. Αλλά καλό είναι να σιγουρευτούμε περισσότερο.

—Δηλαδή μέχρι πότε;

—Άσε και θα δούμε, της λέω υπεκφεύγοντας διπλωματικά.

Πέρασε λίγος καιρός ακόμα, αλλά οι γυναίκες είναι ξαδέρφια των ελεφάντων –δεν ξεχνούν ποτέ.

—Τι θα γίνει με μας; μου πέταξε η Ολυμπία μετά την παράσταση. Το ξέρεις ότι ο κόσμος έχει αρχίσει και μας κουβεντιάζει;

—Άλλη δουλειά δεν έχει ο κόσμος παρά να κουβεντιάζει, της λέω. Άστον να κουβεντιάζει, δημοκρατία έχουμε.

—Εύκολο να το λες εσύ που είσαι άντρας, με πυροβόλησε. Για ρώτα όμως κι εμένα. Κι εδώ δεν είναι Αθήνα... Για μια υπόληψη ζούμε.

—Ε, εντάξει, της κάνω. Εσένα μια φορά η υπόληψή σου είναι ανέπαφη. Δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα.

—Εσύ το λες αυτό, απαντάει μουτρωμένη. Αλλά ο κόσμος δεν χρωστάει καλό. Βλέπει αυτά που βλέπει και βγάζει τα δικά του συμπεράσματα. Τι θα γίνει έτσι και το μάθουν οι δικό μου;

—Τι θα γίνει; ρωτάω για να κερδίσω χρόνο.

—Θα με σφάξουν, ήρθε η απάντηση. Και θα σφάξουν και σένα. Εμείς είμαστε από την Τραπεζούντα, αν θες να ξέρεις. Με κάτι τέτοια δεν χωρατεύουμε.

—Καλά, θα δούμε..., δοκιμάζω εγώ να υπεκφύγω.

—Δηλαδή πότε θα με ζητήσεις απ' τον πατέρα μου; έρχεται ο επόμενος πυροβολισμός και μ' αφήνει σέκο.

Εδώ τα πράγματα σοβάρευαν επικίνδυνα. Κάπως έτσι είναι που αρχίζουν τα μπλεξίματα και καταστρέφονται ζωές. Κατάλαβα ότι –όσο και να μου στοίχιζε– αυτή η ιστορία έπρεπε να τελειώνει εδώ. Άλλη παράταση δεν υπήρχε.

—Άκου να δεις, Ολυμπία μου..., της λέω σοβαρά.

Κι αρχίζω να της απαριθμώ υπομονετικά τους πολλούς και διάφορους λόγους για τους οποίους αυτό που πρότεινε δεν ήταν εφικτό.

Με άκουσε σκουντούφλικά, αλλά αμφιβάλω αν έδωσε βάση στα ακλόνητα επιχειρήματά μου.

—Δηλαδή τι;..., είπε στο τέλος. Γλεντάμε τις άβγαλτες κοπέλες πρώτα κι αφού πάρουμε αυτό που θέλουμε μετά χαίρετε, δεν σας ξέρω, δεν με ξέρετε και να βλέπομαστε σπανίως;

—Μα, καλό μου κορίτσι..., της κάνω. *Μαζί* το γλεντήσαμε, δεν γλεντήσα μόνος μου, ο φουκαράς! Τι, άσχημα περάσαμε;

—Ναι, για σένα όλα ωραία και καλά, μου πετάει. Καθόσον, βλέπεις, εσύ δεν είχες καμιά ανεπανόρθωτη απώλεια.

—Ε, όχι κι ανεπανόρθωτη απώλεια το κουτσομπολιό της κάθε χωριάτας! αγανάκτησα.

Μου έριξε μια λοξή ματιά.

—Δεν αναφέρομαι στο κουτσομπολιό, μου κάνει.

—Αλλά;

—Ξέρεις... Σε ότι πολυτιμότερο διαθέτει μια κόρη.

Μπερδεύτηκα. Τι ακριβώς εννοούσε η ποιήτρια; Από πότε το εναλλακτικό, στο οποίο, με ενθουσιασμό, δεν λέω, επιδιδόμασταν επηρέαζε το... «πολυτιμότερο»;!!!

—Δεν σε πιάνω, βρε κορίτσι μου..., της λέω.

—Αυτά να τα πεις του πατέρα μου, όταν σου ζητήσει τον λόγο, μου πετάει νευριασμένη.

—Να μου ζητήσει το λόγο;!!! εξανέστην εγώ. Για ποιο πράμα; Όπως σε παρέλαβα σε παραδίνω.

Έσκασε ένα κακό χαμόγελο που δεν μου άρεσε καθόλου.

—Αυτό το λες εσύ, είπε. Να δούμε όμως τι θα πει κι ο ιατροδικαστής.

Μόνο τότε κατάλαβα τι μηχανή είχε στήσει η άδολη και

αθώα κορασίς. Και δεν της το είχα! Οφείλω να πω ότι, παρά το ότι βρισκόμουν παγιδευμένος, δεν μπόρεσα να μην θαυμάσω την εφευρετικότητα και μεθοδικότητα του γυναικείου μυαλού.

Το ίδιο βράδυ τηλεφώνησα στον θείο Απόστολο και του ζήτησα κατεπειγόντως να ενεργήσει για την άμεση μετάθεσή μου.

—Επιτέλους! αναφώνησε ο καλός θείος. Έβαλες μυαλό. Αρκετά με τα κατσάβραχα. Θα φροντίσω να έρθεις στην Αθήνα.

Το σκέφτηκα λίγο.

—Όχι Αθήνα, του λέω μετά. Καλύτερα κάπου λίγο πιο μακριά, για να ψηθώ στη δουλειά πρώτα. Ας πούμε... Καλαμάτα.

—Πάλι επαρχία! αναφώνησε ο θείος.

Πού να κάθομαι τώρα να του εξηγήσω του ανθρώπου ότι και η επαρχία έχει τις χάρες της –και τους κινδύνους της φυσικά.

Μόνο που τώρα πηγαίνω προετοιμασμένος. Κι αποφασισμένος να προσέχω, ειδικά τα σιγανά ποτάμια, αυτά που δεν τα πιάνει το μάτι σου.

Ιδιωτικές Απόκριες

υπό: Σταυρούλας Καρεκλά
οικοκυράς

Με τον Μένιο μόλις κλείσαμε εικοσιδύο χρόνια έγγαμου βίου. Μην κοιτάς που μικροδείχνω, μπήκα στα βάσανα μικρή. Λόγω ανωτέρας βίας, που λένε. Ήμουν βλέπεις σ' ενδιαφέρουσα, στα δίδυμα, και δεν γινόταν να το τραινάρουμε το πράγμα, γιατί τι θα 'λεγε ο κόσμος και κυρίως οι συγγενείς. Οπότε, τι να κάνει κι ο Μένιος, ήθελε δεν ήθελε, με κουκουλώθηκε και νά που πριν να το καταλάβουμε, πέρασε ο καιρός και τα παιδιά –ζωή να 'χουν– σπουδάζουν και τα δυο πολιτικοί μηχανικοί στη Σαλονίκη. Δόξα τω Θεώ, παράπονο δεν έχω.

Ο Μένιος είναι εργολάβος κι αναλαμβάνει μεγάλα έργα, κρατικά, όπου, όπως λέει ο ίδιος, γίνεται το έλα να δεις κι όρεξη και μυαλό να 'χει κανείς, να τρώει από εκατό μεριές και με χρυσά κουτάλια. Κι όχι που να το παινευτώ, αλλά ο Μένιος μου και όρεξη έχει –110 κιλά έφτασε το καμάρι μου... όσο ύψος και πλάτος, που λέει ο λόγος– κι όσο για μυαλό... ξουράφι! Είπαμε, παράπονο δεν έχω... Δηλαδή όχι ακριβώς...

Θα μου πεις... ποιο αντρόγυνο δεν έχει τα προβλήματά του; Και θα συμφωνήσω. Πλην όμως, ρε φιλενάδα, υπάρχουν προβλήματα και προβλήματα. Και το δικό μου, για να πω την αμαρτία μου, όλα αυτά τα χρόνια δεν το είχα πάρει είδηση. Κάτι η έγνοια των παιδιών, κάτι το νοικοκυριό... τι να μαγειρέψω πάλι σήμερα;... οι κοινωνικές υποχρεώσεις... ε, δεν είχα και πολύ καιρό να σκέφτομαι. Τώρα όμως που φύγαν τα μανάρια μου και μείναμε οι δυο μας κούτσουρα στο σπίτι διαπίστωσα ότι

κάποια πράγματα δεν είναι όπως θα 'πρεπε να ήταν, πανάθεμά τα!

Καλά το κατάλαβες, περί το σεξουαλικό μιλάω.

Εντάξει... δεν μπορώ να πω ότι ο Μένιος μου –ο Θεός να τον έχει καλά τον άνθρωπο, να μας φροντίζει– ήταν ποτέ κανένα φαινόμενο στον τομέα αυτό, να τον κάνουμε ταινία για μεταμεσονύκτιες προβολές. Μάλλον αδιάφορο θα τον έλεγες, αλλά δικαιολογημένα... Είχε τις σκοτούρες του, ο κουβαλητής μας, τη δουλειά, τις υποχρεώσεις του, τον καθημερινό αγώνα της βιοπάλης... Πού μυαλό για διασκέδαση! Κι όταν καμιά φορά του θυμόταν να επιτελέσει τα συζυγικά του καθήκοντα... μη νομίζεις... τσακ-μπαμ και καληνύχτα σας, ένεκα που είχε να πάει την άλλη μέρα, αξημέρωτα, στα εργοτάξια.

Να πω την αμαρτία μου εμένα αυτό με βόλευε. Είχα κι εγώ τις σκοτούρες μου, η γυναίκα. Τα παιδιά, το νοικοκυριό, το μαγείρεμα, τα ψώνια, πλύσιμο, σιδέρωμα... πού καιρός για πολυτέλειες και με τι μυαλό, που νύχτωνε κι έλεγα πότε να περάσει η ώρα, να πάω να ξεραθώ, να ξεποστάσουν τα κοκαλάκια μου. Για περιβουτήγματα ήμασταν τώρα, σοβαροί άνθρωποι; Σε παρακαλώ! Άσε που με τα παιδιά στο σπίτι αυτού του είδους τα καμώματα δεν έχουν θέση. Έτσι και σου ξεφύγει ένα «αχ! αχ!» πάνω στη εμπλοκή, άντε να εξηγείς μετά ότι ήταν ο πονόδοντος-χόρτα τρώνε τα διαόλια;

Όταν όμως το σπίτι άδειασε και κατά συνέπεια ο φόρτος εργασίας της μάνας μειώθηκε, τότε βρέθηκα με κάμποσο χρόνο ελεύθερο και λίγο αυτό, λίγο οι ορμόνες, ε... άρχισα κι εγώ να σκέφτομαι κάπως διαφορετικά. Δηλαδή τι... αυτό είναι η ζωή; Φασίνα, φαγητό, τηλεόραση και ύπνος; Κι εντάξει να ήμασταν τίποτα ερείπια στη σύνταξη και να περιμένουμε τον Βαρκάρη να μας περάσει απέναντι, αλλά δεν ήμασταν... εγώ τουλάχιστον, γιατί ο Μένιος μου, σιδερένιος να 'ναι... ε, τα χρονάκια του τα 'χει... Δέκα χρόνια διαφορά είναι λογαριασμός στη φάση αυτή. Αλλά και πάλι... για απόσυρση δεν είναι ο πασάς μου. Εδώ άλλοι πολύ μεγαλύτεροί του κάνουν σημεία και τέρατα!... λίγα βλέπουμε στην τηλεόραση;

Και τώρα κοίτα να δεις πώς δουλεύει ο άτιμος ο οργανισμός! Άμα σου μπει η ιδέα, μετά αρχίζει και το κορμί να διαμαρτύρε-

ται και να απαιτεί δικαιώματα που δεν είναι ακριβώς «ψωμί-παιδεία-ελευθερία» κι «έξω οι βάσεις του θανάτου». Έρχεται ο διάολος (Θε μου 'σχώρα με) και σου κατσικώνειται στον σβέρκο και ψου-ψου-ψού και μου-μου-μού στο αυτί... αρχίζεις και τρελαίνεσαι.

Τώρα, κάτι νύξεις απέξω-απέξω που έκανα στον Μένιο μου έμειναν χωρίς ανταπόκριση. «Κάνε πιο πέρα, μωρή, και κάνει ζέστη... δεν δουλεύει καλά και το κλιματιστικό... να θυμηθείς να πάρεις τον μάστορα αύριο» μου 'λεγε και το 'ριχνε στον ύπνο και το ροχαλητό.

Δεν λέω... κουράζεται ο άνθρωπος να κουμαντάρει τις δουλειές του όλη μέρα, αλλά κι εγώ, ως γυναίκα, ψυχή δεν έχω; Σε ρωτάω ευθέως, ρε φιλενάδα.

Η Σία –βαφτισμένη Αθανασία– είναι η κολλητή μου. Εξαπανέκαθεν, που λένε και τα πιτσιρίκια. Απ' το σχολείο, στις καλόγριες, ακόμα. Ένας ύπνος μας χώριζε, που λέει ο λόγος, κι αυτό όχι πάντα. Που θα πει ότι μυστικά συναμετάξυ μας δεν είχαμε. Η Σία, σε αντίθεση με μένα, που σκλαβώθηκα νωρίς, έκανε τη ζωή της και είναι περπατημένη γυναίκα, φίνα και ντερμπεντέρισσα, όχι καμιά απόμαχη της ζωής –όπως καληώρα (γαμώτη μου!). Οι φαρμακόγλωσσες τη λένε «τεκνατζού», αλλά σάματι χρωστάει καλό ο κόσμος;... δεν τον ξέρουμε;

Τέλος πάντων, πήγα να δω τη Σία κι αυτή αμέσως, με τη μεγάλη της εμπειρία, αποφάνθηκε:

—Έχει γχόμενα!

—Αποκλείεται, της λέω. Ο Μένιος δεν είναι τέτοιος τύπος.

—Το κινητό του το 'ψάξεις; με ρωτάει η έμπειρη.

—Ε, μέχρι εκεί μου κόβει, βρε φιλενάδα, της κάνω. Το ξετίναξα κανονικά. Τίποτα! Όλες οι κλήσεις και τα μηνύματα για δουλειά είναι. Τα μόνα συνθηματικά ονόματα που βρήκα είναι για υπουργούς και υψηλόβαθμους, για να μη γίνει καμιά στραβή. Μου τα 'χει πει ο ίδιος αυτά και ξέρω ποιος είναι ποιος. Δεν υπάρχει τίποτα σου λέω.

—Μήπως είναι θέμα υγείας τότε, μου λέει η Σία. Ζωή να 'χει το καμάρι σου... είναι και ενός κάποιου όγκου... Αν είχε και ύψος θα τον έλεγες και ντουλάπα.

—Ε, πώς... Ένα εβδομήντα... ψηλό τον λες, τον υπερασπίστηκα εγώ αυθορμήτως.

—Ναι, αυτός κι ο Κούγιας, μουρμούρισε η Σία. Τέλος πάντων, το θέμα μας είναι που δεν του κάνει κούκου.

—Α, δεν είπα εγώ αυτό! διαμαρτυρήθηκα. Μια χαρά κούκου του κάνει του ανθρώπου... το πρόβλημα είναι ότι δεν υπάρχει συνέχεια.

Η Σία το σκέφτηκε.

—Τότε το θέμα μας είναι ψυχολογικό, αποφάνθηκε στο τέλος. Πρέπει να δεις έναν ειδικό.

—Τι ειδικό; απόρησα εγώ.

—Θα σε στείλω σε μια δικιά μου ψυχολόγα. Ψυχίατρος-σεξολόγος. Εξαιρετική επιστήμων! Όλα τα βρίσκει. Καλύτερα κι από καφετζού μην σου πω! Εμένα μ' έσωσε.

Η ψυχίατρος-σεξολόγος δεν ήταν και κανένα τζόβενο... την εξηνταρού πατημένη την είχε, αλλά με τα μπότοξ και τα τραβήγματα ούτε πενηνταπέντε δεν έδειχνε.

Της εξήγησα το πρόβλημα κι αυτή κρατούσε σημειώσεις. Μετά άρχισε να με ρωτάει διάφορα, τόσο για τον Μένιο όσο και για μένα, που θα αποσιωπήσω εδώ, γιατί υπάγονται στον τομέα των προσωπικών δεδομένων –ίσως να εμπίπτουν και στον νόμο περί ασέμνων, δεν ξέρω...

—Πρέπει να δω και τον σύζυγο, μου λέει μετά.

—Αυτό αποκλείεται, της το ξεκόβω εγώ. Με τι μούτρα θα τον φέρω εδώ; Θα με διαλοοστείλει ο άνθρωπος –και με το δικίο του.

—Χμμ..., κάνει η επιστήμων. Και μου λέτε ότι σίγουρα το πρόβλημα δεν είναι οργανικό...

—Σίγουρα, της λέω μετά βεβαιότητας.

—Τότε πρέπει να είναι ψυχολογικό.

Αυτή είναι η επιστήμη! Δια της εις άτοπον απαγωγής βγάζει σοφά συμπεράσματα.

—Παρατηρώ, συνεχίζει η επιστήμων, ότι έχετε αρκετά παραμελήσει τον εαυτό σας. Θα ξεκινήσουμε μ' αυτό. Φροντίστε να σουλουπωθείτε και βλέποντας και κάνοντας. Ο Θεός είναι μεγάλος.

Εκεί συνειδητοποίησα ότι το πρόβλημα ήταν ενδεχομένως πιο σοβαρό απ' όσο νόμιζα. Διότι όταν ακούς την επιστήμη να επικαλείται τον Θεό, φασκελοκουκούλωτα.

Φρόντισα βεβαίως πάραυτα να εξωραϊστώ. Έβαψα το μαλλί κίτρινο Σκανδιναβί –σωστή Δανέζα η δική σου!– έφτιαξα νύχια, έκανα αποτρίχωση, φρύδια, τα πάντα όλα και βγήκα σωστό φιγουρίνι.

Περίμενα κάποια αντίδραση από τον Μένιο μου, αλλά... μπα!

—Για κοίτα με, του λέω στο τέλος απηυδισμένη. Δεν βλέπεις τίποτα το διαφορετικό;

Με κοίταξε ο Μένιος...

—Τώρα που το λες... κάνα-δυο κιλά τα έχεις πάρει, μου κάνει. Να τρώμε το βράδυ πιο ελαφρά, ρε γυναίκα. Πρέπει να προσέχουμε στην ηλικία που είμαστε.

Πίσω στη σεξολόγα.

—Χμμ..., έκανε αυτή σημειώνοντας στο μπλοκάκι. Για να δούμε... Μήπως αν προχωρούσαμε σε κάτι κάπως πιο προκλητικό;... Πώς κυκλοφορείτε στο σπίτι;

—Πώς να κυκλοφορώ; της λέω. Με ρόμπα και παντούφλες, όπως όλος ο κόσμος.

—Θα κυκλοφορείτε προκλητικά ενδεδυμένη εφεξής, με διατάζει η επιστήμων. Πρέπει να αφυπνίσουμε τη λήμπιντο του συντρόφου κι αυτό, σας το υπογράφω, δεν γίνεται με ρόμπα και παντούφλες.

Ακολούθησα τις επιταγές της επιστήμης κατά γράμμα.

Κι ο Μένιος...

—Ρίξε κάτι πάνω σου, ρε μάνα μου, μου λέει. Θα πουντιάσεις και θα 'χουμε τρεχάματα.

Η σεξολόγα κούνησε το σφύ της κεφάλι και μετά από κάμποσα «χμμ» απεφάνθη.

—Θα βάλουμε τα μεγάλα μέσα, δήλωσε.

Κι εδώ είναι που αρχίζει η περιπέτεια.

Από το πατάρι ξέθαψα τη σχολική ποδιά της μάνας μου (τότε φορούσαν ακόμα ποδιές με άσπρο γιακαδάκι) καθώς και τη σάκα μου από την Τετάρτη Δημοτικού, που είχα φυλάξει γιατί ήταν από καλό δέρμα και υπολόγιζα κάποτε να την κάνω τσάντα.

Η ποδιά ήταν βέβαια τρία νούμερα και βάλει πιο στενή και ιλιγγιωδώς κοντή, αλλά μήπως αυτό δεν θέλαμε; Οπότε την άνοιξα λίγο στα πλάγια, που είχε περιθώριο, και την άφησα έτσι. Βρήκα και κάτι σοσόνια λευκά στο συρτάρι και ήμουν κομπλέ.

Έτσι, το βράδυ μετά το φαγητό, αφού έπλυνα τα πιάτα, κοτσάρισα τη στενοφήκαρη αρχαία ποδιά, τα σοσόνια, ελβιέλες, μια κορδέλα με φιόγκο στο μαλλί, πήρα και τη σάκα αγκαλιά και πήγα να παρουσιάσω στον Μένιο που παρακολουθούσε με προσήλωση στην τηλεόραση το CSI.

Να με δει αυτός να ξεπροβάλλω έτσι μεταμφιεσμένη κόντεψε να του 'ρθει νταμπλάς. Κοκκίνισε, γούρλωσε τα μάτια και με κοίταζε εντελώς έκθαμβος.

Πίστευα ότι θα με πρόγκαγε, ως συνήθως, όταν έκανα κάτι που του χαλούσε την ησυχία, αλλά διαψεύστηκα.

—Πού πας εσύ μανάρι μου; μου λέει με την τρεμάμενη φωνή του πορνοβοσκού.

Βλέπεις, ο Μένιος, λόγω ηλικίας, είχε προλάβει τις ποδιές, οπότε το φετίχ δούλεψε στο φουλ.

—Πού να πάω, καλέ κύριε, σχολείο πάω, του απαντάω με το νάζι το τσακίρικο της μαθητριάς, που το τραβούσε ο οργανισμός της.

—Και δεν φοβάσαι μην σε πειράξουν τίποτις αλήτες στο δρόμο; μου λέει ο Μένιος, αφήνοντας τον καναπέ και το CSI και πλησιάζοντας σαν καλοθρεμμένος αίλουρος.

—Φοβάμαι, πώς δεν φοβάμαι, του λέω εγώ. Αλλά τι να κάνω; Να μην πάω σχολείο;

—Να πας, μανάρι μου, είπα εγώ να μην πας; λέει ο όψιμος σάτυρος απλώνοντας κιόλας χερούκλες. Εγώ θα σε πάω... μην σε πειράξουν τα αλητόπαιδα...

Και όντως με πήγε και μια χαρά φτάσαμε στον προορισμό μας, επιτέλους, μετά από τόσο και τόσο καιρό! Η επιστήμη, για μια ακόμη φορά, θριάμβευσε!

Κατενθουσιασμένη επικοινωνήσα με την κυρία Κική (έτσι έλεγαν την ειδικό) και της διηγήθηκα τα συμβάντα, με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες.

—Όπως το υπέθεσα, μου λέει. Έχουμε να κάνουμε με πεσμένη λίμπιντο η οποία τεχνηέντως, στη φάση αυτή τουλάχιστον, δύναται ν' ανορθωθεί. Καλά, συνεχίστε έτσι κι αναλόγως των αποτελεσμάτων θα καταστρώσουμε το πλάνο θεραπείας.

—Μα τι θεραπεία μου λέτε; διαμαρτύρομαι εγώ. Δεν είπαμε ότι είχαμε ριζική ανόρθωση των πάντων; Πάει, θεραπεύτηκε ο άνθρωπος.

—Μην αυταπατάσθε, κυρία Σταυρούλα μου, ήρθε η κοφτή απάντηση της επιστήμονος. Μια μάχη κερδίσαμε μόνο, όχι τον πόλεμο. Συνεχίστε εσείς με αμείωτο ζήλον και βλέπουμε.

Οπότε, τι να 'κανα η γυναίκα, ακολούθησα τις συμβουλές της επιστήμης κι επανέλαβα το πείραμα. Και τη δεύτερη φορά είχαμε αξιοσημείωτη επιτυχία, την τρίτη όμως...

—Άσε με, μανάρι μου, που βλέπω CSI, μου λέει ο Μένιος, χωρίς να ξεκολλήσει τα μάτια του από την τηλεόραση. Εσύ πήγαινε να κάνεις τα μαθήματά σου, μη σε σηκώσει ο δάσκαλος άγριο και δεν ξέρεις.

Άντε πάλι από την αρχή στην κυρία Κική. Και να μου 'χουν πέσει και τα μούτρα!

—Εμ σας το είπα, δεν σας το είπα, κυρία Σταυρούλα μου; θριαμβολόγησε εκείνη. Απλώς ένα βήμα προς την σωστή κατεύθυνση κάναμε. Η οριστική επιτυχία βρίσκεται ακόμη, φοβούμαι, παρασάγγας μακράν.

—Μα τι άλλο να κάνω, η έρμη; αναφώνησα εγώ άπελπισ.
Έτσι και μου ξαναπεί να πάω να κάνω τα μαθήματά μου θα του
κοπανήσω τη σάκα στο κεφάλι.

Η κυρία Κική φάνηκε να το σκέφτεται, σημειώνοντας διάφο-
ρα στο μπλοκάκι της κι αφήνοντας διάφορα περισπούδαστα
«χμμμ...».

—Πείτε μου, λέει μετά. Ο σύζυγός σας είναι άτομο θρη-
σκευόμενο;

—Εντάξει... δεν έχει και στασίδι ρεζερβέ στην εκκλησία, της
λέω. Μια φορά τον σταυρό του τον κάνει.

—Υπέροχα, μου λέει. Θα απευθυνθούμε λοιπόν στα θρησκευ-
τικά του απωθημένα. Να έχετε υπόψη σας πως η θρησκεία, στην
επιστήμη μας, αποτελεί μία σχεδόν ανεξάντλητη περιοχή
άντλησης φετίχ.

—Δηλαδή; απορώ εγώ.

—Η αίσθηση της αμαρτίας είναι ένα από τα ισχυρότερα
αφροδισιακά, μου εξηγεί η επιστήμων. Ετοιμαστείτε να ασπα-
σθείτε τον μοναστικό βίο.

Μου πήρε αρκετό κόπο και ψάξιμο, αλλά στο τέλος και ράσα
βρήκα και κεφαλομάντηλο και σταυρούς και κομποσκοίνια κι
απ' όλα. Μια μικρή επέμβαση στο ντεκολτέ (που όχι να το πε-
ρηφανευτώ, αλλά είναι το μεγάλο μου προσόν) και ήμουν έτοιμη
να λάβω την ευλογία του Αγίου Πρεβέζης —εάν ενθυμείστε.

Να με δει ο Μένιος να παρουσιάζομαι οσία Πουλχερία βάρε-
σε συναγερμό —πλήρη, με έπαρση σημαίας.

—Αγία Ηγουμένη! αναφώνησε. Ποιος καλός άνεμος σας
φέρει στο φτωχικό μας;

—Έχω προς πώληση —δια την ανέγερση του τέμπλου της
οσίας Ευλαμπίας, μεγάλη η χάρη της— αγιασμένα εικονίσματα
και κομποσκοίνια, τέκνον μου, του λέω εγώ —Παξινού κανονική
πια.

—Ω, μα ενδιαφέρομαι προσωπικώς, με διαβεβαίωσε ο
Μένιος επιτελώντας τις γνωστές κυκλωτικές του κινήσεις. Πε-
ράστε από την κρεβατοκάμαρη να μου τα δείξετε.

Και βέβαια έγινε ευλογητός ο Κύριος, σε σεπτή ολονυχτία. Όπως θα 'λεγε κι ο χύδην όχλος: είπα τον Δεσπότη Παναγιώτη και είδαμε τον Χριστό φαντάρο, κανονικά, με παλάσκες και άρβυλα.

Η παράσταση επαναλήφθηκε άλλες δυο φορές και μετά ο Μένιος σταυροκοπήθηκε, είπε «βοήθειά μας» κι επέστρεψε στην τηλεόρασή του.

Η κυρία Κική είχε βγάλει όμως κάποια επιστημονικά συμπεράσματα.

—Χμμ..., είπε κατά το συνήθειό της. Φαίνεται ότι η ενδυνάμωση ή καλύτερα θα έλεγα η επαναφορά της λίμπιντο του υποκειμένου που μας απασχολεί είναι μικράς διαρκείας. Πεπερασμένης θα πρόσθετα. Με την ικανοποίηση της φαντασίωσης το ενδιαφέρον φθίνει και φθίνει τάχιστα, δυστυχώς. Που σημαίνει ότι το ενδιαφέρον πρέπει να ανανεώνεται συνεχώς με νέες παραστάσεις και προτάσεις.

—Δηλαδή, γιατρέ μου;...

—Δηλαδή, κυρία Σταυρούλα μου, να σου το θέσω αλλιώς. Όταν μια θεατρική παράσταση παύει να προσελκύει κόσμο, τι κάνει ο θιασάρχης; Την αλλάζει. Ανεβάζει καινούργια παράσταση, το ταχύτερο δυνατόν.

—Παναπαί ότι εγώ, η έρμη, θα υποδύομαι συνεχώς ρόλους; ρώτησα κάπως ανήσυχη.

—Μέχρις ότου το κοινό μας —στην προκειμένη περίπτωση ο σύζυγος— πάψει να απαιτεί ποικιλία εναλλασσόμενη αενάως και εκτιμήσει τον θίασο —εσάς δηλαδή, κυρία Σταυρούλα μου— όχι για την ικανότητα εναλλαγής των ρόλων, αλλά για την αξία της υποκριτικής —με τη θεατρική έννοια το εννοώ— ανεξαρτήτως ρεπερτορίου. Θέλουμε δηλαδή να τον πιάσουμε πελάτη, που θα προσέρχεται ακόμα κι αν ανεβάζουμε πατάτες. Κάτι σαν το κοινό του Κουν δηλαδή.

—Ο Μένιος στου Κουν!... να ζήσω να το δω κι αυτό! μούρμουρίσα.

Αλλά δεν υπήρχε περίπτωση εγώ, το τίποτα, να αμφισβητήσω ολόκληρη επιστήμη, και μάλιστα όταν υπήρχαν σοβαρές ενδείξεις ότι η θεωρία ήταν σωστή.

Κι έτσι ξεκίνησε ένας μαραθώνιος παραστάσεων που ούτε το πλέον δραχμοσυντήρητο θεατρικό μπουλούκι δεν είχε ποτέ βιώσει.

Έπαιξα διαδοχικά τη δασκάλα, την εφοριακό, την αστυνομικά, τη στριπτητζού σε σκυλάδικο, την καμπαρετζού, την κυρία του κόσμου, την αεροσυνοδό (εδώ ο Μένιος απαίτησε να τον φωνάζω «Ανδρέα»), την παραδουλεύτρα, την Κοκκινοσκουφίτσα, τη Χιονάτη, τη Τζαίην (όπου έπρεπε να τον αποκαλώ «Ταρζάν»), την περιπτερού της γειτονιάς, τη φιλενάδα μου τη Σία (κατόπιν δικής του επιθυμίας –που μου έβαλε κάποιους ψύλλους στ' αυτιά) κι ότι άλλο μπορεί να βάλει ο νους του (μερακλή) ανθρώπου.

Δεν έχω παράπονο, κάθε φορά η ανταπόκριση του κοινού ήταν ενθουσιώδης κι εγώ ανακάλυψα σε μένα ένα ταλέντο που ούτε να το υποπτευθώ πριν.

—Κάποια στιγμή θα σταθεροποιηθούμε σ' ένα ρόλο, με παρηγορούσε η επιστήμων Κική. Και μόλις συμβεί αυτό θα δείτε ότι η απαίτηση σύντομης αλλαγής έργου θα ατονήσει. Υπομονή.

Υπομονή έκανα, γιατί –εδώ που τα λέμε μεταξύ μας, φιλενάδα– το όλο σκηνικό καθόλου δεν με χάλαγε. Μια χαρά περνάγαμε. Γιατί ποιος είχε ιδιωτικές Απόκριες στο σπίτι του σχεδόν κάθε μέρα;

Και να δεις που για μια ακόμη φορά η επιστήμη είχε δίκιο. Η στροφή έγινε υπό την μορφή έκφρασης επιθυμίας από το ίδιο το φιλοθεάμον κοινό.

—Ξέρεις τι σκέφτομαι, ρε γυναίκα; μου λέει ένα βράδυ που είχαμε αργία ο Μένιος.

—Τι σκέφτεσαι, πασά μου; ενδιαφέρθηκα εγώ.

—Νά... σκεφτόμουν ότι την πολιτική την έχουμε αφήκει απόξω, μου λέει ο Μένιος.

—Μπα; του κάνω. Και τι σχέση έχει η πολιτική με τα σώβρακα –μετά συγχωρήσεως;

Γέλασε ο Μένιος, αφήνοντας να του ξεφύγουν και δυο πορδές –ένεκα που του είχα μαγειρέψει στιφάδο και τα κρεμμύδια του φέρνουν πάντα αέρια.

—Αμ, αν δεν έχει η πολιτική ποιος έχει; μου λέει. Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας. Όπως ξέρεις, εγώ, ένεκα η δουλειά μου – ολόκληρη αυτοκρατορία, μιλάμε!– έχω πάρε-δώσε μ' ένα σωρό πολιτικάτζες. Άνευ αυτοί δουλειά δεν γένηται. Αλλά, πάνε ρώτα όποιον θες... άπαξες και μπλέξεις με δαύτους θα σε κουτουπώσουν, δεν υπάρχει περίπτωση. Οπότε, ρε μανάρι μου, καημό το έχω να βρεθώ κι εγώ μια φορά από πάνω. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις...

—Σε καταλαβαίνω, Μένιο μου, πώς δεν σε καταλαβαίνω, του λέω εγώ πρόθυμα. Από πού θες να ξεκινήσουμε;

—Απ' τη δικιά μας, μου λέει ο Μένιος. Την Υπουργό Δημοσίων Έργων.

—Μα αυτή, Μένιο μου, είναι ένα πατσούρι απερίγραπτο! διαμαρτύρομαι εγώ.

—Γιατί, οι άλλες τι είναι; γέλασε ο Μένιος. Αν εξαιρέσεις δυο-τρεις βουλευτίνες (που βγήκαν λόγω μόστρας) όλες τους είναι να κλαις τους άντρηδοί τους με μαύρο δάκρυ. Και να σε παρακαλάνε, που λέει ο λόγος, δεν τους κάθεται. Οπότε, με σένα, κορμάρα μου εσύ ατελείωτη!... μου δίνεται η ευκαιρία να πάρω τουλάχιστον το αίμα μου πίσω και να το 'φχαριστηθώ.

Η επιστήμων Κική να το ακούσει ενθουσιάστηκε.

—Ορίστε! αναφώνησε. Η ευκαιρία που περιμέναμε! Μέχρι να μας τελειώσουν όλες –ως και την Προεδρίνα της Δημοκρατίας υπολογίζω– θα περάσουν μήνες. Οπότε θα έχουμε καταφέρει να τον σταθεροποιήσουμε, παρέχοντας στη λίμπιντό του ομοιογενή ερεθίσματα. Όμως, για να έχουμε αποτελέσματα, θα πρέπει κι εσείς, κυρία Σταυρούλα μου, να είστε απταίστως πειστική στον ρόλο σας. Χρειάζεται μελέτη.

—Δεν έχω αφήσει βίντεο για βίντεο της Παξινού στο YouTube, τη διαβεβαίωσα.

—Χμμ..., μου κάνει η κυρία Κική. Σχεφτόμουν κάτι πιο αποτελεσματικό... Το Κανάλι της Βουλής ας πούμε.

* * *

Βρισκόμαστε στον δεύτερο μήνα πλέον και δεν έχουμε φτάσει ούτε στα μισά της κυβερνητικής παράταξης. Ουδέποτε

θυμάμαι τον Μένιο μου τόσο ενθουσιώδη. Αυτό το «Τι σου κάνω, υπουργάρα μου;» έχει γίνει πια το λάϊτ-μοτίβ της κάπως ιδιόμορφης ερωτικής ζωής μας. Παναπεί το σύστημα δουλεύει ρολόι. Τόσο που το σκέφτομαι σοβαρά στις επόμενες εκλογές να βάλω υποψηφιότητα. Με τις άκρες που έχει ο Μένιος μου βόλτα στο πάρκο θα είναι.

Ενώπιος Ενωπίω

**υπό: Αθανασίου Μπάβουρα
βιβλιοπώλη**

Εέρω ότι κάποιοι, βιαστικοί στην εξαγωγή συμπερασμάτων, θα με χαρακτηρίζαν ενδεχομένως ως υποχόνδριο. Και ίσως, από τη δική τους, περιορισμένη οπτική γωνία, να είχαν κάποιο δίκιο. Ο ίδιος ωστόσο με θεωρώ απλά προσεκτικό. Ενδεχομένως σε σημείο υπερβολής, αλλά τι λέει η λαϊκή σοφία για τα ρούχα μας που πρέπει να φυλάμε ώστε να έχουμε τα μισά;

Παραδέχομαι ότι στα θέματα υγιεινής είμαι άτεγκτος. Δεν τρώω έξω, παρ' ότι εργένης, δεν πηγαίνω στον κινηματογράφο και το θέατρο, αυτές τις γεννήτριες ιώσεων, δεν μπαίνω σε λεωφορεία, τρόλλεϋ και μετρό, όπου τα μικρόβια κάνουν πάρτυ, δεν χαιρετώ δια χειραψίας –αυτή η ολέθρια συνήθεια!– δεν ασπάζομαι και δεν επιτρέπω να με ασπασθούν, δεν αγγίζω τίποτα στους κοινόχρηστους χώρους με τα χέρια, απολυμαίνω σχολαστικά τις συσκευασίες των τροφίμων από το σουπερμάρκετ και δεν αγγίζω χαρτονομίσματα αν δεν φοράω χειρουργικά γάντια.

Το σπίτι μου αστράφτει –προς τούτο επιλαμβάνεται η κυρα-Μαργαρίτα που προσέρχεται δις της εβδομάδας– και στο μαγαζί μου προκαλώ οποιονδήποτε να βρει ίχνος σκόνης σε οποιοδήποτε ράφι. Και όλοι ξέρουμε τι μαζεύουν βιβλία και χαρτικά.

Με άλλα λόγια κάνω αυτά που κάθε εχέφρων άνθρωπος, που νοιάζεται για την υγεία του, θα έπρεπε να κάνει. Καμιά υπερβολή σ' αυτό.

Η υπερβολή βρίσκεται αλλού.

Εξ' αιτίας της ιδιομορφίας μου, που δεν είναι στην πραγματικότητα ιδιομορφία, και που μόλις περιέγραψα, καταλαβαίνει κανείς ότι στις σχέσεις εκείνες όπου απαιτείται ιδιάζουσα οικειότητα –και αναφέρομαι στο άλλο φύλο φυσικά– προκύπτει πρόβλημα.

Γιατί πώς θα πλησιάσεις την άλλη όταν το είναι σου σύσκαρο εξεγείρεται και στην ιδέα μόνο της στενής επαφής, πόσο δε μάλλον στην ανεξέλεγκτη ανταλλαγή μικροβίων, μυκήτων, ιών και βακίλων, δια της μεθόδου των ασπασμών και της ανταλλαγής αγνώστου επικινδυνότητας σωματικών υγρών; Για κάποιον σαν εμένα αυτό ισοδυναμεί με αυτοκτονία και μ' όλα μου τα κουσούρια αυτοκτονικές τάσεις εγώ δεν έχω.

Αποχή λοιπόν, για να 'χουμε το κεφάλι μας ήσυχο και να κοιμόμαστε το βράδυ χωρίς ν' αναρωτιόμαστε σε τι κατάσταση θα μας βρει το ξημέρωμα –αν μας βρει.

Αποχή ναι, πλην όμως οι ορμόνες έχουν τη δική τους ατάσθαλη ατζέντα και δεν υπολογίζουν το σωστό, που είναι βεβαίως το υγιές και το πρόπον. Ευτυχώς και γι' αυτό προνόησε η Φύση, παρέχοντας στον νοήμονα άνθρωπο τη δυνατότητα της κατ' ιδίαν, μοναχικής μεν, ασφαλούς δε ικανοποίησης, ενώ η τεχνολογία, με το internet και την καλωδιακή τηλεόραση, παρέχει απεριόριστη έμπνευση στον συνειδητοποιημένο, κι επομένως μονήρη, επιβήτορα που αρνείται να ρισκάρει την υγεία του προς χάρη ενός πρόσκαιρου πλην άκρως επικίνδυνου συγχρωτισμού.

Μια χαρά τα πήγαινα λοιπόν, υποχόνδριος ή όχι, κι επιπλέον, όταν έσκασε ο κορονοϊός, εμένα με βρήκε εντελώς έτοιμο. Αυτά που μας επέβαλαν Χαρδαλιάς και Τσιόδρας εγώ τα τηρούσα με θρησκευτική ευλάβεια όλη μου τη ζωή. Η χειρουργική μάσκα μόνο προστέθηκε στην καθημερινότητά μου, αλλά κι αυτό σκεφτόμουν από καιρό να το εφαρμόσω, μετά από κάτι ντοκυμαντέρ που είδα για την Ιαπωνία. Και η καραντίνα απολύτως σύμφωνο και προσαρμοσμένο με βρήκε. Άλλωστε σπίτι-μαγαζί και μαγαζί-σπίτι ήταν η ζωή μου ως τώρα. Τι θα άλλαζε;

Χρειάστηκε δηλαδή μια επιδημία για να πεισθούν (και δια προστίμων βεβαίως) οι άνθρωποι να εφαρμόσουν κανόνες υγιεινής που θα έπρεπε, έτσι κι αλλιώς, να τους είχαν γίνει δεύτερη

φύση! Επιτέλους, ένιωθα ασφαλής –και δικαιωμένος. Κι όσο για την οικονομική ζημιά... ε, προσωρινό ήταν κι αυτό, όπως τα μνημόνια, ο ΕΜΦΙΑ, το χαράτσι αλληλεγγύης κλπ. ... θα το ξεπερνούσαμε κάποια στιγμή. Ευτυχώς –λόγω του λιτού τρόπου διαβίωσής μου– είχα ένα καλό κομπόδεμα στην μπάντα, γιατί αν υπολόγιζε κανείς στο επίδομα που χουβαρντάδικα υποσχόταν το γκουβέρνο... κάμποσοι το περιμένουν ακόμα. Μια χαρά ήταν όλα! Αξέχαστη εποχή!

Και βέβαια υπήρχε και το ευλογημένο 13033, το οποίο με ένα SMS (άνευ χρέωσης) σου επέτρεπε να βγεις για ψώνια, να βοηθήσεις τον μπάρμπα σου τον Θανάση, να βγάλεις τον Αζόρ περίπατο ή να βγεις ο ίδιος. Γι' αυτό το τελευταίο έστειλες το περίφημο «6». Κάτι που έκανα ανελλιπώς κάθε βράδυ, μετά τις δέκα, που δεν είχε κόσμος, διότι και η άσκηση –με μέτρο– είναι απαραίτητη, ως γνωστόν, για την καλή μας υγεία.

Με το «6» ήταν που τρύπωσε και η κυρία Νίτσα στη ζωή μου.

Οποία η κυρία Νίτσα;...

Η κυρία Νίτσα τύγγανε γειτόνισσα, του πάνω ορόφου. Μεγαλύτερή μου, αλλά εξαιρετικά καλοστεκούμενη, νταρνάνα, μπουκιά και συχώριο! Μια καλημέρα είχαμε, όταν συναντιόμασταν στις σκάλες ή στο ασανσέρ και κάτι τυπικές κουβέντες, για τον καιρό και τα κοινόχρηστα (που ήταν πάντα υπέρογκα). Πέραν αυτού ουδέν –φευ! Δηλαδή... όχι εντελώς «ουδέν»...

Εξηγούμαι...

Η κυρία Νίτσα ήταν, απ' ό,τι έμαθα από τον καλοθελητή περριπτερά απέναντι, ζωντοχήρα. Αλλά από τις ζωντοχήρες εκείνες που τραβούν μια γραμμή στην ατυχία τους και προχωρούν ακάθεκτες στη ζωή τους. Και φαίνεται πως η κυρία Νίτσα ήταν πιο ακάθεκτη από τις περισσότερες ακάθεκτες, διότι κάθε τόσο έδινε παράσταση εκεί πάνω, το ηχητικό μέρος της οποίας απολάμβανα, εκών-άκων, από το παραθυράκι του μπάνιου που έβλεπε στον φωταγωγό. Τα ενθουσιώδη της επιφωνήματα, οι παραινέσεις και οι ρητορικές απορίες του τύπου «Τι μου κάνεις, Κώστα (Μανώλη, Αλέκο, Μπάμπη κλπ) μου;» ομολογώ πως μου παρείχαν υλικό ανεξάντλητο και για τις δικές μου μοναχικές απολάψεις.

Η κυρία Νίτσα αποτελούσε για μένα λοιπόν σταθερό σημείο αναφοράς και –εν αγνοία της– χορηγό για κάθε άλλο παρά πνευματικές αναζητήσεις.

Συναντηθήκαμε για πρώτη φορά την τρίτη μέρα του θρυλικού 13033, εγώ με μάσκα, εκείνη άνευ.

Περιέργως με αναγνώρισε αμέσως.

—Κύριε Θανάση μου, εσείς; με προσφώνησε εύχαρις. Τρόμαξα να σας γνωρίσω με τη μεταμφίεση.

—Σημεία των καιρών, κυρία Νίτσα μου, τι να κάνουμε; απάντησα εγκάρδια.

—Μα τι κακό που μας βρήκε στα καλά του καθουμένου; είπε με φιλοσοφική διάθεση. Να ζητάμε άδεια για να βγούμε μια βόλτα!

—Πειθαρχούμε στις εντολές των ειδικών, κυρία Νίτσα μου, της υπενθύμισα κάπως αυστηρά. Πώς αλλιώς θα περιορίσουμε την εξάπλωση της πανδημίας;

—Λέτε;

—Μα δεν βλέπετε τι γίνεται αλλού; Σε Ιταλία, Ισπανία... Εκατόμβες!

Συνεχίσαμε την κουβέντα μας για τον κορονοϊό, περπατώντας δίπλα-δίπλα, χωρίς, φευ, να τηρούμε τις ενδεδειγμένες αποστάσεις, αλλά, στην προκειμένη περίπτωση, δεν πείραζε και πολύ.

Οι τυχαίες συναντήσεις, ελέω του «6», επανελήφθησαν σε καθημερινή βάση κι οφείλω να ομολογήσω ότι ήμουν κατενθουσιασμένος από την απρόβλεπτη αυτή εξέλιξη.

Στη βδομάδα πάνω είχαμε αποκτήσει αρκετή οικειότητα ώστε να λάβω το θάρρος να της προσφέρω μια μάσκα.

—Μα τι κάνατε εκεί; αναφώνησε γελώντας. Δεν ήταν ανάγκη...

—Θα σας μαλώσω, της λέω. Δεν λαμβάνετε τις δέουσες προφυλάξεις.

—Ε, αφού το λέτε εσείς... Να μη σας χαλάσω το χατήρι...

Και φόρεσε τη μάσκα η οποία, σημειωτέον, της πήγαινε θαυμάσια.

—Δεν είναι ότι μ' ενοχλεί η καραντίνα, πλην της κοινωνικής αποξένωσης, είπε σε μια στιγμή. Άλλωστε έχω τα ενδιαφέροντά μου ξέρετε. Είναι αυτή μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία για διάβασμα.

Εξεπλάγην, εννοείται, ευχάριστα.

—Διαβάζετε; ρώτησα.

—Πολύ. Ιδίως ψυχολογία. Αλλά δυστυχώς κοντεύουν να μου τελειώσουν τα βιβλία και θα πρέπει να παραγγείλω...

—Είστε τυχερή, αναφώνησα. Βλέπετε τυγχάνω βιβλιοπώλης.

—Τι μου λέτε; αντιαναφώνησε η ονείρωξη του πάνω πατώματος. Αλήθεια; Δεν το ήξερα.

—Αύριο θα πάω από το μαγαζί να δω τι βιβλία ψυχολογίας μου βρίσκονται, υποσχέθηκα.

Μου έριξε μια λοξή ματιά.

—Έχω ακόμα κάμποσα, είπε κομπιάζοντας. Αλλά... μήπως σας βρίσκονται τίποτα της Λένας Μαντά; Έτσι, για ένα διάλειμμα...

—Τα έχω όλα, είπα αιφνιδιασμένος. Από κάτι τέτοια κάνουμε τον τζίρο μας άλλωστε.

—Α, πολύ ωραία!... Και μιας και θα μπείτε στον κόπο... κοιτάξτε και για της Χρυσήδας Δημουλίδου...

—Αλίμονο, θα το παρέλεια; μουρμούρισα.

—Α, αυτό είναι μεγάλη τύχη! αναφώνησε ενθουσιασμένη η κυρία Νίτσα. Θα το πω και στις φιλενάδες μου, που κι αυτές είναι διαβαστερές.

Κι έτσι, εντελώς ανέλπιστα, το μαγαζί —εν μέσω καραντίνας— άρχισε να κάνει φοβερούς τζίρους, χάρη στις εξαιρετες γυναίκες συγγραφείς με τα εξωτικά (και συχνά διπλά) ονόματα. Ως το τέλος του lockdown ολόκληρο το στοκ είχε εξαντληθεί (τα

βιβλία ψυχολογίας, δυστυχώς, παρέμειναν απούλητα, εκτός από κάτι του τύπου «Πώς να κρατήσετε μια σχέση ζωντανή» ή «Ανατομία της συζυγικής απιστίας και η θεραπεία της»).

Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας. Το θέμα μας είναι η σχέση με την κυρία Νίτσα, η οποία προχωρούσε, αργά μεν αλλά σταθερά.

—Δεν με πειράζει η καραντίνα, επανέλαβε ένα βράδυ η κυρία Νίτσα. Αλλά να μην μπορείς να δεις έναν άνθρωπο;!!!...

—Πάλι καλά που υπάρχει το «6» του 13033, είπα.

—Δεν εννοώ έξω, μου κάνει ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα πυρπολικό. Για το σπίτι λέω.

—Ααα!

—Εμ ναι... Νέοι άνθρωποι είμαστε, όχι τίποτα ραμολιμένα υψηλού κινδύνου. Έχουμε κι ανάγκες... Δεν συμφωνείτε;

—Πως... βεβαίως...

—Εσάς δηλαδή δεν σας ενοχλεί;

Τι να της έλεγα τώρα της γυναίκας και τι να καταλάβαινε;

—Φυσικά και μ' ενοχλεί...

Μου έριξε άλλο ένα βλέμμα από κείνα που δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία για τις προθέσεις του κοιτάζοντος.

—Οπότε;...

—Οπότε... Θα περάσει, πού θα πάει; Κάποια στιγμή θα επανέλθουμε στην κανονικότητα.

—Ναι... ως τότε ποιος ζει και ποιος πεθαίνει!...

Σκέφτηκα γρήγορα. Αυτή εδώ ήταν η ευκαιρία μου. Αν την άφηνα να πάει χαμένη ήθελα φτύσιμο.

—Θα μπορούσαμε να ανταλλάσουμε επισκέψεις..., πρότεινα δήθεν αθώα.

—Εσείς κι εγώ;

—Παραδείγματος χάρη, βιάστηκα να το μαζέψω. Όπως μένουμε στην ίδια πολυκατοικία μάλλον δεν θα χρειαζόμαστε άδεια από τον Χαρδαλιά.

—Στο φιλικό βεβαίως..., είπε γελώντας με σημασία.

—Βεβαίως...

—Και ότι ήθελε προκύψει...

—Εντός των πλαισίων των πρωτοκόλλων υγιεινής, διευκρίνισα.

—Μα... εννοείται...

Αυτά τα πράγματα ή γίνονται στη βράση τους ή καθόλου. Οπότε να 'μαστε στο διαμέρισμά μου δια τα περαιτέρω.

Η κυρία Νίτσα πήγε να βγάλει τη μάσκα της. Τη σταμάτησα εγκαίρως.

—Τι κάνετε εκεί; αναφώνησα.

—Μα...

—Στους κλειστούς χώρους είναι που επιβάλλεται η μάσκα, της υπενθύμισα.

—Και δυόμιση μέτρα απόσταση επιβάλλονται, μου λέει κατσούφικα. Αλλά...

—Αλλά η υγεία πάνω απ' όλα, της λέω.

Με κοίταξε παραζαλισμένη.

—Μα... νόμισα...

—Σωστά νομίσατε, την ενθάρρυνα. Πλην έτερον εκάτερον.

Την έβαλα να καθίσει στον καναπέ και κάθισα σε μια καρέκλα απέναντί της. Δυόμιση μέτρα απόσταση –μετρημένα.

Το αντελήφθη –επιτέλους!

—Ω! αναφώνησε. Τώρα κατάλαβα!

—Με όλο το θάρρος..., είπα.

—Ελεύθερα, μου κάνει γελώντας. Άλλωστε είναι πολύ kinky. Θα το πιστέψετε; Δεν το έχω κάνει ποτέ έτσι.

Σε όλα βέβαια υπάρχει μια πρώτη φορά για κάποιον. Και οφείλω να ομολογήσω ότι, παρά την πολυετή μου εμπειρία στο σπορ αυτό, τούτη εδώ η περίπτωση δεν μπορούσε να συγκριθεί

με τίποτα απ' όσα είχα βιώσει. Ίσως επειδή η κυρία Νίτσα, ενθουσιώδης και φιλομαθής όπως ήταν, έδωσε στην όλη διαδικασία μια άλλη χροιά.

Οι βραδινόι περίπατοι φυσικά καταργήθηκαν για ν' αντικατασταθούν από τις συχνές επισκέψεις άνωθεν και κάτωθεν, πάντα με συναρπαστικά αποτελέσματα.

Είχα βρει, επιτέλους, την ιδανική παρτεναίρ!

Την καραντίνα ούτε που την καταλάβαμε! Άσε τους ψυχιάτρους να θησαυρίζουν με τους άλλους, εμείς είχαμε βρει το απόλυτο αντίδοτο, το οποίο –αν το καλοεξετάσεις– δεν ήταν κι εντελώς ασύμβατο, ιδεολογικά τουλάχιστον, με τα μέτρα που πάρθηκαν.

Όλα όμως τα ωραία κάποτε τελειώνουν. Αυτό έγινε και με το ευλογημένο lockdown. Ξυπνήσαμε μια μέρα και βρεθήκαμε αμολητοί. Ανοίξαν τα κλουβιά και βγήκαμε έξω. Τι συνέβη; Βρήκαμε φάρμακο ή εμβόλιο για την (νέα) επάρατη νόσο; Όχι. Σταμάτησε ο ιός (επειδή μας βαρέθηκε) να κολλάει; Όχι. Έπαψαν να πεθαίνουν οι άνθρωποι (κατά χιλιάδες); Όχι. Τότε; Τότε... διότι και εφόσον... επειδή και επιτούτου... καθόσον κι επομένως... κι όποιος κατάλαβε, κατάλαβε. Τους ζυγούς λύσατε.

Το ίδιο βράδυ η κυρία Νίτσα κατέβηκε να με επισκεφθεί όλη χαρά και χαμόγελα. Πώς το ξέρω; Μα... δεν φορούσε μάσκα!

—Venceremos! μου λέει κάνοντας μια (ανεπιτυχέστατη) κίνηση για ασπασμούς. Καραντίνα τέλος.

—Αληθώς ο Κύριος, της απαντάω εγώ ψυχρά. Πλην, κυρία Νίτσα μου, να σου επισημάνω ότι δεν φοράς μάσκα;

Κόκαλο η κυρία Νίτσα.

—Μα δεν έληξε η καραντίνα; απόρησε.

—Η καραντίνα μπορεί να έληξε, είπα. Κακώς, αν με ρωτάς. Όμως τα μέτρα ασφαλείας παραμένουν ακλόνητα. Η δε μάσκα είναι υποχρεωτική στους εσωτερικούς χώρους.

—Είναι υποχρεωτική γιατί πρέπει να πουλήσει ο κουμπάρος με το εργοστάσιο, μου απαντά ξερά (και με κάποια αυθάδεια) η γειτόνισσα.

—Δεν ξέρω τι κάνει ο κουμπάρος, της λέω κι εγώ το ίδιο ξερά. Το ζήτημα είναι ότι οφείλουμε να υπακούμε στα κελεύσματα των ειδικών. Και οι ειδικοί συνιστούν ομοφώνως μάσκα.

—Γιατί βλέπεις οι ειδικοί είναι έξω από το κόλπο! γκρίνιαξε η κυρία Νίτσα.

Πλην συνεμορφώθη προς τας υποδείξεις, αλλά όταν έδειξε σημεία παραβίασης της κοινωνικής απόστασης την επανέφερα στην τάξη.

—Οι αποστάσεις παραμένουν, της υπενθύμισα αυστηρά.

—Μα... νόμισα ότι..., πήγε να πει.

—Να μην νομίζεις, την επέπληξα. Οι οδηγίες είναι σαφέστατες.

—Και δηλαδή μέχρι πότε, Θανάση μου;

—Όσο χρειαστεί, απάντησα. Έως ότου καταστεί ο ιός ακίνδυνος.

—Ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι! σχολίασε η γυναίκα απογοητευμένη. Και δηλαδή... ως τότε τι; Ενώπιος ενωπίω;

—Γιατί; άσχημα είναι;

—Άσχημα δεν είναι, αλλά μήπως δεν είναι και της ηλικίας μας; είπε. Λέω εγώ τώρα...

—Να μη λες.

Και συνεχίσαμε να τηρούμε τα μέτρα με θρησκευτική ευλάβεια και ζήλον, όπως μας επέβαλαν (μην ξεχνάμε και το πρόστιμο) οι ειδήμονες.

Μια βδομάδα κράτησε αυτό.

Μετά, ένα βράδυ η Νίτσα (είχαμε αφήσει κατά μέρος τις κοινωνικές προσφωνήσεις και τον πληθυντικό πια) μου προέκυψε και πάλι χωρίς μάσκα.

—Θανάση, μου λέει. Έχω να σου πω κάτι σημαντικό.

—Βάλε τη μάσκα σου και πες μου ότι θες, της λέω.

—Περί αυτού πρόκειται, μου λέει συνοφρυωμένη. Και κάνε

την καρδιά σου πέτρα, διότι έχω να σου πω ότι... δεν πιστεύω στον κορονοϊό.

Αν σας πω ότι ήρθε ο κόσμος μου τούμπα θα με πιστέψετε;

—Δεν πιστεύεις στον κορονοϊό;!!! έκανα (ως άλλος ήρωας του συχωρεμένου του Φώσκολου).

—Ναι, δεν πιστεύω στον κορονοϊό, απάντησε η Νίτσα (σαν να έπαιζε στο ίδιο σήριαλ με την υπογραφή του ως άνω μακαρίτη).

—Μα..., ψέλλισα κάτωχρος. Πώς είναι δυνατόν να μην πιστεύεις στον κορονοϊό;

—Κι εσύ πώς είναι δυνατόν να πιστεύεις; μου αντέστρεψε την απορία με χαρακτηριστική γυναικεία μαεστρία.

—Μα... δεν ακούς τον κύριο καθηγητή που μας το εξηγεί επιστημονικώς σε καθημερινή βάση; αγανάκτησα.

—Μπάφιασα ν' ακούω τον κύριο καθηγητή, όπως μπάφιασα κάθε βράδυ να παίζω το ενώπιος ενωπίω, φώναξε η Νίτσα εν εξάλλω. Τι δεν καταλαβαίνεις;

Το τι δεν καταλάβαινα δεν είχε την παραμικρή σημασία, σε αντίθεση με ό,τι καταλάβαινα.

Θα έπρεπε να το πάρω απόφαση ότι η ωραία αυτή σχέση, στην οποία τόσα είχα επενδύσει συναισθηματικά, έπνεε τα λείψια.

Αποχώρησε βροντώντας την πόρτα πίσω της, χωρίς να μου δώσει την ευκαιρία να της αναπτύξω όλα εκείνα τα έγκυρα στοιχεία που θα συνέβαλαν ενδεχομένως στο ν' αλλάξει γνώμη.

Είχα την κρυφή ελπίδα ότι η νοσταλγία των ωραίων στιγμών που περάσαμε μαζί, λαμβάνοντας όλα τα μέτρα που απαιτούσαν τα πρωτόκολλα θα την έφερναν σύντομα πίσω.

Όμως, φρούδες ελπίδες... Δυο μέρες αργότερα την άκουσα — άθελά μου— από το παραθυράκι του μπάνιου να εκθειάζει τις επιδόσεις ενός κάποιου Σωφρόνη. Και την επομένη έναν Μήτσο... Ήταν φανερό πια πως η προδοσία είχε επιτελεστεί.

* * *

Με την κυρία Νίτσα επιστρέψαμε στις τυπικές κοινωνικές προσφωνήσεις και τον πληθυντικό κάθε που συναντιόμασταν στην πολυκατοικία –τυχαίως.

Δεν της κρατάω κακία. Τόσο της κόβει τόσο κάνει. Εύχομαι μόνο ολόψυχα να μην προσβληθεί ποτέ από κάποιον κορονοϊό ή κάτι χειρότερο.

Εγώ επέστρεψα στην προηγούμενη ήρεμη και μοναχική μου ζωή. Τηρώντας φυσικά σχολαστικά όλες τις επιταγές της υγιεινής. Ακόμα κι εκείνες που δεν μας έχουν επιβληθεί (ακόμη).

Το Γελαστό Παιδί

υπό: Περικλή Τσαβάλα(*)
τορναδόρου

Πώς το είχε πει, ρε μάγες, εκείνος ο αρχαίος, ο Όμηρος, που παρακάλουε τη μούσα, λέει, να του ψάλλει το εγκώμιο του άντρα, του τσίφτη και καραμπουζουκλή –του Οδυσσέα αν δεν απατώμαι; Ε, έτσι και καλύτερα θα την παρακαλέσω κι ελόου μου να ψάλλει, όχι κάναν άντρα –καθότι δεν τυγχάνουμε τίποτις φλούφληδες του Κολωναχίου, αλλά κανονικά σερνικά, με μουστάκι και παντελόνια– αλλά τη Λίτσα, το νούμερο ένα θήλεο, όχι μόνο του Περιστερίου, αλλά ολάκερης της τέως διοικήσεως πρωτευούσης, και λίγα λέω.

Θα μου πεις... και τι με νοιάζει εμένα, ρε φιλάρα; Θα σου πω... σε νοιάζει και σε κόφτει, δικέ μου, καθόσον σήμερα εγώ, αύριο εσύ. Δεν ξέρεις πώς τα φέρνει η ιερόδουλος η τύχη. Να ξέρεις τουλάχιστον. Να μην ξέρεις; Διάβασε και θα καταλάβεις.

Αν ήμασταν τίποτις γραμματιζούμενοι λελέδες μπορεί να καθόμασταν να γράφαμε και στιχάκια, να τα δώκουμε μετά στους «έντεχνους» και να τα κονομήσουμε αμφότεροι όλοι. Πλην όμως η κενωνία η άπονη τα ‘φερε έτσι ώστε να πέσουμε νωρίς στη βιοπάλη κι όσο για σχολείο... ‘ντάξει, στο μη μου άπτου Δημοτικό –με το 6– και πάλι καλά να λες. Αλλά, ρε συ μάστορη, άπαξες και είσαι λίγο περπατημένος τότενες ξέρεις ότι το μεγαλύτερο σχολείο απ’ όλα είναι η αλητεία κι αν θες πέρνα απ’ το

(*) **Σημ. Επιμελητή:** Λόγω του ιδιόμορφου τρόπου έκφρασης του συγγραφέα αναγκάστηκα να επέμβω αποφασιστικά, εκτός της ορθογραφίας και (κάπως) του συντακτικού, και στα σημεία εκείνα όπου η αθυροστομία της γραφής ίσως προκαλούσε προβλήματα. Αν ο αναγνώστης επιθυμεί να έχει μια εικόνα του πρωτοτύπου ας αφήσει τη φαντασία του ελεύθερη.

συνεργείο του μαστρο-Μάκη και ζήτη τον Περικλή, τον τονναδόρο, να τα πούμε κατ' ιδίαν, που λένε και οι μορφωμένοι.

Το οποίο... Λίτσα!

Τουτέστιν θήλεο ανωτάτων προδιαγραφών, που έτσι κι έσκαγε μύτη στην τηλεόραση θα τους έπαιρνε τα σώβρακα σ' όλες τις εκπομπές ταλέντων, όπου μαζεύονται ότι σούργελα και πατσούρια μπορείς να φανταστείς. Για να καταλάβεις τι λέω έλα μια βόλτα κατά Περιστερί μεριά την ώρα που πάει η Λίτσα να πιάκει δουλειά στο Κομμωτήριο κι όταν σχολάει και θ' αντιληφθείς από πρώτο χέρι τι πάει να πει κυκλοφοριακή συμφόρηση. Τι λέω συμφόρηση;... έμφραγμα κανονικό! Αφού τις ώρες αυτές τα γερόντια τα κρατάνε μέσα με το ζόρι μιλάμε, γιατί αλλιώς τα νοσοκομεία θα βαρούσαν μπιέλα από τα εγκεφαλικά.

Για τέτοιο παιδί μιλάμε!

Το οποίο βεβαίως αντελήφθη και προσωπικώς. Και με αντελήφθη και κείνο, άλλο τώρα αν έκανε νάζια και δυσκολίες του τύπου «τραβάτε με κι ας κλαίω». Σε τα μας τώρα; Δεν κάνει.

Ο άντρας ο σωστός, ρε μάγκα μου, ο μπεσαλής και ο κιμπάρης, το λάθος του το παραδέχεται. Ναι, κυρ-εισαγγελέα, ελόου μου την έκανα τη ζημιά, και να πλερώσω... πόσο κάνει; Τι να λέμε τώρα!... Με την εν λόγω Λίτσα έπαθα την πλάκα της ζωής μου λέμε. Κανονική ήττα, που λένε και τα γυμνασιόπαιδα. Εντάξει, από θήλεα δόξα τω Θεώ, μην είμαστε κι αχάριστοι γιατί δεν κάνει. Όμως, τούτο εδώ το συγκεκριμένο θήλεο, το 'βλεπα και μου κόβονταν τα γόνατα. Μιλάμε έχανα τον ύπνο μου κανονικά. Δεν ξέρω γιατί.

Κάτι είχε, ρε παιδί μου, που δεν το 'χαν οι άλλες. Και μη μου πεις τώρα ότι άπαξες και σβήσει το φως πάσα γυνή ομοία, καθόσον το ζητούμενο είναι να μη σβήσει το φως, το ρημάδι, αλλιώς τι η κυρα-Θοδώρα, η φουρνιαρού, τι η Μόνικα Μπελούτσι;... η μια η άλλη βγαίνει.

Και μην έρθεις να μου πεις τώρα για έρωτες κι άλλες τέτοιες φλούφλικες αηδίες, γιατί θα σε πιάκω στις μάπες κι έχω, να το ξέρεις, βαρύ χέρι. Όχι, ρε... το άλλο ήτουνε, το χειροπιαστό, πλην όμως ήτουνε σε υπερθετικό βαθμό, που θα 'λεγε κι ο

δάσκαλος. Ένα πράμα ή ταν ή επί τας, όπως τότε στη Σαλαμίνα, με τους Τούρκους.

Το μελέτησα από 'δώ, το κοιτάξα από χει... άλλη λύση δεν έβρισκα. Αν δεν μου 'φευγε το μεράκι, πάει, θα έσκαγα, ολόκληρος αντρουκλαράς, με μουστάκι και παντελόνια –δεν κάνει.

Οπότεν το αποφάσισα. Πιάνω και τη στήνω όξω από το κομμωτήριο ένα απόγευμα που σκόλαγε. Με το που σκάει μύτη το πλάσμα την πέφτω από δίπλα. Στο ευγενικό και το μη μου άπτου εννοείται, μη φανταστείς...

—Δεσποινίς, της λέω. Μπορώ να σου κάνω μια ερώτηση;

Ξαφνιαστήκε η Λίτσα, αλλά φιλογέλασε –καλό σημάδι.

—Για πε..., μου κάνει.

—Ζαχαροπλάστης ήτουνε ο μπαμπάς σας και σας έκανε λεκουμάκι; της πετάω εγώ την σπόντα.

Γέλια το πλάσμα!...

—Α να χαθείς, βλάκα..., μου λέει.

—Μανίτσα με προσβάλλεις, της λέω. Εγώ μια κουβέντα είπα, να γελάσουμε... –από την καλή μου την καρδιά.

—Ε, γελάσαμε, μου λέει –χαχανίζοντας ασύστολα (πολύ καλό σημάδι).

—Και πειράζει να γελάσουμε λίγο ακόμα; της λέω εγώ.

—Δεν πειράζει, αλλά πλην όμως βιάζομαι, μου λέει.

—Όλοι βιαζόμαστε, μανίτσα, της λέω με σημασία. Εγώ να δεις πόσο βιάζομαι.

Έβαλε τα γέλια πάλι το πλάσμα.

—Τότες να γελάσουμε, μου κάνει. Αλλά μη μου τα γυρίσεις μετά και μου λες άλλα... Διότι δεν ξέρω τι παρέες κάνεις ελόου σου, αλλά εγώ δεν είμαι καμιά απ' αυτές που ξέρεις.

—Είπα εγώ ότι είσαι, μανάρι μου; διαμαρτυρήθηκα. Εγώ, έτσι, στο φιλικό πήρα το θάρρος.

Ξαναγέλασε.

—Ναι, καλά..., μου κάνει. Όλοι έτσι λέτε και μετά...

—Όχι, ρε μάνα μου, της κάνω. Νά, μα την Παναγία. Τι ψέματα θα σου πω; Δεν κάνει.

Το οποίον περπατήσαμε μαζί και μέχρι να φτάσουμε σπίτι της ξόδεψα όλα τα ανέκδοτα για ξανθιές που ήξερα κάνοντας το πλάσμα να λυθεί στα γέλια.

—Κόντεψα να κατουρηθώ, ομολόγησε. Δεν λέω... έχεις λέγειν.

—Το οποίον, μανίτσα, τι θα γένει; Θα σε ξαναδώ; της πετάω με τρόπο έξω από την πόρτα της.

—Α, δεν ξέρω..., μου λέει με γελάκια. Μπορεί... ίσως... θα δούμε...

Την επομένη το ίδιο βιολί, και τη μεθεπομένη... Σε μια βδομάδα την κέρασα και γκαζόζα.

Για να μην τα πολυλογώ... σε δέκα μέρες είχαμε φτάει στα κεφαλοκλειδώματα.

—Δεν έρχεσαι κι από το τσαρδί; της λέω. Να τα πούμε με την ησυχία μας.

Η Λίτσα γέλασε και με κοίταξε με σημασία.

—Α, δεν ξέρω..., μου λέει. Αν είσαι φρόνιμος...

—Φρόνιμος; της λέω. Τι λέμε τώρα! Πεθαμένος θα 'μαι, μάνα μου, που λέει ο λόγος. Νά, μα την Παναγία!

—Ε τότες εντάξει, μου λέει το πλάσμα γελώντας.

Την εποχή εκείνη έμενα σε μια κάμαρη, με λουτροκαμπινέ, που ήτουνε πλυσταριό στην ταράτσα της πολυκατοικίας, που την είχε αφήκει ο εργολάβος μισοτελειωμένη και γι' αυτό το νοίκι ήτουνε φτηνό, καθόσον οι σπιτονοικοκυραίοι, που την είχαν πατήσει, πάλευαν όπως μπορούσαν να την κάνουν κατοικήσιμη. Εμένα με βόλευε μια χαρά, γιατί εξόν από το νοίκι, δεν υπήρχαν και κοινόχρηστα και περιπλέον δεν είχα και κανέναν κερατά πάνω από το κεφάλι μου. Άσε για τα τυχερά, που ανέβαιναν οι κυράτσες ν' απλώσουν δήθεν, τη μπουγάδα και πέραγαν να πουν και μια καλησπέρα.

Είχα υπολογίσει ότι για να καταφέρω τη Λίτσα να υποκύψει θα μου 'βγαине το λάδι, πλην –νά και μια ευχάριστη έκπληξη!– διαφεύστηκα.

—Πωπώ, ζέστα που έχει εδώ!... (Νοέμβρης μήνας!), μου κάνει.

—Εμ, βγάλε κι εσύ κατιτίς, να δροσιστείς, της λέω (για πλάκα).

Γέλια η Λίτσα, αλλά πριν καταλάβω αν βλέπω όνειρο, αρχίζει να γδύνεται πυρετωδώς, μέχρι που έμεινε με τα απειροελάχιστα, τα δαντελωτά. Η έκπληξη που λέγαμε!

Τρελάθηκα, μάγκα μου!

Το οποίο απλώνω κι εγώ τις χερούκλες...

Χαχαχά και χουχουχού το παρλιακό.

—Τι έπαθες, μωρή; απόρησα εγώ.

—Γαργαλιέμαι, μου λέει.

Αλλάζω κι εγώ χούφτωμα... πιο προχωρημένα πράγματα... Άλλα χάχανα.

—Τι, κι εδώ γαργαλιέσαι; απόρησα –και με το δίκιο μου.

—Όχι, μου λέει. Μ' αρέσει. Τι να κάνω, να κλάψω;

Αυτό να μου πεις.

Να μην τα πολυλογώ, περάσαμε στο παρασύνθημα κι εντός ολίγου μετράγαμε το μήκος και το πλάτος του κρεβατιού, να δούμε αν χωράμε.

Γέλια και πάλι γέλια!...

Λέω μέσα μου «Υπεμονή, Περικλή, τώρα που σοβαρεύουν τα πράγματα, όπου να 'ναι, το χα χά θα γένει αχ αχ!».

Αλλά εκεί πια κι αν ξεκαρδιζόταν η δικιά μου!

—Τι έπαθες, μωρή; της κάνω (κάργα αποσυντονισμένος). Χοντρό-Λιγνό βλέπεις;

—Όχι, μ' αρέσει... μ' αρέσει..., μου κάνει. Έτσι είμαι εγώ... όταν μ' αρέσει κάτι γελάω.

Κι εντάξει, κυρά μου, εσύ μπορεί να γελάς, αλλά ρώτα και τον άλλο που αγωνίζεται να αποδώσει τα μέγιστα! Πόσο αστείο λες να το βλέπει αυτός;

Τώρα, να 'χεις δίπλα σου, αποκάτω σου, από πάνω σου... μια κορμάρα και να νομίζεις ότι βλέπεις έργο με τον Βέγγο, τον Ψάλτη και τον Μουστάκα δεν είναι ότι καλύτερο μπορεί να σου συμβεί. Αντιδρά ο οργανισμός. Σου λέει... «Πού μ' έφερες, ρε μάστορη, σ' επιθεώρηση στο Δελφινάριο;».

Κι όχι τίποτις άλλο, αλλά άντε να εξηγάς τώρα στο πλάσμα ότι η αφλογιστία οφείλεται σε τυχαίο γεγονός!

—Δεν πειράζει, Περικλή μου, με παρηγορεί το παράπτωμα. Σε όλους συμβαίνει πού και πού.

—Δεν ξέρω τι συμβαίνει στους άλλους, αλλά σε μένα δεν συμβαίνει, της λέω ξερά.

Μου πέσαν τα μούτρα, ρε μάγκα μου! Τι θα 'λεγα αύριο στους μάρτες στο συνεργείο; Το πνεύμα πρόθυμο πλην το εξάρτημα ασθενή; Λέγονται αυτά τα πράματα; Δεν λέγονται.

Αλλά εντάξει, τι να κάνουμε; Αυτά έχει η ζωή. Μπορεί να έτυχε. Κατά τη Λίτσα —που δεν μπορεί, θα 'ξερε αυτή για να μιλάει— σε όλους συμβαίνει.

Την επόμενη φορά... τούρμπο ο δικός σου!

Αρχίζουν οι αψιμαχίες... χαχαχά και χουχουχού... περνάμε στη συμπλοκή σώμα με σώμα... χαχαχά... και νά τος πάλι ο Ψάλτης στο «Βασικά καλησπέρα σας». Πανωλεθρίαμβος!

—Μπα, θα 'σαι κουρασμένος απ' τη δουλειά, αντρούτσο μου, με παρηγορεί η Λίτσα.

Και να σε παρηγορεί η γκόμενα σε τέτοιες στιγμές δεν υπάρχει μεγαλύτερη ξεφτίλα!

—Ρε μάνα μου, της λέω σε μια από τις αποτυχημένες απόπειρες. Δεν μπορείς να μη γελάς;

—Να μη γελάω; απόρησε το πλάσμα.

—Στις κρίσιμες στιγμές τουλάχιστον... Μου τη σπάει!

—Μα... είναι το φυσικό μου...

—Ε, σφίξου.

—Δεν μπορώ.

—Σκέψου κάτι δυσάρεστο, ρε μανίτσα.

—Σαν τι δηλαδή;

—Ξέρω 'γώ;... Πες ότι σου χάλασε η περμανάντ μιας πελάτισσας.

—Α, δεν γίνεται, μου λέει κοφτά. Δεν ξέρεις τι κομμώτρια είμαι εγώ! Με ραντεβού έρχονται μέχρι κι από το Κολωνάκι.

Δεν γινόταν δουλειά έτσι –κυριολεκτικά.

Σε σημείο, ρε μάγκα μου, μιλάμε, που άρχισα να φοβάμαι μην και είχα πάθει καμιά μεγάλη ζημιά, στα καλά του καθουμένου, κι άντε να τρέχεις τώρα σε γιατρούς και ψυχολόγους, να σε ρωτάνε μήπως η μάνα σου τυχόν σου φόραγε φουστάνια όταν ήσανε νήπιο. Μιλάμε η ξεφτίλα κι άντε μετά να εξηγάς στον εισαγγελέα γιατί τον ξάπλωσες στο πάτωμα τον καργιόλη τον επιστήμονα.

Το ευτύχημα έτυχε τις μέρες εκείνες η κυρα-Λούλα να έχει μπουγάδα και πέρασε η καλή γυναίκα, κατά το συνήθειό της κι από την καλή της την καρδιά, να πει μια καλησπέρα.

Τώρα, η κυρα-Λούλα... μη φανταστείς τίποτις μεγαλεία ανεπανάληπτα... Ένα πατσούρι ήτουνε, που δεν την έπιανε το μάτι σου (μπροστά στη Λίτσα μηδέν), πλην –να λέμε την αλήθεια– με πιασίματα σωστά και προσωπικότη.

Να πω την αμαρτία μου, σκοπό δεν το είχα, φοβόμανε κιόλας μην και γένει καμιά στραβή και μας βγει κάνα όνομα στην πολυκατοικία –για μια υπόληψις ζούμε, έτσι;– αλλά όπως η εν λόγω ήτουνε επίμων κι εγώ φιλοπερίεργος εκ φύσεως, είπα να την κάνω την αβαρία κι ότι γένει.

Και δεν γίνηκε απλώς... Ανάσταση κανονική κάναμε και δεύτερη και τρίτη φορά. Αφού να φανταστείς απηύδησε στο τέλος η γυναίκα.

—Αμάν, βρε παληκάρι μου, μου λέει. Στη φυλακή σε είχανε; Έλεος πια! Δεν είναι για χόρταση.

Το οποίοον παναπαί ότι τα υδραυλικά όλα εντάξει και για έναν μυστήριο λόγο μόνο με το παρλιακό, τη Λίτσα, δεν λειτουργούσαν.

Τώρα να 'χεις μια Φερράρι και να τη βρίσκεις με Φιατάκι δεν το θέλει ούτε ο Θεός, ούτε ο Διάολος. Έλα όμως που η κορμάρα η ατελείωτη μου την έσπαγε έτσι και την πιάναν τα εύθυμα!

Αποφασισμένος αυτή τη φορά να φτάσω μέχρι και χειροδικία, που λέει ο λόγος (να σε δω κερία μου να γελάς άπαξες και εισπράξεις δυο φούσκους) πήγα να τη στήσω όξω από το Κομμωτήριο, στο σκόλασμα.

Να με δει η Λίτσα σαν να ξίνισε τα μούτρα.

—Α, εσύ είσαι; μου κάνει.

Δεν μ' άρεσε. Αλλά... υπεμονή.

—Γιατί, ποιον περιμένεις, μάνα μου, τον Μπραντ Πητ; της λέω.

Περίμενα να γελάσει, αλλά μπα!

—Α, δεν ξέρω..., μου λέει.

—Έλα, της λέω. Σάλτα στο Ζούνταπ^(*) να φύγουμε.

—Δεν μπορώ, μου λέει. Με περιμένουν σπίτι.

—Κι εγώ σπίτι θα σε πάω, μάνα μου, της κάνω. Αλλά όχι στο δικό σου.

—Και τι θα κάνουμε, μου πετάει. Να παίξουμε τις κουμπάρες;

Τρελάθηκα, δικέ μου! Τα πήρα κανονικά στο κρανίο.

—Δεν κατάλαβα;!..., της κάνω αγριωπά.

—Ε, τι; μου λέει. Αφού δεν τσουλάει το πράμα. Δεν το βλέπεις κι εσύ;

—Γιατί το λες αυτό, μωρή; της αγριεύω. Έχεις και παράπονο;

(*) Zundapp: το θρυλικό αρχαίο μοτοσακό.

—Εμ δεν θα ‘χω; μου αντιμιλάει. Αλλά τι φταις κι εσύ; Μπορεί να μην σ’ αρέσω...

—Εμένα, μωρή, δεν μ’ αρέσεις, που κόβω φλέβες για την πάρτη σου, που λέει ο λόγος;

—Α, δεν ξέρω..., μου απαντάει. Μπορεί να μην σ’ αρέσουν τα θήλεα γενικώς.

Και μ’ ένα τελευταίο χάχανο έφυγε από κοντά μου (ευτυχώς γι’ αυτήν εγκαίρω) κι από τη ζωή μου –οριστικώς.

Τη Λίτσα δεν την ξαναείδα και να πω την αλήθεια, ρε μάγκα μου, μου ‘μεινε το απωθημένο.

Από τότε ασχολιέμαι μόνο με σοβαρές περιπτώσεις. Τα γκομενάκια, πριν περάσω στο δια ταύτα, τα δοκιμάζω. Τους ρίχνω εκεί ένα κρύο ανέκδοτο κι αν βάλουν τα γέλια τρώνε πόρτα με συνοπτικές διαδικασίες. Στο θήλεο που χαχανίζει πέφτει «X». Δεν την ξαναπατάω. Σωστός;

Το Ραπίζειν Εστί Αγαπείν

**υπό: Χαρίκλειας Καραμήτσου
διπλωματούχου γραμματέως**

Μέχρι τα τριανταπέντε μου –περίπου– νόμιζα πως ήμουν ψυχρή, ανοργασμική. Δηλαδή, μη νομίζετε... το καθήκον μου το έκανα, ως όφειλα. Και τα «αχ-αχ!», στα κρίσιμα σημεία, και τα «τι μου κάνεις αντρούτσο μου!», εκεί που περίμεναν να τ' ακούσουν, κι όλη αυτή την παράσταση που γνωρίζουν άριστα όλες οι γυναίκες του πλανήτη – ανοργασμικές και μη. Αλλά όταν σ' αυτά τα κρίσιμα σημεία εσύ σκέφτεσαι αν θα σιδερώσεις αύριο ή να τ' αφήσεις καλύτερα για το ΣουΚού, ε, τότε είναι παραπάνω από σίγουρο ότι κάτι δεν πάει καλά με τον μηχανισμό. Το εργοστάσιο όταν σε κατασκεύαζε κάτι ξέχασε να βάλει, συμβαίνουν αυτά στις μαζικές παραγωγές –ποιος δεν βρέθηκε με ελαττωματικό θερμοσίφωνα ή με ηλεκτρική κουβέρτα που σου εξασφαλίζει γκαραντί ηλεκτροπληξία;

Για να καταλάβεις πόσο απελπιστική ήταν (είναι) η κατάσταση μου θα σου πω ότι ούτε οι μοναχικές αναζητήσεις στον λαβύρινθο του σεξουαλικού γίγνεσθαι είχαν κανένα θεαματικό αποτέλεσμα. Κάτι στο οποίο καταφεύγουν όλοι, σαν ύστατη επιλογή, εφήβων και μη, αμφοτέρων των φύλων, και μην έρθει τώρα καμιά οσία Παρθενόπη να μου πει πως δεν είναι έτσι και πως εκείνη «ουδέποτε»... κλπ. κλπ., γιατί θα ψεύδεται ασύστολα, χειρότερα απ' ότι η θρυλική Σούζη στην αλησμόνητη ταινία της Βλαχοπούλου –«Σούζη, και ψεύδεσαι και τρως».

Εγώ, το ομολογώ ευθαρσώς, επιδιδόμεν (κι ακόμα επιδίδομαι) στις πρακτικές αυτές, που είναι ίσως σωτήριες για

κάποιους, αλλά που είχαν (και έχουν) αποτελέσματα πολύ κάτω του μετρίου στη δική μου περίπτωση. Εντάξει, όχι εντελώς κούτσουρο, αλλά και τίποτα το αξιομνημόνευτο. Μια απελπισία!

Είχα αρχίσει να το παίρνω απόφαση. Τι να κάνουμε; Έτσι ήμουν φτιαγμένη. Ό,τι δεν τσιγκουνεύτηκε ο Πανάγαθος σε όψη, εξυπνάδα, ικανότητα, καλωσύνη και μεγαλείο ψυχής το τσιγκουνεύτηκε σ' αυτό. Δες και ήταν αυτό το αντίτιμο που έπρεπε να πληρώσω για όλα τα άλλα, τα αναρίθμητα χαρίσματά μου.

Κι εκεί πάνω ήταν που εμφανίστηκε, όχι κανένας άγγελος του Ευαγγελισμού, αλλά ένας από μηχανής θεός, όπως στο αρχαίο δράμα, να μου ανοίξει τα μάτια και συγχρόνως νέους ορίζοντες στην έως τότε μάλλον άχαρη ζωή μου.

Το όνομά του ήταν Στράτος κι επαγγελλόταν τον νταλικέρη. Όχι πολύ ψηλός, όχι πολύ αδύνατος, όχι πολύ μορφωμένος, όχι ιδιαίτερα ευφυής, αλλά με μουστακάκι σαν τους σωμαφραίους των 60s και με μαλλί αλά Καζαντζίδη (της νεότητας), παιδί του λαού, ντόμπρο και χωρίς πολλές κουβέντες πλην σερνικό παλαιάς κοπής, απ' αυτά που σπανίζουν απελπιστικά στις μέρες μας.

Τώρα ξέρω... Αφού θα πω την ιστορία μου θα έχω κάθε πικραμένη φεμινίστρια και κάθε politically correct νομοταγή λαπά να πέσουν πάνω μου, να με ξεσχίσουν –κι όχι για καλό σκοπό. Όμως τι πρέπει να κάνω η άμοιρη; Να διαστρεβλώσω την αλήθεια ή να το βουλώσω, προσποιούμενη πως αποδέχομαι τη μοίρα μου, προκειμένου να έχω το κεφάλι μου ήσυχο; Ε, όχι! Βίπαμε, καλή-καλή αλλά με τη συνείδησή μου εγώ δεν παίζω – δεν είναι του χαρακτήρος μου.

Το πώς ξεκίνησε το –ας πούμε– ειδύλλιο με τον Στράτο δεν έχει μεγάλη σημασία και μπορεί κιόλας να μας αποπροσανατολίσει. Είμαι εν γνώσει της τεράστιας μορφωτικής, διανοητικής και κοινωνικής διαφοράς ανάμεσά μας, αλλά ούτε η πρώτη φορά είναι ούτε η τελευταία που ένα επεξεργασμένο διαμάντι συγχρωτίζεται με μια άκομψη και χοντροφτιαγμένη κοτρώνα. Αντιθέτως θα ισχυριζόμουν πως δεν πρόκειται καθόλου για κάτι σπάνιο.

Όπως και να 'χει το πράγμα βρεθήκαμε μαζί και όπως άτομα σαν τον Στράτο δεν έχουν στο μυαλό τους να μοιραστούν με τις συντρόφισσές τους τις χαρές μιας όπερας, ενός λογοτεχνικού τείους, μιας έκθεσης ζωγραφικής ή ενός κοντσέρτου με έργα του Ραχμάνινωφ, καταλήξαμε εκεί που θα καταλήγαμε έτσι κι αλλιώς.

Βεβαίως επιστράτευσα ολόκληρο το θεατρικό ρεπερτόριο προς χρήση των περισσοτέρων (το τονίζω και ξέρω τι λέω) γυναικών στις περιστάσεις αυτές, όχι πως ο Στράτος –να λέμε την αλήθεια– ήταν ιδιαίτερα απαιτητικός, αφού το μόνο που τον απασχολούσε στην κούρσα αυτή ήταν ο τερματισμός. Και μην φανταστεί κανείς κανέναν δρόμο μεγάλων αποστάσεων... Κατοστάρι έτρεχε ο άνθρωπος και, να πω την αλήθεια, τύφλα να 'χει ο Usain Bolt! Μέχρι ν' ακουστεί η πιστολιά της εκκίνησης είχαμε τις ζητωκραυγές του τερματισμού.

Τουλάχιστον στην αρχή. Γιατί όταν τρέχεις χωρίς αντίπαλο καταλήγεις να βαρεθείς κάποια στιγμή. Σου χρειάζεται και κάποιος ανταγωνισμός, βρε παιδί μου! Όχι τίποτα άλλο... για να πετύχεις και κανένα ρεκόρ.

—Καλά, μαρή..., μου λέει μια απ' αυτές τις φορές (μετά την αποθέωση). Εσύ, άμα λάχει να 'ούμ', δεν καταλαβαίνεις Χριστό;

Έκανα τη θιγμένη.

—Γιατί το λες αυτό, κύριε; του κάνω. Δεν λες που καλά με τα ούρλα που βάζω δεν μας έχουν φέρει ακόμα την Άμεση Δράση;

—'Νταξ', δεν λέω..., μου κάνει. Όξω φωνή είσαι, η αλήθεια να λέγεται. Αλλά, ρε μανάρα μου, πάντα έτσι, τούβλο, κάθεσαι;

—Δεν κατάλαβα; του κάνω (δήθεν προσβεβλημένη). Τι θα πει «πάντα»; Λες κι άλλη δουλειά δεν κάνω από το να οριζοντιώνομαι;...

—Ε, τι... δεν είχες κι εσύ τα τραβήματά σου, ρε μάνα μου; μου πετάει ο νταλικιέρης με τη χαρακτηριστική του φινέτσα.

—Δεν θα έλεγα ότι έχω κάνει καριέρα στο σπορ..., του λέω ξερά.

Αναπάντεχα ο Στράτος χαμογέλασε.

—Μη μου πεις... άσε με να μαντέψω, μου λέει. Πριν από μένα δυο και με το ζόρι;... Έπεσα μέσα;

—Πώς το ξέρεις; απόρησα.

—Ε, πώς;... Αυτή είναι η ταρίφα, ρε μάνα μου. Όλες με δυο μόνο έχουν πάει. Ελόου μου έρχομαι πάντα τρίτος. Ένα μυστήριο πράμα!

Ορίστε που έγιναν κι οι νταλικιέρηδες κοινωνιολόγοι!

—Αυτή είναι η καθαρή αλήθεια κι όποιος θέλει το πιστεύει, του ξαναλέω ξερά.

Ο μουστάκιας έβαλε τα γέλια.

—Α, όσο γι' αυτό!..., λέει. Τα θήλεα μόνον αλήθεια λένε. Το ψέμα δεν το 'χουν ούτε ακουστά. Ένα μυστήριο πράμα! Αλλά εμένα, ρε μανάρα μου, τι με κόφτει; Μακάρι να ήσανε και παρθένα, που λέει ο λόγος. Πεθαμένη να μην είσαι μόνο, γιατί μου τη σπάει. Και είναι κρίμας, ρε γαμώτη μου, με τέτοια κορμάρα! Αμαρτία!

Οπότε κατάλαβα ότι το ρεπερτόριο θα έπρεπε, εκτός από τα θεατρικά, να διανθίζεται και με γυμναστικές ασκήσεις.

Έχω υπόψη μου τη συμβουλή που έδιναν οι Βικτωριανές μανάδες στις κόρες τους: «Ladies don't move». Όμως έκτοτε τα ήθη άλλαξαν κι ο κόσμος πήγε μπροστά. Κι αν ένα κορίτσι επιμένει —για όποιον λόγο— ν' ακολουθεί βικτωριανές συντεταγμένες θα πρέπει να προετοιμάζεται για κείνη τη θέση που είναι ο φόβος κι ο τρόμος όλων των γυναικών, απανταχού της οικουμένης —στο ράφι!

Κάτι που, για μένα προσωπικά τουλάχιστον, δεν ήταν ακριβώς ενδόμυχη φιλοδοξία και όνειρο ζωής. Έτσι, στην επόμενη συνεδρία, φρόντισα να είμαι αρχούντως κινητική, εκτός από (ψευδώς) ενθουσιώδης. Κάτι όμως που και πάλι δεν εκτιμήθηκε.

—Είπαμε να κουνηθείς, ρε μανάρα μου, αλλά όχι και να γκρεμίσεις το κρεβάτι, αναφώνησε ο μάλλον αποσυντονισμένος Στράτος.

—Α, εγώ είμαι των άκρων, του λέω (με θράσος). Ή όλα ή τίποτα.

—Για τίποτα σε βλέπω, είπε κατσοφιασμένος ο φορτηγατζής. Γιατί με τούτα και με κείνα... ξενέρωσα.

Τα πήρα στο κρανίο.

—Μπα; Τι έγινε, ανδρούτσο μου; του πετάω. Έχουμε δυσκολίες;

Μου έριξε ένα λοξό βλέμμα ο Στράτος.

—Κάτσε καλά, Χαρικλάκι, μου κάνει. Παρεκτρέπεσαι.

—Τι, ψέματα λέω; απαντάω εγώ, τελείως αποθραυσμένη. Μήπως δεν έχουμε υποστολή σημαίας;

Σχοτείνιασε ο ανδρούτσος που του έθιγα τον ανδρισμό.

—Κάτσε καλά λέμεεεε...

—Εκτός κι αν αλλάξαμε γούστα και συνήθειες, επιμένω εγώ (ο διάλογος μ' έσπρωχνε).

Είμαι σίγουρη ότι το χέρι του έφυγε του Στράτου από μόνο του. Γιατί, εντάξει, ξάδερφος του ανθρώπου του Νεάντερταλ ήταν, αλλά τέτοιο χαρακτήρα δεν κουβαλούσε, μπορώ να το εγγυηθώ. Άλλο όμως αυτό κι άλλο οι αντοχές του άντρα όταν του θίγουν τα ιερά και τα όσια. Στην περίπτωση αυτή τα μέλη του σώματός του φαίνεται ότι κινούνται αυτοβούλως. Δεν το λέω για δικαιολογία, την πραγματικότητα περιγράφω.

Αλλά για κοίτα τώρα ένα μυστηριώδες! Με το που έπεσε ο φούσκος σαν κάτι να έκανε «κλικ» μέσα μου και να πήρε η μηχανή μπροστά! Και με τρόπο που δεν είχα βιώσει ποτέ πριν!

—Παιδί μου εσύ ζημιάρικο! φωνάζω και ορμάω του Στράτου, που είχε μείνει κάγκελο ο άνθρωπος, γιατί σίγουρα δεν περίμενε τέτοια αντίδραση.

—Με το μπαρδόν, μανίτσα... Μου ξέφυγε το χέρι από μόνο του..., απολογείται.

—Να σου ξεφύγει ξανά! φωνάζω εγώ εν εξάλλω. Μην καταπιέζεσαι.

—Ρε Χαρικλάκι!...

Αλλά πια εμένα δεν με κράταγες με τίποτα. Είχα ακουστά βέβαια, από διηγήσεις φιλενάδων, περί ερωτικού οίστρου, αλλά, όπως η ίδια ούτε κατά διάνοια δεν είχα ποτέ νοιώσει έτσι, δεν τις πίστευα. Και καλά έκανα γιατί εννιά στις δέκα αυτού του είδους οι διηγήσεις είναι φούμαρα, ξεσηκωμένες από τα «Άρλεκιν». Εδώ όμως είχαμε ένα απτό παράδειγμα, επιστημονικώς τεκμηριωμένο.

Γίναμε το λοιπόν μπίλιες κι επιτέλους βίωσα κι εγώ τη χαρά του οργασμού –και όχι άπαξ! Τώρα το γιατί και το πώς δεν είμαι σε θέση να το αναλύσω. Φαίνεται ότι, εντάξει, όλοι ίσοι είμαστε, αλλά κι όλοι διαφορετικοί. Κι απ' ό,τι φαίνεται ο καθένας στον τομέα αυτό έχει το δικό του κουμπί. Σε μένα έτυχε αυτό. Τι να κάνουμε τώρα, να με καταδικάσουμε και να με παραδώσουμε στον δημόσιο εμπτυσμό επειδή δεν πληρώ τις προδιαγραφές του politically correct? Καλύτερα δηλαδή να περιοριστώ στον ρόλο του πτώματος για να μην στεναχωρηθούν οι σουφραζέτες;

Δεν πάει έτσι, ρε κουμπάρε!... Γιατί δηλαδή, οι ανοργασμικές δεν έχουν ψυχή; Αποπαίδια είμαστε δηλαδή, τόσοσ πληθυσμός; Σε παρακαλώ!...

Εδώ που τα λέμε η όλη ιστορία είναι να βρούμε το κουμπί. Έτσι και το βρήκαμε ποιος μας σταματάει; Ελάτε στη θέση μου. Μια ζωή στην Ανταρκτική και μετά, τσαφ!... ζυπνάω μια μέρα και βρίσκομαι πού;... στη Χαβάη! Και χωρίς ν' αναρωτιέμαι αν ο Θωμάς είναι σπίτι.^(*)

Ο Στράτος στην αρχή –να λέμε την αλήθεια– δίσταζε.

—Ρε μανάρα μου..., έλεγε. Τι θα γένει; Κάθε φορά πάνω χέρι, κάτω χέρι; Και το 'χω και βαρύ, πανάθεμά το! Δεν γένεται αλλιώς;

—Γένεται, πώς δεν γένεται; του λέω. Αλλά μετά με λες πεθαμένη.

—Μα... ο ανδρισμός μου..., πάει να διαμαρτυρηθεί ο αισθητικός νταλικιέρης.

(*) Υπονοεί εδώ το γνωστό σαχλοτράγουδο της «έντεχνης» και στρατευμένης (λέμε τώρα...) τραγουδιάρας.

—Ο ανδρισμός σου μια χαρά ανταπεξέρχεται, τον διαβεβαίωσα εγώ. Κι αν έχεις αναστολές βγάλε τη ζωστήρα, να το δοκιμάσουμε κι έτσι...

—Μα... κάνει;

—Πώς δεν κάνει; του λέω. Δεν έχεις ακούσει το ρητό που λέει ότι στον έρωτα και στον πόλεμο όλα επιτρέπονται;

Το είχε ακούσει, ευτυχώς, κι έτσι για κάμποσο καιρό κάναμε Χριστούγεννα και Πάσχα μαζί, όταν μας δινόταν η ευκαιρία δηλαδή, μεταξύ δρομολογίων.

Σιγά-σιγά όμως παρατήρησα ότι οι ευκαιρίες όλο και αραιώναν και τα δρομολόγια όλο και πλήθαιναν. Αν ήμουν άντρας θα μου 'παιρνε κάνα χρόνο για ν' αρχίσω να υποπτεύομαι πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Ήμουν όμως γυναίκα και οι γυναίκες, ειδικά στον τομέα αυτό, αντιλαμβανόμαστε το πρόβλημα πριν καν εκδηλωθεί.

—Σαν πολλή δουλειά δεν έχει πέσει τελευταία; λέω του Στράτου σε μια από τις σπανίζουσες συνεντεύξεις μας.

Ο οποίος προσπαθούσε να κρατήσει poker face μ' έναν τρόπο που, αν έψαχνε η αστυνομία καταζητούμενο, από την έκφρασή του και μόνο θα τον μπαγλάρωναν.

—Ένεκα η κρίση, μανίτσα, μου λέει. Για να βγει το μεροκάματο ο σωφέρης πρέπει να κάνει διπλά και τριπλά αγώγια. Παλιακατάσταση! Δεν τα ξέρεις τώρα;...

Ώσπου σ' ένα απ' αυτά τα τριπλά αγώγια ο φιλότιμος και δουλευταράς σωφέρης παρέλειψε να επιστρέψει. Η πρώτη μου σκέψη ήταν μην έπαθε τίποτα στον δρόμο ο άνθρωπος. Παίρνω την εταιρία... «Όχι, μανδάμ, όλα εντάξει... πριν λίγο μας πήρε το παιδί από Τσεχία... όλα καλά». Παίρνω το ίδιο το «παιδί» στο κινητό... «Δεν αντιστοιχεί συνδρομητής στον αριθμό που καλέσατε...».

Εντάξει, καταλάβαμε. Μας σχόλασε ο αυτόματος τηλεφωνητής.

Κανονικά θα έπρεπε να του ρίξω αυτομάτως «X», εγώ όμως —χυρία!— αποφάσισα να του δώσω μια ευκαιρία να επανορθώσει.

Περίμενα έξι μήνες. Ο Στράτος όμως άφαντος. Ε, εκεί πια έπεσε το «X» κανονικά κι οριστικά και ποιος θα βρεθεί να με κατηγορήσει;

Το μόνο κακό ήταν ότι νταλικιέρη απόντος επέστρεψα στην προτεραία καταθλιπτική απραξία. Σοφότερη όμως τώρα, γιατί είχα ανακαλύψει τον κρυφό κωδικό, αλλά χωρίς αυτό να με ωφελεί ιδιαίτερα στην παρούσα κατάσταση. Γιατί πώς να του πεις του άλλου, στο πρώτο ραντεβού (ή όταν έχεις στο μυαλό σου one night stand κατάσταση): «Πλάκωσέ με στις ανάποδες, γιατί αλλιώς δεν...»; Θα παρεξηγηθεί –και ίσως δικαίως.

Προσπάθησα βέβαια να εφαρμόσω την αποκτηθείσα γνώση στις κατ' ιδίαν μοναχικές μου αναζητήσεις, αλλά δεν γινόταν τίποτα. Το κόλπο δεν δούλευε έτσι.

Είχα αρχίσει και πάλι να απελπίζομαι όταν (είδες που ο Πανάγαθος δεν αφήνει κανέναν καλό άνθρωπο να χαθεί;) προέκυψε ο Λεωνίδας.

Αν τώρα το μυαλό σου πάει στο επικό «300»... «Tonight we dine in Hell» και «This is Sparta»... έχασες. Ο δικός μου Λεωνίδας ήταν από το Διακοφτό και τύγχανε διευθυντής στην εταιρία όπου εργαζόμουν. Στα σαρανταφεύγα του, εργένης, εξελίξιμος, σχολαστικός και μάλλον άορατος στον γυναικείο πληθυσμό του γραφείου για οτιδήποτε πλην των υπηρεσιακών λόγων.

Μπήχτης δεν ήταν ο άνθρωπος κι ούτε είχε ακουστεί τίποτα άλλο περίεργο για κείνον. Οπότε εξέλαβα το διακριτικό ενδιαφέρον που εξεδήλωσε για μένα σαν κάτι το σοβαρό –όχι ότι έχει σημασία δηλαδή.

Τέλος πάντων, για να μην μακρυγορώ, κάποια στιγμή ο εν λόγω Λεωνίδας κατάφερε να ξεπεράσει τη φυσική του συστολή και με κάλεσε σε δείπνο.

Ακριβό εστιατόριο, μοδάτο, με γκαρσόνια όλο κουρμπέτες και φιοριτούρες, απαλή μουσική, διακριτικό φωτισμό, υψηλή κουζίνα (για μπάτσες) και με τιμές που προκαλούν σύγκρυο (στους μη έχοντες και κατέχοντες). Ένα απόλυτο κοντράστ με τις ψησταριές όπου με πήγαινε ο Στράτος.

Ο Λεωνίδας ήταν εξαιρετικά ευγενικός, δεινός ομιλητής, και

ήξερε επιπλέον να ακούει. Χιούμορ δεν είχε, αλλά, όλα αυτά τα χρόνια δεν θυμάμαι να συνάντησα ποτέ υψηλόβαθμο στέλεχος με αίσθηση του χιούμορ. Άλλωστε δεν ήμασταν εδώ για να γελάσουμε.

Τέλος πάντων η βραδιά είχε επιτυχία και κύλησε χωρίς επιπλοκές του τύπου «δεν έρχεσαι πάνω για ένα ποτάκι;». Ο Λεωνίδας κύριος, δεν μπορώ να πω.

Το επαναλάβαμε λοιπόν και σύντομα, επιτελέστη και το αναπόφευκτο, όπου πάλι εγώ έπρεπε να δώσω παράσταση για να μην τον απογοητεύσω τον άνθρωπο, κάνοντας υπομονή, να αποκτήσουμε πρώτα μια κάποια οικειότητα πριν προχωρήσουμε στο παρασύνθημα, που, αν ερχόταν φυσικά, θα φαινόταν σαν ποικιλία στο κυρίως πιάτο κι όχι σαν αυτοσκοπός.

Το πρόβλημα είναι ότι το πράγμα σοβάρεψε ακόμα συντομώτερα απ' ότι είχα υπολογίσει και ο Λεωνίδας δήλωσε ορθά-κοφτά ερωτευμένος αθεράπευτα και αν θα του έκανα λείει την τιμή... «please say yes».

Τι να 'κανα κι εγώ, η γυναίκα; Ν' αφήσω τέτοιο λαχείο να πάει χαμένο; Είπα το «I do» και προχωρήσαμε ως εκεί που δεν έπαιρνε άλλο.

Άφησα να περάσει λίγος καιρός. Οι συννευρέσεις εντός του έγγαμου βίου άρχισαν να αραιώνουν επικίνδυνα κι ετοιμαζόμουν πια να βάλω σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα, μήπως και...

Αλλά...

Ένα βράδυ παρακολουθούσαμε στην τηλεόραση μια εκπομπή για την ενδωικογενειακή βία κι ο Λεωνίδας έγινε έξαλλος!

—Μα τι κτήνη! αναφώνησε. Άντρες να σηκώνουν χέρι σε ανυπεράσπιστες γυναίκες! Μου φαίνεται αδιανόητο! Τερατώδες!

—Μπορεί κάποια ζευγάρια να το επιχειρούν και σαν... ερωτική ποικιλία, Λεωνίδα μου, έριξα εγώ τη σπόντα μου.

—Ποικιλία! φώναξε ο Λεωνίδας. Πες το καλύτερα διαστροφή! Απαράδεκτο! Αρρωστημένο!

—Εμ, ναι... Ο κόσμος είναι γεμάτος βίτσια, βιάστηκα να συμφωνήσω εγώ. Εσύ δεν υπάρχει λόγος να συγχύζεσαι, αγάπη μου.

Ο σύζυγος κούνησε το κεφάλι του επικριτικά.

—Ω, τι κόσμος μπαμπά! μουρμούρισε. Γηράσκω αεί διδασκόμενος.

Που θα πει ότι τώρα δεν μου μένει παρά να κάνω υπομονή, μήπως και κάποια στιγμή σκάσει και πάλι η ευκαιρία, και μέχρι τότε θα συνεχίσω να υποδύομαι την Παξινού στην Επίδαυρο, στις σπάνιες πια παραστάσεις που λάβαιναν χώρα στα άδυτα της συζυγικής μας συμφοράς.

Κι ούτε μια κάρτα από τον Στράτο... ένα SMS... κάτι!

Ως εν οίκω... Πουθενά!

**υπό: Λάμπη Μουλοχτίδη
τραυματιοφόρος**

Αν δεν υπήρχε η θεία Λούση ενδέχεται τα γούστα και οι τάσεις μου να είχαν εξελιχθεί διαφορετικά. Είναι από τα πολλά «εάν» κι «εφόσον» της ζωής μας που μας κάνουν μερικές φορές ν' αναρωτιόμαστε κάποιες φορές –όχι συχνά, ευτυχώς– που βρισκόμαστε σε φιλοσοφική διάθεση κι ενδοσκοπούμε. Το λέω αυτό όχι επειδή έχω κανένα παράπονο από τον εαυτό μου –δόξα τω Θεώ– αλλά σαν εξήγηση που πιθανόν να μου ζητηθεί όταν προχωρήσω στην εξιστόρηση των γεγονότων.

Ωστόσο, αν με ρωτήσεις να σου πω με το χέρι στην καρδιά την πάσα αλήθεια, θα ομολογήσω –και χωρίς ίχνος συστολής– ότι ευτυχώς που υπήρξε μια θεία Λούση και μακάρι όλα τα παιδιά του κόσμου να έχουν την τύχη τη δική μου –ως ένα σημείο.

Να πιάσουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Βρισκόμαστε στην Πάτρα, δεκαετία του '80, την εποχή την ευλογημένη του «Τσοβόλα δώστα όλα». Είμαι δεκατριών ετών και πάω στο Γυμνάσιο. Μοναχογιός, αλλά καθόλου χαϊδεμένος. Όταν υπάρχει φτώχεια δεν υπάρχουν περιθώρια για «ευγενή αισθήματα». Είσαι απλά ένα ακόμα στόμα που πρέπει να θρέψει ο πατέρας. Ο οποίος παλεύει να τα φέρει βόλτα μ' ένα μισθό της συμφοράς –οδηγός στο ΚΤΕΛ. Η μάνα οικιακά –ένα τίποτα. «Ναι, Μπάμπη μου», «Ότι πεις εσύ, Μπάμπη μου». Ο Μπάμπης, ο πατέρας δηλαδή, δεν έλεγε πολλά. Παλαιάς κοπής αρσενικό. Επέστρεφε στο σπίτι κουρασμένος και πέρα από τις παντούφλες του κι ένα τσίπουρο με μεζέ δεν ζήταγε τίποτα. Ούτε αυτός υπήρχε, αλλά δεν το ήξερε.

Μονοκατοικία το σπίτι, προικώ της μάνας (που φρόντιζε να μας το υπενθυμίζει τακτικά). Χαμοκέλα, με δυο κάμαρες, μια τραπεζαρία, κουζίνα και καμπινέ της συμφοράς. Για μπάνιο... μια φορά τη βδομάδα και αν... Ζέσταινε η μάνα μου νερό στις κατσαρόλες και πλενόμασταν τοπικά, στη σκάφη. Και πάλι καλά να λες, άλλοι στη γειτονιά ούτε αυτή την πολυτέλεια δεν είχαν.

Αυτή ήταν η κατάσταση μας κι όπως δεν ήξερα καμιά άλλη καλύτερη ήμουν ευχαριστημένος. Νόμιζα ότι όλοι έτσι ζούσαν, οπότε τι να ζηλέψω; Δεν είχαμε καν τηλεόραση, ώστε να επηρεαστώ από τον πλούτο και τη χλιδή που διαφήμιζε σε κάθε ευκαιρία.

Ώσπου μας προέκυψε η θεία Λούση από το Αμέρικα!

Η θεία Λούση ήταν η μικρότερη αδερφή της μάνας μου, αλλά έμοιαζε να είναι κόρη της (δεν το λέω για να δικαιολογηθώ) και την είχαν παντρέψει, προ εικοσιπενταετίας, μ' έναν μπρούκλη της Αστόρια, πολύ μεγαλύτερό της, αλλά με κάμποσα «ρέστωρα», που του απέφεραν σεβαστό εισόδημα σε ντόλλαρς – οπότε όλα καλά και «μεγάλη τύχη για το κορίτσι». Δυστυχώς, κάποια στιγμή ο Τζιμ (το εξαμερικανισμένο του Μήτσος), μας άφησε χρόνους και η θεία Λούση (από το Λουκία) κατάφερε να κληρονομήσει όσα δεν πρόλαβε να φάει η Εκκλησία της ομογένειας (με αντάλλαγμα την μετά θάνατον εξασφάλιση του εκλιπόντος). Να μείνει στο Αμέρικα η γυναίκα μόνη της ούτε λόγος, δεν της άρεσε κιόλας (πέντε λέξεις αμερικάνικες κατάφερε να μάθει όλα αυτά τα χρόνια κι αυτές λάθος), οπότε ξεπούλησε τη λειψή, πλην σεβαστή, κληρονομιά, έφτιαξε τα μπαούλα της, μπήκε στο παπόρο (υπήρχαν ακόμα τότε υπερωκεάνια) και πίσω στη γενέτειρα, να ανασάνει ρίγανη, θρούμπα, πουρνάρι, καβαλίνα και καυσαέριο, να ευχαριστηθεί επιτέλους τη ζωή η ξενιτεμένη της ψυχή.

Και ήρθε να μείνει βεβαίως μαζί μας, προσωρινά, μέχρι να τακτοποιηθεί, μιας και η τρίτη τους αδερφή ήταν παντρεμένη μ' έναν ταγαρά (tourist gifts shop παναπεί) στην Πάρο και το ευλογημένο νησί, χειμώνα καιρό, άσε που έπεφτε μακριά, ήταν και πεθαμένο την εποχή αυτή.

Η θεία Λούση, το είπα και πιο πριν, σε τίποτα δεν έμοιαζε

στη μάνα μου. Φανταχτερή, συγυρισμένη, προσεγμένη, πάντα με το μαλλί στην πέννα, γέλαγε όλη την ώρα κι έλεγε «Ω γίες» και μύριζε ελαφρά ναφθαλίνη, σαν όλους τους Αμερικάνους που έτυχε να γνωρίσω αργότερα –ίσως από το πολύ πλούσιμο, δεν ξέρω.

Μας έφερε πεσκέσι μια μεγάλη βαλίτσα τίγκα στα φορεμένα ρούχα και άπειρες τσίχλες –είχα να μασάω για έναν χρόνο.

Ενθουσιάστηκε με τις συνθήκες διαβίωσης μας και μας διαβεβαίωσε ότι:

—Στο Αμέρικα δεν υπάρχουν σπίτια γιουνόου. Όλοι μας ζούμε σε απάρτμεντς, πώς το λέτε εσείς εδώ;...

—Διαμερίσματα, βοήθησα εγώ, που κάτι είχα συγκαταήσει από τα κολουβοεγγλέζικα που κάναμε στο σχολείο.

—Α, εδώ ο Έλληνας θέλει την άπλα του, της λέει ο πατέρας μου. Δεν υπάρχει περίπτωση να μας κλείσουν εμάς σε κουτιά, σαν τίποτις κουνέλια.

—Ω γίες! αναφώνησε η θεία. Όπως στην πατρίδα... πουθενά. Όλοι εκεί, στο Αμέρικα, έχουν όνειρο πότε θα γυρίσουν στο Ελλάδα.

—Και γιατί δεν έρχονται; απόρησε ο πατέρας μου.

—Γουέλ... επειδή δεν μπορούν, Μπάμπης, απάντησε η θεία επικριτικά. Εκεί έχουν τις δουλειές τους, βγάζουν ντόλλαρς... Εδώ τι θα έκαναν; Όλη μέρα στο καφενείο;

—Ναι, πες μας και τεμπέληδες τώρα! μουρμούρησε δυσανεστημένος ο κυρ-Μπάμπης, που είχε πιστέψει εκείνα τα προεκλογικά «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» του λαοπλάνου Αντρίκου (με το Αμερικάνικο διαβατήριο).

—Ω νόου, τον διαβεβαίωσε η θεία. Αλλά η αλήθεια είναι ότι όσο δουλεύουμε εμείς εκεί δεν δουλεύετε εσείς εδώ. Γι' αυτό προκόψαμε.

Ενθουσιασμένη λοιπόν η θεία και μόνο όταν ζήτησε από τη μάνα μου να πάει στο μπάνιο της έπεσε κάπως ο ενθουσιασμός.

—Πού είναι το μπάθρουμ, Δέσπω μου; τη ρωτάει.

Σιγά μην κατάλαβε η κυρα-Δέσπω!

—Τον... βόθρο; απόρησε. Τι να τον κάνεις τον βόθρο, μαρή τρελή;

—Το μπάνιο λέει, επεξηγώ εγώ προθύμως.

—Α! λέει η μάνα μου και την οδηγεί στον καμπινέ.

Η θεία Λούση έμεινε κάγκελο.

—Αυτό είναι το μπάθρουμ; αναφωνεί η Αμερικάνα.

—Αμέ!

—Και πού είναι η μπανιέρα;

—Ποια μπανιέρα, μαρή;

—Εκεί που κάνετε μπάνιο...

—Αααα! κατάλαβε επιτέλους η μάνα μου.

Και την πάει στην κουζίνα όπου της δείχνει τη σκάφη, που την είχε όρθια κόντρα στον τοίχο.

—Η... μπανιέρα, της λέει υπερηφάνως.

—Ω, μαϊ γκαντ! μπόρεσε μόνο να αρθρώσει η θεία έχοντας χάσει το χρώμα της.

Την έβαλαν να κοιμηθεί στο δικό μου δωμάτιο, στο κρεβάτι μου, κι εμένα μου έστρωσαν κάτω, στο πάτωμα. Άλλο διαθέσιμο μέρος στο σπίτι δεν υπήρχε, ούτε καν καναπές.

Εμένα δεν με πείραζε, γιατί είδα την όλη φάση σαν περιπέτεια, οπότε όλα ωραία και καλά. Το πρώτο βράδυ πέρασε ήσυχα, διότι και η θεία, ξεμπερδεμένη όπως ήταν από το ταξίδι και το πολιτισμικό σοκ, ξεράθηκε αμέσως.

Η δεύτερη νύχτα όμως είχε ενδιαφέρον.

Ησυχία στο σπίτι, όλοι είχαν κοιμηθεί, αλλά άκουγα τη θεία να στριφογυρίζει στο κρεβάτι μου νευρικά. Σε μια στιγμή την ακούω να μου λέει:

—Είσαι οκέϋ εκεί εσύ, Λαμπίκο; Δεν δυσκολεύεσαι στο πάτωμα;

—Μπα, δεν έχω ανάγκη εγώ, κοκορεύτηκα. Και στο χώμα να με βάνεις εγώ θα κοιμηθώ.

—Ω γιες, αί νόου... Όμως σου πήρα το κρεβάτι και σε ξεβόλεψα...

—Μπα, ξαναλέω. Δεν τρέχει τίποτις...

—Μα... μήπως κρυώνεις;

—Μπα..., εγώ το βιολί μου. Δεν κρυώνω εγώ.

—Κρυώνω όμως εγώ...

—Να σου φέρω μια φλοκάτη από το γιούκο; (*) προσφέρομαι προθύμως.

—Δεν έρχεσαι μήπως λέω κι εσύ στο κρεβάτι να ζεσταθούμε καλύτερα; μου προτείνει η κρουουλιάρα θεία.

—Μα... θα χωρέσουμε; αναρωτιέμαι εγώ (τόσο μου έκοβε!).

—Θα στριμωχτούμε λίγο και θα χωρέσουμε, μου λέει.

—Κι αν με μαλώσει η μάνα μου; επιμένω εγώ, που κάπως υποπτευόμουν ότι η κίνηση αυτή ήταν ενδεχομένως παράτυπη.

«Παλιόπαιδο! Που για να ‘χεις εσύ τη βολή σου στρίμωξες τη θεία σου, μουσαφίρισα γυναίκα, που τι θα λέει για μας!...»

—Α, μα δεν θα το μάθει αν δεν της το πούμε, μου λέει η θεία. Θα το ‘χουμε μυστικό. Οπότε...

Οπότε εντάξει και παραεντάξει.

Μια και δυο σηκώνομαι και τρυπώνω κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού. Ωραία και ζεστά ήταν κι απορούσα πώς διάολο κρύωνε η καλομαθημένη Αμερικάνα.

Η οποία μου γύρισε την πλάτη, με καληνύχτισε και μ’ άφησε ν’ αναρωτιέμαι για τα διάφορα μυστήρια της Φύσης που τα έχανε ακόμα πιο μυστήρια η ασφυκτική εγγύτητα καθώς και η ανεπαίσθητη μυρωδιά της ναφθαλίνης (που ήταν σαπούνι).

Τώρα πώς κοιμήθηκα κείνη τη νύχτα η καρδούλα μου το ξέρει. Γεγονός είναι πάντως ότι την επομένη δεν έβλεπα την ώρα

(*) Γιούκος: Στοίβα με στρωσίδια, συνήθως πάνω σε μπαούλο.

για την ευλογημένη στιγμή που θ' αποσυρόμασταν «ο κάθε κα-
τεργάρης στον πάγκο του», όπως έλεγε δίνοντας το σύνθημα της
κατάκλισης η κυρα-Δέσπω.

Δεν θα κουράσω τον αναγνώστη με ανούσιες λεπτομέρειες.
Φαντασία έχει, ας την αφήσει να δουλέψει. Θα πω μόνο πως για
τις επόμενες τρεις βδομάδες που φιλοξενήσαμε την υπερατλαντι-
κή μουσαφίρισσα, πριν πάει στο δικό της κονάκι, έμαθα για τη
ζωή και τις χαρές της όσα δεν θα μάθαινα από μια βιβλιοθήκη
γεμάτη βιβλία περισπούδαχτα.

Νομίζω πως εκεί ακριβώς οφείλεται η ενδεχομένως ανεξή-
γητη στον συνηθισμένο άνθρωπο τάση μου για τα φιλοσυγγενή
αισθήματα που θα χαρακτήριζαν το υπόλοιπο της ζωής μου –ως
τώρα τουλάχιστον.

Η θεία αγόρασε ένα «φλατ» στην πόλη, το επίπλωσε με γού-
στο αμερικάνικο (άσε!...) και πήγε να εγκατασταθεί εκεί. Την
σκεπτόμουν βέβαια συχνά, ώσπου, στον χρόνο πάνω, γνώρισε
έναν συνταξιούχο, από την Αστόρια κι αυτόν, που είχε επι-
στρέψει να εγκατασταθεί «στην πατρίδα», και παντρεύτηκαν,
δόξη και τιμή.

Οι επισκέψεις μου δυστυχώς αραιώσαν, ώσπου κόπηκαν
εντελώς, όταν ο «μίστερ Μπιλ» ξεκαθάρισε στη συμβία του ότι
δεν του άρεσαν τα μούτρα μου –και με το δικίο του, αν το καλοε-
ξετάσουμε.

Η συνέχεια ήταν, κατ' εμέ, εντελώς συμπτωματική, αλλά
βεβαίως αντιλαμβάνομαι ότι ένας πεπειραμένος ψυχαναλυτής
ενδέχεται να έχει διαφορετική γνώμη.

Και εξηγούμαι.

Η Ασπασία ήταν πρώτη μου ξαδέρφη, θυγατέρα του θείου
Γεράσιμου, αδερφού του πατέρα μου, και είχαμε πάνω-κάτω την
ίδια ηλικία –μου έριχνε έναν χρόνο, με το ζόρι.

Δεν θα την έλεγε καλλονή, ούτε και πατσούρι όμως. Ένα
συνηθισμένο κορίτσι ήταν, απ' αυτά που τα προσέχεις καλύτερα
σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης –όπως τη δική μου καληώρα.
Μέχρι τη στιγμή της αναπάντεχης μύησής μου στα μυστήρια
της ζωής δεν την είχα κοιτάξει αλλιώς, όμως τώρα, που τα

πράγματα είχαν αλλάξει και οι γνωσιακοί μου ορίζοντες διευρυνθεί, διαπίστωση ότι είχαμε εδώ μια περίπτωση που, λόγω εγγύτητας και ευκολίας πρόσβασης, μπορεί να υποσχόταν πολλά.

Η πρώτη κρούση έγινε σ' ένα πάρτυ μιας φιλενάδας της, όπου επιτελούσα χρέη καβαλιέρου, και μπορώ να πω ότι υπήρξε τα μάλα ενθαρρυντική.

Μισοσκόταδο και χορεύαμε ένα μπλουζ τσιχ-του-τσιχ, όπου όλα τα ζευγαράκια τέλος πάντων επωφελούνται από μια προσέγγιση κι επαφή καθ' όλα νόμιμη και σπανίως παρεξηγήσιμη.

Επωφελήθηκα λοιπόν κι εγώ, κάνοντας τον σταυρό μου ενδομύχως (κι ότι ήθελε προκύψει).

—Σαν πολύ δεν πλησίασες εσύ; μου κάνει η Ασπασία, χωρίς όμως να τραβηχτεί η ίδια (καλό σημάδι —ένα το κρατούμενο).

—Ε, τι... μπλουζ χορεύουμε, της λέω. Δεν γίνεται εξ' αποστάσεως, δι' αλληλογραφίας...

Την ένιωσα στο μάγουλό μου να χαμογελάει.

—Ναι, δεν λέω..., μου λέει. Αλλά μην γκαστρωθούμε κιόλας!

—Και τι πειράζει; λέω εγώ, που είχα πάρει θάρρος.

—Μήπως που είμαστε ξαδέρφια; μου κάνει.

—Α, αυτό στο σκοτάδι δεν μετράει, της λέω (νιώθοντας ιδιαιτέρως πνευματώδης).

Γέλασε. Πολύ καλό σημάδι.

—Α, τότε καλά.

Και χορέψαμε και το επόμενο, και το παρα-άλλο... Κι όλο σπρωχνόμασταν (κοσμίως) κι όλο ξέφευγαν κάπως τα χέρια (όχι μόνο τα δικά μου) και γενικά η κατάσταση είχε γίνει εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Τόσο που επιστρέφοντας στο σπίτι το πηγαίναμε βήμα κι ασπασμό —που δεν ήταν ούτε σαν αυτούς των αγγέλων προς τα άστρα, ούτε σαν εκείνους της Πρωτοχρονιάς και της Ανάστασης. Για πεντακόσια μέτρα απόσταση μας πήρε καμιά ώρα. Ευτυχώς που φύγαμε πιο νωρίς από το πάρτυ και δεν αργήσαμε πολύ στα σπίτια μας, να έχουμε κι άλλα.

Ενδόμυχα περίμενα το περιστατικό να λήξει εδώ, δικαιολογώντας τη μικρή αυτή παρεκτροπή με τον συνηθισμένο τρόπο... το πάρτυ, η μουσική, η ατμόσφαιρα, η νύχτα, το ένα βερμούτ που ήπιαμε... Όμως φαίνεται πως και στην Ασπασία το συμβάν είχε κάνει κάποια εντύπωση διότι από τη μέρα εκείνη οι συναντήσεις μας πολλαπλασιάστηκαν σημαντικά. Βόλτες, σινεμά, φαστφουντάδικο, καμιά ντισκοτέκ, τίποτα έρημα αλσύλλια... Άσε πια τα τυχερά «κατ' οίκον» όταν έλειπαν οι γονείς.

—Δηλαδή τι, μου λέει μια μέρα η Ασπασία. Εμείς τώρα... τα έχουμε;

—Έτσι φαίνεται, της λέω.

—Και δεν είναι αμαρτία που είμαστε ξαδέρφια;

—Άμα δεν το πούμε δεν είναι.

—Α, τότε καλά.

—Άλλωστε τι, της λέω διδακτικά. Στην Αρχαία Αίγυπτο παντρευόντουσαν αδέρφια. Οι Φαραώ οπωσδήποτε.

—Έτσι ε; Τότε πάλι καλά που δεν έχουμε αδέρφια!

—Εσύ έχεις, αδερφή, της θύμισα.

—Και τι είμαι εγώ, καμιά ανώμαλη, να παντρευτώ την αδερφή μου; θύμωσε η Ασπασία.

—Δεν είπα αυτό, ρε παιδί μου, δικαιολογήθηκα. Που λέει ο λόγος...

—Άλλωστε είναι μικρή, είπε η ξαδέρφη γελώντας (με τι ευκολία αλλάζει όμως η διάθεση των γυναικών!). Να ήταν στην ηλικία μας να το συζητήσουμε.

Α, όλα κι όλα! Η Ασπασία μου άρεσε. Ήταν έξω καρδιά, καθόλου κομπλεξαρισμένη και —πράγμα σπανιότατο για θήλεο— με αίσθηση του χιούμορ!

Μια χαρά περνούσαμε και να δεις που είχα αρχίσει να το σκέφτομαι σοβαρά —όχι για τώρα αμέσως δηλαδή... για μετά. Πού θα 'βρισκα τέτοια κελεπούρι σύντροφο;

Αλλά, όπως όλοι γνωρίζουμε, τα ωραία πράγματα δεν διαρκούν πολύ. Και μια ωραία μέρα ο πατέρας της Ασπασίας και

θείος μου πήρε μετάθεση για την Καστοριά –ήταν χωροφύλακας.

Κλάψαμε, ορκιστήκαμε αιώνια πίστη, υποσχεθήκαμε να αλληλογραφούμε κι αυτό ήταν όλο.

Απαρηγόρητος εννοείται εγώ, αλλά τι μπορούσε να γίνει, αυτή είναι η μοίρα των μικρών, να τους χαλάνε τη ζωή οι μεγάλοι.

Προς τιμή μου –όχι που να το παινευτώ– τον όρκο πίστης στην Ασπασία τον κράτησα και τον σεβάστηκα. Όμως η ζωή έχει το κακό συνήθειο να κάνει τα δικά της κουμάντα και ποιοι είμαστε εμείς να πάμε κόντρα στο πεπρωμένο;

Τώρα εδώ έχουμε μια ακόμα σατανική σύμπτωση –κι ας λέει ότι θέλει ο ψυχαναλυτής.

Εκείνο που παρέλειψα να σας πω είναι ότι, εκτός των άλλων, τύγχανα και καλός μπαλαδόρος. Τόσο καλός που έπαιζα στα τσικό της Παναχαϊκής –έξω δεξιά, αν έχετε υπόψη σας.

Έτυχε λοιπόν να έχει κλείσει ο σύλλογος αγώνα με τα αντίστοιχα τσικό της Αναγέννησης Καρδίτσας, στην Καρδίτσα. Θα πηγαίναμε να παίξουμε με το που έσκαγαν οι διακοπές του Πάσχα –λόγω σχολείου. Στην αρχή οι γονείς έφεραν αντιρρήσεις, ως συνήθως. Πού να τρέχεις τώρα;... Ολόκληρο ταξίδι... Κι έξοδα... Μπορεί να χτυπήσεις... να κρουώσεις... να... να... να... Στο τέλος, ως συνήθως πάλι, είπαν το ναι.

—Αλλά μ' έναν όρο, ξεκαθάρισε η μάνα μου. Θα πας να μείνεις στη θεία σου την Κασσιανή. Δεν υπάρχει περίπτωση ν' αφήσω εγώ το παιδί μου να τρέχει στα ξενοδοχεία με τους αλήτες.

—Μα...

—'Η αυτό ή δεν πας πουθενά.

Τι να 'κανα;

Η θεία Κασσιανή ήταν ξαδέρφη της μάνας μου, που είχε παντρευτεί έναν τυρέμπορο κι έμενε μόνιμα στην Καρδίτσα. Την είχα δει κάνα-δυο φορές κι ούτε που τη θυμόμουν.

Η μάνα μου της τηλεφώνησε, μου έδωσαν κι ένα διακοσάρι, για χαρτζηλίκι, και με ξαπέστειλαν.

Πριν αναφερθώ στον αγώνα –τον πρώτο επίσημο της ζωής μου– να πω για τη θεία, για να σχηματίσετε μια εικόνα.

Κι αυτή πιο νέα από τη μάνα μου –όλες στο σόϊ ήταν πιο νέες μου φαίνεται– καλοβαλμένη κι ανοιχτόκαρδη, με υποδέχτηκε με ανοιχτές αγκάλες –κυριολεκτικά και μεταφορικά.

—Βρε τον Λαμπίκο! αναφώνησε κοιτάζοντάς με καλά-καλά. Μα εσύ γίνηκες κοτζάμ άντρας!

—Παίζω και μπάλα, της λέω. Για αγώνα ήρθαμε.

—Μπράβο το αγόρι μου! είπε εκείνη. Κρίμα που δεν είναι εδώ ο μπάρμπας σου ο Γκουντής, να σε καμαρώσει. Κι αυτουνού του αρέσει η μπάλα.

—Και πού είναι ο μπάρμπας; απόρησα εγώ.

—Στην Κοζάνη για δουλειές, με πληροφόρησε η θεία. Θα λείψει κάμποσες μέρες.

Ίσως αυτό να ήταν καλό. Γιατί με τις θειάδες μπορούσα να συνεννοηθώ, με τους μπαρμπάδες όχι και τόσο.

Τέλος πάντων... παίζαμε... Μας έσφαξε κανονικά το κοράκι. Χάσαμε 6-1! Αλλά το γκολ για μας το έβαλε ο Μητσάρας ο Κουρκούτης, από αριστοτεχνική πάσα που του έδωσα εγώ έτοιμη, οπότε είχα μια κάποια παρηγοριά.

Κι ευτυχώς που θα 'μενα στη θεία, γιατί με την ήττα που πάθαμε όλοι είχαν κατεβασμένα μούτρα, με προπονητές και παρράγοντες να ωρύονται, οπότε δεν έχασα τίποτα, μάλλον γλύτωσα.

Η θεία Κασσιανή μου είχε μαγειρέψει κοκκινιστό, νοστιμότατο, όχι σαν τη συμφορά της μάνας μου, μου έβαλε κι ένα ποτήρι μπύρα, φάγαμε, ήπιαμε, της διηγήθηκα τα του άτυχου αγώνα, μην παραλείποντας να υπογραμμίσω τη δική μου συμβολή στο γκολ της τιμής, με συνεχάρη και μετά ετοιμαστήκαμε για ύπνο.

—Κοίτα να δεις..., μου εξηγήθηκε η θεία. Εγώ, Γκουντή απόντος, σ' αυτό το παλιό το σπίτι, που μπορεί να έχει και φαντάσματα, φοβάμαι. Θα κοιμηθούμε μαζί, για να νοιώθω ασφάλεια, ολόκληρος αντρουκλαράς που είσαι. Σύμφωνοι;

Μπορούσα να μη συμφωνήσω, μουσαφίρης άνθρωπος στο ξένο σπίτι; Οπότε ενέδωσα...

Και καλά έκανα που ενέδωσα, γιατί η θεία απεδείχθη μεγάλη φοβιτσιάρα και είχε ανάγκη από συνεχή καθησυχασμό –αν μπορεί να το πει κανείς κι έτσι.

Ορκίζομαι ότι οι προθέσεις μου –στην αρχή τουλάχιστον– ήταν εντελώς έντιμες. Αλλά, όπως συμβαίνει συχνά, τον άνθρωπο τον ξεπερνούν οι συνθήκες. Κι αν το καλοξετάσουμε, ευτυχώς που συμβαίνει αυτό, γιατί αλλιώς τι θα ήταν η ζωή μας; Μια ευθεία γραμμή, σαν το καρδιογράφημα του ετοιμοθάνατου στο νοσοκομείο.

Ήταν δε ευτύχημα που, όλως εκτάκτως κείνη τη νύχτα, είχαμε μια ξαφνική χιονόπτωση –ανήκουστο για την εποχή στα χρονικά– και οι δρόμοι έκλεισαν για τρεις μέρες. Με συνέπεια να αποκλειστεί η ομάδα στο ξενοδοχείο της συμφοράς κι εγώ στον ζεστό παράδεισο του φιλόξενου σπιτιού της θείας Κασσιανής. (Για τον θείο Γκουντή, στην Κοζάνη, δεν το συζητώ. Αυτός κι αν ήταν αποκλεισμένος! –κυριολεκτικά και μεταφορικά).

Με σπαραγμό καρδιάς αποχωρίστηκα την υπέροχη θεία, έχοντας συμφωνήσει, σε πρώτη ευκαιρία, να ξαναβρεθούμε για να πούμε ιστορίες για φαντάσματα. Κάτι που έπρεπε να περιμένει μέχρι που πήγα φαντάρος, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Αυτές οι ευτυχείς συγκυρίες, τόσο νωρίς στη ζωή μου, ήταν που μ'έκαναν τόσο φιλοσυγγενή. Υπάρχει μια λογική βέβαια σ' αυτό –ή μάλλον πολλές. Γιατί να τρέχεις από 'δώ κι από κει, σε άγνωστους και ξένους, προς αναζήτηση στοργής και θαλπωρής, όταν αυτή παρέχεται απλόχερα από τους δικούς σου ανθρώπους; Θα σε πονέσει ο ξένος όπως σε πονάει ο συγγενής; Τι λέμε! Και δεν σου λέω να φτάσουμε στα άκρα... μανάδες κι αδερφές... αλλά μια θεία, μια ξαδέρφη... τι το επιλήψιμο υπάρχει σ' αυτό; Τώρα θα έρθει ο θεούσος και θα μου πει ότι είναι αμαρτία. Αλλά σ' αυτόν εγώ θα αντιτάξω επιστημονικά επιχειρήματα. Κορόιδα ήταν δηλαδή οι Φαραώ που βολεύονταν συναμετάξυ τους; Κι όχι μόνον αυτοί... άπειρα παραδείγματα από την Ιστορία! Και να μην πιάσω την Αγία Γραφή, όπου εκεί κι αν γινόταν πια το έλα να δεις! Τι λέμε τώρα!...

* * *

Πέρασε ο καιρός, τα πράγματα πήραν το δρόμο τους κι εγώ τον δικό μου, ώσπου, μετά από κάμποση ταλαιπωρία κι αβελιότητα κατέληξα ν' αράξω σε απάνεμο λιμάνι, αφού –με μέσον φυσικά– μπόρεσα να διοριστώ τραυματιοφορέας στο ΕΚΑΒ και να ησυχάσω από την καθημερινή αγωνία του «πώς τα φέρνουμε βόλτα σήμερα;».

Από κει και πέρα όλα ήρθαν δεξιά, μιας και το ΠΑΣΟΚ της χρυσής εποχής, για την οποία μιλάμε, δεξιά μασκαρεμένη ήταν –μην τρελαθούμε κιόλας!

Η Ελενίτσα ήταν νοσοκόμα σ' ένα από τα μεγάλα κρατικά νοσοκομεία. Νοστιμούλα και πρόσχαρη μου τράβηξε αμέσως την προσοχή –κι εγώ τη δική της. Και να δεις που ταιριάζαμε μια χαρά! Και σε κείνη άρεσαν ο Βέγγος, ο Καζαντζίδης κι ο πιτόγυρος «με απ' όλα» κι όπως διαπιστώσαμε πλήρη συμφωνία χαρακτήρων και στα υπόλοιπα αποφασίσαμε να βάλουμε τους δυο μισθούς μαζί και να ανοίξουμε δικό μας σπιτικό.

Δικό μας δηλαδή τρόπος του λέγειν, καθόσον, εκεί που είχαν πάει τα νοίκια, ούτε υπόγειο στη Δραπετσώνα δεν μας συνέφερε. Οπότε αποφασίσαμε, προσωρινά, να μείνουμε στο δικό της σπίτι, με τη μάνα της, την κυρα-Ζωζώ, η οποία είχε χάσει τον άντρα της προ τριετίας και απειλούσε πως αν έχανε και την κόρη της θα μαράζωνε. Ήδη είχε χάσει μια κόρη, την αδερφή της Ελενίτσας, τη Φούλα, που είχε παντρευτεί έναν σταφιδέμπορα στην Κόρινθο κι ως εκ τούτου ξενιτεύτηκε.

Να πω την αλήθεια δεν με πείραζε πολύ που πήγαινα σώγαμπρος. Πρώτα απ' όλα γιατί γλυτώναμε το νοίκι κι επίσης διότι η πεθερά μου ήταν πολύ ευχάριστος άνθρωπος –καμιά σχέση με την κλασική πεθερά που έχουμε στο μυαλό μας– πάντα με το χαμόγελο και τον καλό τον λόγο κι επιπλέον τύγχανε και άφθαστη μαγείρισσα. Τι άλλο να επιθυμήσει ο άνθρωπος! Πώς είπατε;... Καλά, υπομονή, θα φτάσω και σ' αυτό.

Θα πω εδώ αυτό που γνωρίζουν όλοι οι παντρεμένοι, απανταχού της υφηλίου. Ο γάμος έχει μια περίεργη επίδραση στον ψυχισμό των γυναικών. Ξαφνικά κι εντελώς απροειδοποίητα, από τη μια μέρα στην άλλη, ο ψυχισμός τους αλλάζει. Και μαζί

μ' αυτόν και όλα τα άλλα. Εκεί που πριν, ως ερωτευμένοι κι αρραβωνιασμένοι, δεν βλέπαμε την ώρα να πέσουμε στο κρεβάτι δια τα περαιτέρω, εκεί τώρα δεν βλέπουμε και πάλι την ώρα να πέσουμε... αλλά για ύπνο!

Πονοκέφαλος, λουμπάγκο, κούραση, «οι δύσκολες μέρες» και δεν συμμαζεύεται περιορίζουν στο ελάχιστο μια δραστηριότητα η οποία πριν ήταν, χωρίς συζήτηση, η πιο σημαντική.

Κανέννας σοφός δεν κατάφερε ποτέ να ξεδιαλύνει αυτό το σκοτεινό μυστήριο, πόσο μάλλον ένας ταπεινός τραυματιοφορέας του ΕΚΑΒ.

Τώρα, όταν είσαι νέο παληκαράκι και το αίμα σου βράζει είναι δύσκολο να συμβιβαστείς με μια τέτοια κατάσταση. Το καταλαβαίνουμε αυτό, έτσι;

Και τι κάνει η συντριπτική πλειοψηφία; Αρχίζει να κοιτάζει δεξιά κι αριστερά και να ψάχνεται αλλιώς. Καθόσον υπάρχουν κι άλλες πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκάλια. Νόμος της Φύσης.

Έλα όμως που εγώ είχα αρχές και το στεφάνι μου το τιμούσα! Δεν μου πήγαινε, ρε παιδί μου, η αλητεία, το παράνομο, το ψέμα και η κοροϊδία. Άμα είναι να ξενοπηδάς να μην παντρευόσουν, κύριε! Ας έκανες τα κουμάντα σου από πριν. Ας άκουγες τι έχει να πει κάνας παντρεμένος.

Ναι, αλλά τι λέει το σοφό ρητό για το πνεύμα που είναι πρόθυμο πλην το σώμα ασθενές; Από τη ζωή μέσα έχουν βγει οι παροιμίες, τι νομίζεις;

Άρχισα λοιπόν, διστακτικά (και σεμνά), να ρίχνω ματιές κατά τη συμπαθέστατη πεθερά μου. Η κυρα-Ζωζώ ήταν νέα ακόμα –ούτε πενηνταπέντε– και παρά το ταλέντο της στη μαγειρική και το καθισιό δεν είχε προλάβει να γίνει φάλαινα. Οπότε... σαν να ξύπνησε μέσα μου εκείνη τη φιλοσυγγένεια που λέγαμε, η οποία για κάμποσο καιρό βρισκόταν σε κατάσταση νάρκης, χωρίς όμως ποτέ να εξαφανιστεί εντελώς.

Θα ήταν βεβαίως ένα ρίσκο αυτό, αλλά αν η κίνηση έβγαινε θα είχαμε και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. Θα λύναμε οριστικά το πρόβλημα και μάλιστα χωρίς ν' ανακατέψουμε ξένους. Όλα εν οίκω! Νοικοκυρεμένα πράγματα!

Στην αρχή το απέρριψα σαν ιδέα, αλλά όπως η κατάσταση με τη συμβία χειροτέρευε, αντί να καλυτερέψει, άρχισα να το σκέφτομαι σοβαρά.

Η ευκαιρία παρουσιάστηκε ένα απόγευμα που η Ελενίτσα είχε διανυκτέρευση κι ελδού μου, με τη «μητέρα», παρακολουθούσαμε στην τηλεόραση ένα δακρύβρεκτο σήριαλ, απ' αυτά που άρεσαν της κυρα-Ζωζώς γιατί ευχαριστιόταν κλάμα, όπως έλεγε.

Από μια τέτοια δραματική στιγμή λοιπόν επωφελήθηκα κι εγώ, για να την παρηγορήσω. Κι όπως όλοι ξέρουμε όταν αρχίζουν οι παρηγόριες κανείς δεν ξέρει ποτέ πού θα καταλήξουν.

—Μα είναι σωστό; με ρώτησε σε μια στιγμή η κυρα-Ζωζώ.

—Γιατί δεν είναι; απόρησα εγώ. Μια οικογένεια είμαστε.

—Αυτό να μου πεις, αναστέναξε η χαροκαμένη κι ευσυγχίνητη χήρα και δεν ξανασχολήθηκε.

Ήταν, ρε παιδιά, σαν κάποιος να πάτησε ένα κουμπί και να πήγαν όλα στη θέση τους!

Εφεξής η Ελενίτσα μπορούσε να είναι όσο κουρασμένη ήθελε, να έχει όσους πονοκεφάλους τραβούσε ο οργανισμός της, να κοιμάται με τις κότες, αν της έκανε κέφι, και κανείς κερατάς δεν την ενοχλούσε. Εγώ, υπόδειγμα συζύγου –ιδανικός! Ούτε ξενοπερπατήματα, που τα μυρίζονται αμέσως οι γυναίκες, σε αντίθεση με τους άντρες, που τα μαθαίνουμε τελευταίοι (ένα μυστήριο πράγμα!), ούτε παρέες, ούτε γήπεδο, ούτε καφενείο... τίποτα! Δουλειά-σπίτι και σπίτι-δουλειά. Κι ούτε παράπονα («Τι θα γίνει με μας, μάνα μου;»), ούτε τίποτα. Μιλάμε κανονικό λαχείο!

Ας είναι καλά η κυρα-Ζωζώ, η «μητέρα», που φρόντιζε ευσυνείδητα και με αυταπάρνηση για την ψυχική και σωματική ισορροπία του γαμπρού-υπόδειγμα –και δεν αναφέρομαι βεβαίως μόνο στις γαστριμαργικές της επιδόσεις.

Όταν δε η φιλότιμη νοσοκόμα συμβία τύχαινε να έχει εφημερία –και τύχαινε συχνά, ένεκα που πληρωνόταν καλά– στο σπίτι είχαμε χαρές και πανηγύρια. Γιατί, σε αντίθεση με την κόρη, η μάνα και φιλόπονη ήταν και ενθουσιώδης, αλλά και εξαιρετικά φιλομαθής. Ότι καινούργιο της έδειχνες το αφομοίωνε

αμέσως! Και δήλωνε φυσικά άκρως ευγνώμων για την καλή της τύχη—κάτι που ήταν αμοιβαίο.

—Ο Θεός σ' έστειλε εσένα, παιδάκι μου! έλεγε και ξανάλεγε. Μας λυπήθηκε ο Θεός κι έστειλε στο σπίτι μας έναν άγγελο, να μας φροντίζει.

—Αλίμονο, μητέρα, απαντούσα εγώ μετριοφρόνως. Αν δεν σας φροντίσω εγώ ποιος θα σας φροντίσει, ο γείτονας;

Και χαχαχά και χουχουχού και ζήτω μας και μπράβο μας! Άντε κι ένα τελευταίο, για τον δρόμο.

Όλα λοιπόν πήγαιναν μια χαρά στο ευτυχισμένο μας σπιτικό, όπου όλα τα συμβαλλόμενα μέρη δήλωναν πανευτυχή, μέχρι που ενέσκηψε το δράμα.

Η Φούλα, η άλλη αδερφή... Ναι, αυτή που είχε πάρει τον σταφιδέμπορα στην Κόρινθο. Μας προέκυψε ξαφνικά μια μέρα (πάλι καλά που δεν μας συνέλαβε με τη μητέρα κλέπτοντες οπώρας), με τις βαλίτσες της και με λυγμούς και κατάρες—κατά του συμβίου— μας δήλωσε ότι χωρίζει, διότι, λέει, ο λεγόμενος έμπλεξε με μια Βουλγάρρα και συμμαζεμό δεν είχε, γέρος άνθρωπος. Φτου του!

—Και δεν φτάνει το κέρατο, που τέλος πάντων να το δεχτώ, είναι που του τα τρώει κιόλας κανονικά, η (μπιπ) η λαθρομετανάστισσα! ανέκραξε η Φούλα μουσκεύοντας μαντήλια μιας χρήσης.

—Μα... είσαι σίγουρη, βρε κορίτσι μου; προσπάθησε να την καθησυχάσει η μάνα της (ρίχνοντάς μου απελπισμένες ματιές του τύπου «ώρες είναι τώρα να μας κατσεικωθεί κι αυτή!»).

—Αν είμαι σίγουρη! φώναξε εν εξάλλω η Φούλα. Που του ζήτησα για παπούτσια του (μπιπ) και μου είπε: «Δεν είναι ώρα τώρα για έξοδα, περνάμε κρίση»; Κρίση λέει! Για να τ' ακουμπάει στις Βουλγάρρες δεν υπάρχει κρίση!

Και ούτω καθεξής.

Οπότε η Φούλα εγκαταστάθηκε, τηρώντας σιγή ασυρμάτου με τον άπιστο (όχι πως την αναζήτησε ο άνθρωπος) και δηλώνοντας δυστυχισμένη μεν αλλά αποφασισμένη να φτάσει στα άκρα.

Εννοείται πως οι κατ' ιδίαν συνεντεύξεις με την «μητέρα» κόπηκαν με το μαχαίρι.

Τι λέει όμως εκείνη η σοφή παροιμία; «Μηδέν κακόν αμιγές καλού». Δεν ξέραν οι σοφοί που την έβγαλαν; Μωρέ ξέραν και παραξέραν.

Δεν μπορώ να πω πώς ήταν η Βουλγάρα του άπιστου σταφι-δέμπορα για να εκφέρω γνώμη ανεπηρέαστα, μπορώ όμως να σας πω πώς ήταν η Φούλα κι αυτό προτίθεμαι να πράξω.

Η Φούλα λοιπόν ήταν το εντελώς αντίθετο της αδερφής της, όπως συχνά συμβαίνει. Εκεί που η Ελενίτσα είχε σχεδιαστεί με χάρακα... ευθείες γραμμές κι αλφαδιασμένες... στη Φούλα αντίθετως είχε χρησιμοποιηθεί καμπυλόγραμμο. Μια ίσια γραμμή, ρε παιδί μου, πάνω της δεν έβρισκες, όσο κι αν έψαχνες. Πέντε-δέκα πόντους ύψος παραπάνω να της είχαν δοθεί θα έβγαине στον δρόμο και θα γινόταν διαδήλωση από τους οικοδόμους. Αν δεν είχε αυτή τη δυστυχισμένη (τσαντισμένη μάλλον περισσότερο) έκφραση θα την πρόσεχες ανυπερθέτως. Βεβαίως και την πρόσεξα, ειδικά τώρα που η μικρή μας κατάπτυστη ιστορία με τη «μητέρα» βρισκόταν σε αναγκαστική αναστολή.

Λένε ότι η απατημένη γυναίκα αποτελεί εύκολη λεία. Ίσως να ευσταθεί, δεν ξέρω. Στη δική μας περίπτωση τίποτα δεν ήταν εύκολο, όπως είχαμε μαζευτεί τόσοι νοματαίοι με αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα.

Πρέπει να πω ότι η ατμόσφαιρα στο σπίτι με τον ερχομό της κερατούς άλλαξε τάχιστα κι από ροζ κρεμεζί που ήταν πήρε μια απόχρωση του γκριζου λασπουλί, ουδεμία σχέση έχουσα με κείνη της περίφημης ταινίας. Η Φούλα, μαζί με τις αποσκευές της, κουβάλησε και το πρόβλημά της, το οποίο γενναιόδωρα μοιραζόταν μαζί μας, όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας που την έβρισκαν ξύπνια, αναλύοντάς το ευσυνειδήτα, ως την παραμικρή του λεπτομέρεια, και αποκλείοντας κάθε άλλο θέμα συζήτησης στη μικρή μας, συμπάσχουσα αναγκαστικά, ομήγυρη. Σε σημείο που σύντομα δεν ξέραμε από πού να φύγουμε, για να γλυτώσουμε, ο καθένας για την πάρτη του.

Έτσι η «μητέρα» θυμήθηκε τις φιλενάδες της, που έπαιζαν νυχθημερόν και μανιωδώς μπιρίμπα, η Ελενίτσα διπλασίασε της βάρδιες και τις εφημερίες της, αφήνοντάς με μόνο κι ανυπε-

ράσπιστο, μιας και ούτε πολλή δουλειά υπήρχε την περίοδο αυτή, ούτε φίλους είχα για να ζητήσω άσυλο στη συντροφιά τους. Ίσως πάλι γιατί κάπου μπορεί και να βόλευε αυτό τα κατάρπυστα σχέδια που είχαν αρχίσει να εξυφαίνονται –έστω και υποσυνείδητα (στην αρχή)– στο πάντα ανήσυχο μυαλό μου.

Όπως θα έχετε πιθανώς αντιληφθεί άγιος δεν είμαι. Αλλά και να ήμουν ελάτε σας παρακαλώ στη θέση μου. Τόσες ώρες στο σπίτι μόνος μου με μια γυναίκα καθόλου του πεταματού, δυστυχισμένη, προδομένη και έχουσα ανάγκη κατανόησης και θαλπωρής κι επιπλέον ευρισκόμενος, όλως απροσδόκητα, σε κατάσταση στέρησης, πάνω που είχα αρχίσει να καλομαθαίνω στα ωραία και τα μερακλήδικα... ε, πολύ θέλει; Ποιος θα είχε το κουράγιο, με το χέρι στην καρδιά και μπαίνοντας στη θέση μου, να μου πετάξει πρώτος την λίθον του αναθέματος;

Και ποιος θα άντεχε να με κατηγορήσει που θέλησα, από την καλή μου την καρδιά και τη φιλοσυγγένεια που με χαρακτηρίζουν, να παρηγορήσω μια δυστυχισμένη ύπαρξη, στα πρόθυρα της απελπισίας.

—Ξέρεις τι του χρειάζεται του παλιο(μπίπ); μου λέει ένα από τα ατελείωτα απογεύματά μας η Φούλα. Να τον πληρώσω με το ίδιο νόμισμα! Να δει τι γλύκα να είσαι κερατάς!

—Μα δεν είσαι εσύ τέτοιος άνθρωπος, Φούλα μου, της λέω εγώ, στο δήθεν και στο τάχαμου.

—Δεν είμαι βέβαια! επικρότησε η Φούλα. Είμαι κυρία εγώ! Όχι σαν αυτή την καρα(μπίπ) τη Βουλγάρα, που τον τύλιξε και του τα τρώει κανονικά, χωρίς δισταγμό –εις υγείαν του κοροΐδου. Που τι της βρήκε δεν μπορώ να καταλάβω, της σκρόφας. Ένα ατσούμπαλο, ξέγκλαρο πλάσμα, δυο μέτρα μπόϊ –σκάλα χρειάζεται για να τη φτάσει, ο ζουμπάς.

Κι άρχισε να μου περιγράφει, με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, τι φοβερό πατσούρι ήταν η δίμετρη αλλοδαπή.

—Ε, μπορεί να έχει κρυφές χάρες..., έριξα εγώ ύπουλα τη σπόντα μου.

—Χάρες; Τι χάρες μου τσαμπουνάς εκεί, βρε κουνιάδε μου; Χάρες το ξόανο;!... Ένα κρούμπλαστρο πράμα, να σιχαίνεσαι να

το φτύσεις. Και να πεις ότι του έλειπε τίποτα του (μπιπ)!;... Γιατί, όχι που να το παινευτώ, αλλά στο κρεβάτι, της Φούλας δεν της παραβγαίνουν μακάρι και είκοσι Βουλγάρες... Κι αν θες να ξέρεις... από άντρες... νά!... Να σου πω εγώ περιπτώσεις που μου έτυχαν να σου φύγει ο τάκος! Μην κοιτάς που δεν έδωσα ποτέ δικαίωμα... Γιατί κάποιοι από μας το στεφάνι μας το σεβόμαστε. Και ορίστε ποιο το ευχαριστώ.

—Η αλήθεια είναι, κουνιαδούλα μου, ότι είσαι πολύ ωραία γυναίκα, συγκατένευσα με σεμνότητα.

Η Φούλα φύσηξε τη μύτη της στο χαρτομάντηλο.

—Ναι, καλά..., μουρμούρισε. Το λες για να με παρηγορήσεις.

—Νά, μα την Παναγία! ορχίστηκα. Τι, παιδιά είμαστε τώρα; Αφού κι εγώ να φανταστείς, έτσι και ήμουν ελεύθερος και σ' έβλεπα θα πάθαινα την πλάκα μου!

Με κοίταξε λοξά και μισοχαμογέλασε. Δεν υπάρχει γυναίκα στον πλανήτη Γη που θα της πεις ότι σ' αρέσει και θα σε βρίσει.

—Τι... αλήθεια τώρα; ενδιαφέρθηκε.

—Εμ τι... ψέματα;

—Δηλαδή τι;... Θα μου την έπεφτες σαν να λέμε; Εάν κι εφόσον μιλάμε...

—Εάν κι εφόσον με χίλια! δήλωσα με επισημότητα.

Και βέβαια είχα χρέος πλέον να της αποδείξω την αξιοπιστία μου, γιατί θα ήταν κρίμα κι άδικο η κοπέλα ν' αναρωτιέται αν τα έλεγα αυτά σαν παρηγοριά στον άρρωστο.

Και βεβαίως, κατόπιν της επιμονής μου και των αόκνων προσπαθειών που κατέβαλα, νομίζω πως στο τέλος επείσθη κι αυτό μάλλον συνέβαλε στην προσοδευτική ανύψωση του ηθικού της και της ανάκτησης της χαμένης της αυτοεκτίμησης. Ήταν δε αυτή μια πράξη την οποία, με κάθε μετριοφροσύνη, καταχωρώ στα θετικά μου επιτεύγματα. Και τίποτα άλλο να μην είχα κάνει, μ' αυτό και μόνο στα κατάστιχα του Αγίου Πέτρου, είμαι βέβαιος πως θα μου ανοιχτούν διάπλατα οι πύλες του Παραδείσου—όταν, πολύ αργότερα, έρθει αυτή η ώρα.

Όπως άνοιξαν και πάλι διάπλατες οι πύλες του επίγειου αντίστοιχου –για μένα τουλάχιστον– κι επέστρεψα σε μια κατάσταση εφάμιλλη, αν όχι ανώτερη εκείνης που προηγήθηκε της εποχής της απιστίας του Κορίνθιου σταφιδέμπορα.

Η οποία απιστία δεν ξεχάστηκε βέβαια εντελώς, αλλά οπωσδήποτε η μνεία της άρχισε να γίνεται όλο πιο σπάνια και η έντασή της να ξεφτίζει. Ευτυχώς οι υπόλοιποι ένοικοι του σπιτιού δεν κατάλαβαν τη διαφορά και συνέχισαν το βιολί τους, αφήνοντάς μας το πεδίο ελεύθερο, ώστε να ολοκληρωθεί η θεραπεία της παρηγοριάς μέχρι τα αίτια της να ξεφτίσουν και να ατονίσουν εντελώς.

Αλλά... τι είπαμε; Τίποτα δεν διαρκεί για πάντα. Εδώ οι πρωτόπλαστοι κι έφαγαν πόρτα στον Κήπο της Εδέμ, εμείς θα γλυτώναμε;

Η πρώτη απώλεια, είτε το πιστεύετε είτε όχι, ήταν η «μητέρα». Η οποία στη μπιρίμπα γνώρισε λέει έναν συνταξιούχο του Δημοσίου κι αποφάσισε «να ξαναφτιάξει τη ζωή της», όπως μας δήλωσε.

Σχεδόν καπάκι ήρθε και η Ελενίτσα, να μου ανακοινώσει τα ευχάριστα.

—Λάμπη μου, μου λέει περιχαρής. Μάντεψε!

—Πήρες αύξηση, της λέω.

—Όχι, μου λέει. Είμαι σ' ενδιαφέρουσα.

—Τι λες, μωρή;! αναφωνώ εγώ έκπληκτος.

—Ναι, μου λέει. Θα αποκτήσουμε παιδάκι!

Λίγο ζαλισμένος από το ξαφνικό έκανα έναν πρόχειρο υπολογισμό... Δεν έβγαινε.

—Δεν βγαίνει, της λέω.

—Πώς δεν βγαίνει; μου λέει εκνευρισμένη.

—Εμ, για μέτρα... Από πρόπερσι τα Χριστούγεννα...

Το σκέφτηκε η Ελενίτσα... δεν ήταν και άσος στα μαθηματικά...

—Μπα, δεν βγαίνει..., παραδέχτηκε.

—Εμ!...

—Τότε θα είναι του Νότη, της Καρδιολογικής...

—Άντε, και με την ευχή μου, της λέω.

—Και... δεν σε πειράζει; απόρησε η Ελενίτσα (τέτοια ευαισθησία μιλάμε το κορίτσι!).

—Προκειμένου για την ευτυχία σου... τι, θα σταθώ εγώ εμπόδιο; της κάνω. Σε παρακαλώ...

Έπεσε σε περισυλλογή η γκαστρωμένη Ελενίτσα.

—Ναι, αλλά θα με πάρει; αναρωτήθηκε.

—Άστο πάνω μου, της λέω.

Πάω και πιάνω τον Νότη, ένα απολειφάδι γιατρουδάκο, μισό σκαμπίλι άνθρωπο.

—Το και το, του λέω στα ίσια. Θα πάρεις την Ελενίτσα δόξη και τιμή ή θα μας γράψουν οι εφημερίδες.

—Μα..., πάει να μου πει αυτός.

—Χωρίς μα και μου, του το ξεκόβω, αρπάζοντάς τον από τον γιακά. Εξέθεσες το κορίτσι, θα το πάρεις. Εμείς τούτο εδώ το έχουμε καθαρό.

Οπότε πάει, τακτοποιήθηκε κι αυτό.

Και βέβαια, τώρα, ελεύθερος από κάθε υποχρέωση, θα μπορούσα ν' αφοσιωθώ απερίσπαστος στη Φούλα, με την οποία είχα πάθει, οφείλω να ομολογήσω, ένα είδος εξάρτησης. Όλα έρχονταν δεξιά, δεν αποκλειόταν να κέρδιζα και το λαχείο, έτσι που πήγαινε το πράγμα.

Όμως, την επομένη του γάμου της Ελενίτσας, η Φούλα είχε κι αυτή ευχάριστα.

—Με τούτα και με κείνα δεν σου είπα τα ευχάριστα, μου λέει.

—Μη μου πεις κι εσύ μωρό! ανακράζω περιχαρής.

Γέλασε η Φούλα.

—Όχι μωρέ..., μου λέει. Νά... ο Μίμης μου (πρώτη φορά που δεν τον έλεγε «μπιμπ»!)... Τη σκόλασε τη Βουλγάρα...

—Κι εμάς τι μας κόφτει; της λέω (ενώ με ζώναν τα φίδια).

—Ε, πώς..., μου κάνει. Με πήρε τηλέφωνο και μου ζήτησε συγγνώμη... Εντάξει... τι να κάνω κι εγώ;... άντρας μου είναι...

Κι έτσι τις αποκατέστησα και τις τρεις, τα μάζεψα και πήγα να μείνω στη μάνα μου, ατυχήσας και ρέστος από γυναίκα και αίσθημα.

—Κοίτα..., μου λέει σήμερα η κυρα-Δέσπω. Την ξαδέρφη σου την Αλέκα τη θυμάσαι;

—Ποια Αλέκα, ρε μάνα; της κάνω εγώ ανόρεχτα.

—Του μπάρμπα σου του Σωκράτη, βρε ανεπρόκοπε. Δεύτερα ξαδέρφια είσαστε, ξεχνάς;

—Α, καλά..., μουρμούρισα εγώ, για να την ξεφορτωθώ.

—Σπουδάζει γιατρέσσα, με πληροφορεί η μάνα μου με καμάρι.

—Μπράβο της.

—Και κάνει πρακτική στη «Μεγαλεπίβολη». Εσύ πας συχνά εκεί, έτσι δεν είναι;

—Ναι...

—Να χεις το νου σου... Να το βοηθάς το κορίτσι. Και να το προσέχεις. Μην και κακοπέσει εκεί, με τόσους άντρηδοι, που μόνο καλό σκοπό δεν έχουν. Άλλο να ξέρουν ότι υπάρχει συγγενής που ενδιαφέρεται. Κατάλαβες;

—Τι μου λες τώρα, ρε μάνα; γκρίνιαξα. Εγώ και πάνω της να πέσω δεν θα τη γνωρίσω...

Βγάξει τώρα η μάνα μου μια φωτογραφία και μου την κοτσάει κατάμουτρα.

Και τι να δω, ρε παιδιά!

Έναν κορίτσαρο απ' αυτούς που βλέπεις μόνο στα εξώφυλλα

των αμερικάνικων περιοδικών! Να σε κάνει δηλαδή να λατρέψεις την ιατρική επιστήμη.

Το απόγευμα έχω ρεπό.

Λέω να κάνω καμιά βόλτα από το Νοσοκομείο, να δώσω γνωριμία στην Αλέκα και να τη διαβεβαιώσω ότι για κάθε τι που χρειαστεί υπάρχει πάντα ο φύλακας-κέρβερους ξάδερφος, που θα επιληφθεί πάραυτα.

Είπαμε... Φιλοσυγγενής.

Δια Βίου Μάθηση

**υπό: Ζηνοβίας Τσαρουχίδου
καθηγήτριας φιλολόγου**

Υποθέτω πως το όνομά μου δεν σας είναι άγνωστο. Επί πολλές δεκαετίες τώρα ανελλιπώς ακούγεται από τηλεόραση και ραδιόφωνο κι αναγράφεται στις εφημερίδες. Κάθε τέσσερα χρόνια το ίδιο αυτό όνομα αναγράφεται πηχιαίως κάτω από τη φωτογραφία που κοσμεί τις χιλιάδες προεκλογικές αφίσες που ζητούν πειστικά κι αυτοδικαίως την ψήφο σας. Πρόκειται φυσικά για το όνομα του πατέρα μου, τον οποίο μηχανικά, από συνήθεια ή λόγω επιτυχούς πλύσης εγκεφάλου ψηφίζετε μονοκούκι από τη μεταπολίτευση κι εδώθε.

Το δικό μου το μάθατε μόλις πρόσφατα και για εντελώς λάθος λόγους. Βεβαίως όλοι γνωρίζουμε ότι στον τόπο αυτό καλύτερα να σου βγει το μάτι παρά το όνομα. Σε μια κοινωνία που τρέφεται αποκλειστικά με ασύστολες διαδόσεις, συκοφαντίες και κουτσομπολιά είναι πολύ εύκολο να πέσεις θύμα της ιδιότυπης αυτής ανθρωποφαγίας που επικρατεί και που ενθαρρύνουν, όταν δεν την προκαλούν εκ του μηδενός, τα αδίστακτα και ανυπόληπτα ΜΜΕ. Δεν υπάρχει χρεία απόδειξης της ενοχής σου, η υποψία και μόνο, η αβάσιμη εικασία, αρκεί. Χαρακτηρίζεσαι εν ριπή οφθαλμού ένοχος κι άντε να αποδείξεις μετά ότι δεν είσαι ελέφαντας.

Είμαι βεβαία πως είστε όλοι εν γνώσει ότι αυτό ακριβώς συνέβη και στη δική μου περίπτωση.

Έπεσα να κοιμηθώ μια σοβαρή λειτουργός της Παιδείας, μια εμπνευσμένη μεταλαμπαδεύτρια της Γνώσης στην αδαή και αστοιχείωτη νεολαία, μια σημαιοφόρος των εθνικών μας ιδεωδών

και μια σεμνή ιεραπόστολος της πίστης μας και ξύπνησα –ω, τι ντροπή!– μια εκμαυλίστρια αθώων ψυχών, μια αδίστακτη διαφθορεύς ψυχών, μια βδελυρή βακχίς κι ένα πρότυπο ιδιαζόντως απεχθούς ανηθικότητας.

Ποια; Εγώ, που αφιέρωσα τη ζωή μου κι έδωσα την ψυχή μου στην επιμόρφωση των νέων! Αυτό είναι το ευχαριστώ και η ανταμοιβή μου. Αχαριστία άνευ ορίων και ηθικών φραγμών.

Κάποιοι, με ζωντανή ακόμη την αίσθηση του δικαίου, εξέφρασαν την άποψη πως η ανίερη αυτή επίθεση δεν έχει σαν στόχο το πρόσωπό μου, αλλά σκοπός της είναι, μέσω εμού, να πληγεί το πολιτικό κύρος του πατέρα μου. Όπως συνέβη στην περίπτωση του αιμνήστου ηγέτη Ανδρέα, όταν κακόβουλοι συκοφάντες, χρησιμοποίησαν κάποιες αμελητέες επιπολαιότητες της νεαρής συζύγου του για να καταστρέψουν το απaráμιλλα λαμπερό ηγετικό και προσωπικό του προφίλ. Με τον τρόπο που αδικήθηκε η αθώα εκείνη κοπέλα αδικήθηκα κι εγώ. Αλλά μήπως το ίδιο δεν συνέβη και με την Ασπασία του Περικλέους και με την αυτοκράτειρα Θεοδώρα και άλλες λαμπερές γυναικείες φυσιογνωμίες της Ιστορίας;

Ας είναι! Οι συκοφάντες, συκοφάντες θα παραμείνουν εσαεί και δεν θα καταδεχτώ να κατέβω στο δικό τους λασπώδες επίπεδο. Διότι, αν άνοιγα το στόμα μου, πολλά ράμματα θα είχα για τη γούνα πολλών εξ' αυτών. Επέλεξα όμως να παραμείνω νηφάλια εν μέσω της καταιγίδας που μαίνεται ολόγυρά μου και να κρατήσω το στόμα μου στωικά κλειστό. Τους αθλίους και ανεσύστατους αγύρτες κατηγορούς μου απλώς θα παραδώσω στον δημόσιο εμπτυσμό.

Στην πραγματικότητα στο εδώλιο του κατηγορουμένου εκάθισαν τον αδαμάντινο χαρακτήρα, την ευσυνειδησία μου, την καλή μου την καρδιά και το αίσθημα ευθύνης –σε βαθμό υπαπαρήνσης– που με προσδιορίζουν. Ας δικάσουν λοιπόν τα σπάνια αυτά προτερήματα κι ας με ρίξουν στην αρένα, βορρά των θηρίων. Ως άλλη Ελληνίς και Χριστιανή οσιομάρτυς ορθώνω το ανάστημά μου υπερηφάνως και βροντοφωνάζω ένα ηχηρό: ΕΙ-ΜΑΙ ΑΘΩΑ!

Και ας ρίψει ο αναμάρτητος την πρώτη λίθο –θα το υποστώ αγόγγυστα.

Γνωρίζω, από πικράν πείραν, ότι στον συκοφαντούμενο ουδείς θα προστρέξει και ουδείς θα υπερασπιστεί. Όταν ο ίδιος σου ο πατέρας διαχωρίζει τη θέση του και την κάνει με ελαφρά πλάγια πηδηματάκια, προκειμένου να ελαχιστοποιήσει τις συνέπειες που ενδέχεται να υποστεί η πολιτική του δημοτικότητα, τι να περιμένουμε από τους ξένους; Όσοι δεν κραυγάζουν «άρρον, άρον, σταύρωσον αυτήν», σιωπαινουν χαρακτηριστικά, ποιούντες την νήσσαν. Δεν απομένει λοιπόν στον αδίκως κατατρεχόμενο παρά να αναλάβει αυτός ο ίδιος την υπεράσπισή του για να αποδείξει, με ακλόνητα επιχειρήματα, την αυτού/αυτής αθωότητα. Τούτο ακριβώς προτίθεμαι να πράξω εις την παρούσα απολογία.

Απευθύνομαι σε όλους εκείνους που έσπευσαν, ελαφρά τη καρδία, να με καταδικάσουν, άνευ δίκης και δυνατότητας απολογίας, ζητώντας την κεφαλή μου επί πίνακι κι επιδιώκοντας τον ηθικό, επαγγελματικό και ίσως φυσικό μου αφανισμό.

Ας αρχίσω λοιπόν με την αντιμετώπιση της πρώτης ανίερης κατηγορίας ή μάλλον φήμης η οποία έλαβε υπόσταση και κύρος χάρη στις κίτρινες σελίδες κάποιων βδελυρών σκανδαλοθηρικών εντύπων, απ' όπου εξαπλώθηκαν στους ανεύθυνους δικτυότοπους και τα βοθροκάναλα της τηλεόρασης πριν καταλήξουν στο γραφείο του επίσης ανεύθυνου και γνωστού για τα φιλοαριστερά του φρονήματα εισαγγελέως.

Εδώ οφείλω να πληροφορήσω το παραπλανημένο κοινό πως κατά την τελευταία δεκαετία της λαμπρής θητείας μου στη Μέση Εκπαίδευση είχα αναλάβει κατ' αποκλειστικότητα την διδασκαλία των δυο τελευταίων τάξεων του Λυκείου, όπου φοιτούσαν έφηβοι των δυο φύλων, δεκαεφτά και δεκαοχτώ χρονών, θεωρούμενοι επομένως κατά νόμον ενήλικες και ως εκ τούτου ουδεμία κατηγορία επί αποπλάνησει ευσταθεί –όχι πως τίθεται θέμα... απλά το διευκρινίζω.

Μεταξύ των τελειόφοιτων εκείνης της φουρνιάς (περί ης ο λόγος) υπήρχε κι ένα παληκάρι ονόματι Θανάσης Π., το οποίο, καίτοι εξαιρετικής ευφυίας, υπελείπετο σε βαθμολογικές επιδόσεις για μια σωρεία λόγων που ουδείς εκ των εγκρίτων συναδέλφων μου μπήκε στον κόπο να διερευνήσει.

Κρίνοντας πως θα ήταν κρίμα ένας τόσο λαμπρός νέος να χαθεί για το μορφωτικό γίγνεσθαι της χώρας μας, θεώρησα κα-

θήκον μου, ως παιδαγωγού, ως υπευθύνου πολίτου και ως Ελληνίδος, να τείνω χείραν βοήθειας πριν είναι πολύ αργά.

Φώναξα λοιπόν τον εν λόγω Θανάση, μετά το πέρας των μαθημάτων της ημέρας εκείνης, κατ' ιδίαν στο γραφείο μου όπου τον βολιδοσκόπησα εντέχνως.

—Αγαπητέ Θανάση, του είπα. Έχει υποπέσει στην αντίληψή μου πως τυγχάνεις νέος υψηλής ευφυΐας και διανοητικών ικανοτήτων.

—Κι όχι μόνο, μου απαντάει εκείνος. Παίζω καλό μπάσκετ, πηδάω και τριπλούν και στο σκαίητμπορντ δεν μου τη βγαίνει καμία κυρία. Δεν με έχετε δει;

—Δεν έτυχε, του λέω, κάπως αποσυντονισμένη. Όμως δεν πρόκειται γι' αυτό... Για τη βαθμολογία σου, που είναι αντιστρόφως ανάλογη των ικανοτήτων σου, θέλω να μιλήσουμε.

—Τι να την κάνω τη βαθμολογία; απόρησε ο Θανάσης.

—Τι θα πει τι να την κάνεις; αντιαπόρησα εγώ. Δεν θα σπουδάσεις;

—Θα σπουδάσω, μου λέει. Τρελός είμαι να μην σπουδάσω; Τρία-τέσσερα χρόνια αραλίκι νόμιμο, όλα πληρωμένα, αναβολή από Στρατό, γκομενάκια... Ποιος στραβός δεν θέλει το φως του;

—Και πώς θα μπεις στο Πανεπιστήμιο, βρε αγόρι μου; εξάνεστην εγώ. Δια μαγείας;

—Γιατί, κυρία; μου λέει ο Θανάσης. Το πράμα είναι απλό. Όσο και να μη γράψω... ε, του κερατά!... ένα πεντάρι τουλάχιστον δεν θα το σσιμπήσω; Οπότε... πέφτουν οι βάσεις και μπαίνω εγώ σαν κύριος! Μην σου πω και στο Πολυτεχνείο! Άλλοι με τρία μπήχαν στο Μαθηματικό —τι λέμε τώρα!

Είχε δίκιο το παιδί και η παρατήρησή του ήταν μια γροθιά στο σαθρό μας σύστημα, αλλά δεν είχα την πρόθεση να καταθέσω τα όπλα τόσο εύκολα.

—Δεν είναι μόνο η ωφελιμιστική βαθμοθηρία, που αναγνωρίζω πως είναι λάθος, είπα. Είναι και η μόρφωση.

—Ε, πάω φροντιστήριο... δεν πάω; επιχειρηματολόγησε ο Θανάσης.

Άλλη πληγή της παιδείας μας κι αυτή!

—Τη μόρφωση τη λαμβάνουμε στο σχολείο, όχι στο φροντιστήριο, του κάνω αυστηρά.

—Μα... προφταίνω, κυρία; αγανάκτησε ο νέος. Έχω φροντιστήριο, αγγλικά, μπάσκετ, στίβο, κιθάρα... ε, να μη βγω και με την παρέα για κάνα μοχίτο;... άντε, να χτυπήσουμε και κάνα γχομενάκι... Πού να βρεθεί χρόνος για το σχολείο;

Είχε τα δίκια του ο φέρελπις, δεν μπορούμε να πούμε!

—Όταν υπάρχει θέληση βρίσκουμε χρόνο, του λέω ξερά. Να έρχεσαι να σε προγυμνάζω στο σπίτι μου τ' απογεύματα —αντιδοτελώς.

—Μα... πού να σας χωρέσω στο πρόγραμμα, κυρία; μου λέει το παιδί.

—Αφαιρούμε τα... «γχομενάκια», του λέω αυστηρά. Κι ορίστε που βρίσκουμε χρόνο.

Ο Θανάσης κόμπιασε.

—Μα πώς; μουρμούρισε χαμηλοβλεπούσικα. Άνευ γχομενάκια γίνεται; Είναι και θέμα υγείας...

—Έννοια σου και κάτι θα σκεφτούμε, του λέω αποφασιστικά. Όλα για τη μόρφωση. Τι είπαμε;

Και όντως κάτι σκεφτήκαμε. Και η προγύμναση πήγε τόσο καλά ώστε ο φέρελπις νέος ενθουσιάστηκε κι έπεισε κι άλλους φερέλπιδες φίλους του να συμμετάσχουν στην επιμορφωτική μας προσπάθεια και νομίζω πως τ' αποτελέσματα τελικώς με δικαίωσαν.

Πού βρίσκεται το επιλήψιμο λοιπόν σ' αυτή την ιστορία; Ερωτώ ευθαρσώς. Ή μήπως είναι στην ανθρώπινη φύση ν' αναζητά προβλήματα και σκάνδαλα εκεί που δεν υπάρχουν;

Κάποιος σοφός, το όνομα του οποίου μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή, είπε πως η αληθινή μας ηλικία είναι η συναισθηματική, η οποία σπανίως συμβαδίζει με τη φυσική. Είναι ακριβώς έτσι, μπορώ να το βεβαιώσω και ενόρκως, εάν μου ζητηθεί. Το ξέρω γιατί το βιώνω η ίδια, και ίσως αυτός ακριβώς να είναι ο λόγος

που μπερδεύει τους άλλους και μου δημιουργεί κάθε τόσο προβλήματα.

Η συναισθηματική μου ηλικία είναι μόλις και μετά βίας αυτή των δεκαοχτώ, δεκαεννιά ετών. Είναι λοιπόν απολύτως φυσικό να ελκύομαι από άτομα ανάλογης ηλικίας και όχι από κάτι καμμένα χαρτιά, που στη βαθιά τους άγνοια και στενομυαλιά δηλώνουν συνομήλικοι μου. Το λέω αυτό γιατί έχω χαρακτηριστεί κακόβουλα κι επανειλημμένως ως... «τεκνατζού». Ενώ αν συναναστρεφόμουν τα ραμολιμένα, τους συναδέλφους μου, που με το ζόρι στέκονται όρθιοι, όλα θα ήταν ωραία και καλά.

Ας το σημειώσουμε λοιπόν το σημαντικό αυτό στοιχείο για τη συνέχεια.

Μια από τις ανυπόστατες κατηγορίες που διατυπώθηκαν από τα πληρωμένα πληκτρολόγια, τους μισθοφόρους νοσταλγούς των σοβιέτ δημοσιογραφίσκους, είναι ότι από το προηγούμενο σχολείο, όπου επί δεκαετία προσέφερα τις πολύτιμες υπηρεσίες μου, απεπέμφθη δι' «ανάρμοστον συμπεριφοράν» (αφήνοντας αιχμές και υπονοούμενα για δήθεν επιλήψιμες σχέσεις που διατηρούσα με κάποιες εκ των μαθητριών μου –ήταν αυτό γνωστό κολέγιο θηλέων).

Φυσικά κι αποποιούμαι τις κατηγορίες αυτές μετά βδελυγμίας και σας πληροφορώ ότι δεν υπήρξε αποπομπή, αλλά εξαναγκασμός σε παραίτηση από το κομμουνιστοκρατούμενο συμβούλιο των καθηγητών, λόγω ανηκέστου ασυμφωνίας χαρακτήρων και ιδεολογιών.

Όσο για τις δήθεν ανάρμοστες σχέσεις, την προτροπή εις ακολασίαν και την αποπλάνηση ανηλίκων (κατ' εξακολούθηση) προτίθεμαι να παραθέσω αυτούσιο το ιστορικό των γεγονότων, ως διαδραματίστηκαν, κι ας κρίνει ο αδέκαστος αναγνώστης, με την οξύμενη του αίσθηση περί δικαίου, εάν προκύπτει κάτι το επιλήψιμο ή όχι.

Εδώ θα πρέπει να κάνω μια σημείωση εξαιρετικά σημαντική για την κατανόηση της κατάστασης που θα περιγράψω ευθύς αμέσως. Στα σχολεία εκείνα που απευθύνονται αποκλειστικά σε μαθητές του ενός εκ των δύο φύλων (είτε μόνο σε άρρενες, είτε μόνο σε θήλειες), επικρατεί, εκ των πραγμάτων, μια ατμόσφαιρα

κάπως ιδιαίτερη, συχνά μη συνάδουσα με τις κοινωνικώς αποδεκτές πρακτικές και αντιλήψεις, κάτι το φυσικό, αν λάβουμε υπόψη ότι στην εφηβεία, με τον αδυσώπητο βομβαρδισμό που υφίσταται το παιδί, κάπου θα πρέπει ν' αναζητήσει διέξοδο. Το γνωρίζω από προσωπική πείρα, έχουσα αποφοιτήσει από κολλέγιο θηλέων η ίδια –στην Ελβετία.

Είναι λοιπόν αναπόφευκτο να δημιουργούνται καταστάσεις (και δράματα ενίοτε) που είναι η φυσική απόρροια μιας αφύσικης εκπαιδευτικής διαδικασίας η οποία δημιουργήθηκε από στενόμυαλους σεμνότευτους κι έχει αποτελέσματα εκ διαμέτρου αντίθετα με τα επιδιωκόμενα. Οι καθηγητές των ιδρυμάτων αυτών γνωρίζουν πολύ καλά βεβαίως τι συμβαίνει, αλλά ποιούν την νήσσαν, ειδάλλως, αν ελάμβαναν τιμωρητικά μέτρα, τα σχολεία αυτά θα άδειαζαν από μαθητές, λόγω του ότι η συντριπτική πλειοψηφία αυτών θα είχε αποβληθεί δια παντός, με συνοπτικές διαδικασίες.

Η Αντωνία ήταν τελειόφοιτη κι από τα κορίτσια εκείνα που έδειχναν να έχουν προοπτικές για ένα λαμπρό μέλλον. Τελευταία είχα παρατηρήσει ότι παρουσίαζε σημεία επικείμενης κατάθλιψης, αποφεύγουσα τις συναναστροφές και συμμετέχοντας ελάχιστα στο μάθημα. Είχα πρόθεση να της μιλήσω σε πρώτη ευκαιρία, αλλά με πρόλαβε. Ήρθε να με βρει η ίδια στο γραφείο μου κατά τη διάρκεια της απογευματινής μελέτης.

—Κυρία, μου λέει με το καλησπέρα, έχω να σας ζητήσω μια μεγάλη χάρη.

—Αν μπορώ πολύ ευχαρίστως, της λέω με την προθυμία που με χαρακτηρίζει.

—Θέλω να μου αλλάξετε ομάδα μελέτης, μου λέει το κορίτσι ευθαρσώς.

—Το μόνο εύκολο, απαντάω εγώ. Θέλεις όμως να μου εξηγήσεις για ποιον λόγο;

Η Αντωνία κόμπιασε.

—Κυρία, μου λέει μετά. Πρέπει να ξέρετε πως σας έχω μεγάλη εμπιστοσύνη. Όλοι ξέρουμε πως έχετε ανοιχτό μυαλό και δεν είσαστε σαν τους υπόλοιπους μούχλες εδώ πέρα.

—Αντωνία, της λέω (δήθεν) αυστηρά. Θα σε μαλώσω. Δεν είναι τρόπος αυτός να χαρακτηρίζεις τους καθηγητάς σου.

—Τι, ψέματα λέω;

—Ψέματα δεν λες, όμως υπάρχουν τρόποι και τρόποι για να εκφράσει κανείς μια αλήθεια.

—Αν τους χαρακτηρίσω μουσειακά απολιθώματα θα είναι καλύτερα; ρωτάει το κορίτσι με μια υποψία ανθυποχαμόγελου ζωγραφισμένη στα εξάισια χείλη του.

—Κατά τι κομψότερο, παραδέχτηκα. Ωστόσο μη αποδεκτό.

Η Αντωνία κούνησε το κεφάλι της.

—Τέλος πάντων, δεν είναι αυτό το θέμα μας, είπε. Άλλο με κόφτει εμένα.

—Ακούω, της λέω.

Το κορίτσι πήρε μια βαθιά ανάσα, κάνοντας το λεπτό της μπλουζάκι να τεντωθεί επικίνδυνα (δυστυχώς τα κουμπιά άντεξαν).

—Όπως ξέρετε ίσως, ξεκίνησε να λέει, με τη Στέλλα είμαστε κολλητές.

Η Στέλλα ήταν η συγγάτοικός της στο θρανίο.

—Όντως, την ενθαρρύνω εγώ. Έχει υποπέσει κάτι τέτοιο στην αντίληψή μου.

—Στην τάξη μαζί, στο βόλλεϋ μαζί, στη μελέτη μαζί, στις εξόδους μαζί, ούτε ο ύπνος —που λέει ο λόγος— δεν μας χωρίζει.

—Εντελώς κολλητές, όπως θα ‘λεγες και η ίδια, είπα χαμογελώντας.

—Ακριβώς. Αφού κι όταν τελειώσουμε λέμε να δώσουμε μαζί Αρχιτεκτονική και ν’ ανοίξουμε μετά γραφείο.

—Εύγε σας!

Η Αντωνία στραβομουτσούνιασε.

—Πλην νά που παρουσιάστηκε πρόβλημα, είπε.

—Δηλαδή;

—Αυτή η καινούργια... η Πανωραία.

Η Πανωραία ήταν νεοφερμένη. Ένα θηλυκό απίστευτο, με πρόωρη ανάπτυξη σε όλα –και η πρώτη ανάφτρα. Τα κορίτσια είχαν ξετρελαθεί μαζί της –κι όχι μόνο αυτά.

—Μπα; λέω εγώ. Και πώς;...

—Ε, εντάξει, είπε η Αντωνία με ζέση. Να πούμε του στραβού το δίκιο είναι και η πρώτη γκόμενα, δεν λέω...

—Αντωνία!..., τη επανέφερα στην τάξη.

—Πρώτης τάξεως καλλονή θέλω να πω, διόρθωσε ευπειθώς το κορίτσι. Και ε, εντάξει... πολύ θέλει;... δεν βλέπετε που γίνεται κανονική διαδήλωση έτσι και σκάσει χαμόγελο η... ντίβα;

—Άσε με να μαντέψω, της λέω. Η Στέλλα ενδιαφέρθηκε –φιλικά εννοώ.

Ξανακόμπιασε η Αντωνία.

—Ε... όχι μόνο η Στέλλα..., είπε μουλωχτά. Κι εγώ δεν έμεινα αδιάφορη, μη νομίζετε...

Τι άκουγα, Θεέ μου, η προοδευτική καθηγήτρια!!!

—Οπότε; ρωτάω.

—Οπότε... νά... Εκείνη έδειξε σαφή προτίμηση σε μένα. Κι όταν λέω σαφή, μιλάω με ντοκουμέντα, κυρία. Πιο σαφή πεθαίνεις.

—Παναπεί όλα καλά λοιπόν, είπα λίγο μπερδεμένη. Τι σχέση έχει η ομάδα μελέτης;

—Θα φτάσω κι εκεί... Στην ομάδα είμαστε κι εγώ και η Στέλλα και η Πανωραία...

Τώρα ήταν που δεν καταλάβαινα.

—Και θες ν' αλλάξω... εσένα; ρώτησα.

—Εμ, ναι... Τι, να κρατάω φανάρι;

—Δεν καταλαβαίνω..., ομολόγησα.

Η Αντωνία είχε βουρκώσει.

—Εντάξει..., είπε. Στην αρχή η Πανωραία προτίμησε εμένα... Τώρα όμως γίναν κολλητές με τη Στέλλα.

—Α!...

—Εγώ της το είπα της κολλητής μου...

—Της Πανωραίας;

—Της Στέλλας. «Αυτή θα σε καταστρέψει», της είπα. «Είναι σαν τον Ζορρό, χτυπάει και φεύγει». Και ξέρετε τι μου απάντησε; «Μια φορά μονάχα ζούμε. Ας πάει και το παλιάμπελο».

Ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα κι εμένα κάτι τέτοια με συγκινούν.

—Καταλάβατε τώρα γιατί θέλω να μ' αλλάξετε ομάδα; μου λέει. Δεν αντέχω να βλέπω την κολλητή μου να καταστρέφεται.

—Καλά, άσε να δω τι μπορώ να κάνω, της λέω. Δεν υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθήσω.

—Ήξερα ότι μόνο σ' εσάς μπορώ να υπολογίζω, κυρία, μου λέει η Αντωνία. Μόνο εσείς καταλαβαίνετε.

Την αγκάλιασα, με αυθεντική μητρική στοργή, και προσπάθησα να την εμψυχώσω. Οι νέοι στη φάση αυτή της ζωής τους είναι επιρρεπείς στη δυστυχία.

—Όλα θα πάνε καλά, κούκλα μου, της λέω. Θα δεις.

—Είμαι πολύ στεναχωρημένη, κυρία, δήλωσε το κορίτσι με αναφιλητά.

Τρόμαξα να τη συνεφέρω, αλλά στο τέλος νομίζω πως τα κατάφερα. Τι να 'κανα; Ανωτέρα βία βλέπεις. Μόνο δια της μεθόδου του αντιπερισπασμού αντιμετωπίζονται αυτού του είδους οι εφηβικές εξάρσεις.

Την επομένη κάλεσα την πέτρα του σκανδάλου στο γραφείο μου. Ήταν πραγματικά ένα πλάσμα χάρμα ειδέσθαι! Καταλάβαινα τώρα και την Αντωνία και τη Στέλλα, που βρίσκονταν σε μετρία σύγχυση. Εδώ εγώ και μετά βίας κρατούσα την ψυχραιμία μου!

—Πανωραία, της λέω. Ξέρεις γιατί βρίσκεσαι εδώ;

Το νυμφίδιο, αντάξιο της πέννας ενός Ναμπόκωφ, μου έριξε ένα νοτιοανατολικό βλέμμα μέσα από τις μακριές του βελούδινες βλεφαρίδες κι έσκασε χαμόγελο συνενοχής.

—Ξέρω, μου λέει (με χαριτωμένη αυθάδεια). Κάτι θα έχω κάνει και δεν το πήρα είδηση.

—Σωστά, της κάνω. Αυτό ακριβώς. Θα σου αλλάξω ομάδα μελέτης.

Εξεπλάγη το πλάσμα.

—Μα γιατί; απόρησε (με αποπλιστική αφέλεια).

—Δυο ονόματα θα σου πω μόνο, της λέω με όση αυστηρότητα μπορούσα να επιστρατεύσω τη στιγμή αυτή. Αντωνία και Στέλλα.

Το πικάντικο μουτράκι της (ενήλικης –το τονίζω) κοπέλας φωτίστηκε.

—Α, οι κολλητές μου! αναφώνησε.

—Ακριβώς, της λέω. Μεταξύ των οποίων έχεις ενσπείρει τη διχόνοια.

Άνοιξε κάτι μάτια πελώρια (μπλε σαν λάπεις-λαζούλι), να σου προκαλούν καρδιακή ανακοπή.

—Ποια, εγώ; αναφώνησε. Μα εγώ κόβω φλέβες για την πάρτη τους!

—Κι εκείνες το ίδιο, είπα ξερά. Αλλά μην το κάνει καμιά τους στην πραγματικότητα κι έχουμε άλλα...

—Α!...

—Γι' αυτό αλλάζεις ομάδα, εξήγησα.

Έχανε έναν χαριτωμένο μορφασμό.

—Μα, κυρία, με σκοτώνετε, είπε ναζιάρικα. Έχετε δει τι πατσούρια υπάρχουν στις άλλες ομάδες;

Εδώ σαν να είχε κάπως δίκιο.

—Δεν θα διαφωνήσω σ' αυτό, είπα σκεφτική.

—Βλέπετε;

Έπεσα σε βαθιά περισυλλογή. Στο τέλος σαν να βρήκα κάποια λύση.

—Τι θα ‘λεγες να μελετάς εδώ, μαζί μου; της λέω.

Το προσωπάκι της έλαμψε.

—Μαζί σας;!!! αναφώνησε. Σοβαρά τώρα;

—Εμ ναι. Έτσι θα σε προσέχω κιόλας, μην δημιουργήσεις, άθελά σου, κανένα σκάνδαλο και θα σε βοηθάω επιπλέον, γιατί στ’ Αρχαία, ας πούμε, έχεις κάποιες αδυναμίες. Εκτός κι αν... με θεωρείς και μένα πατσούρι.

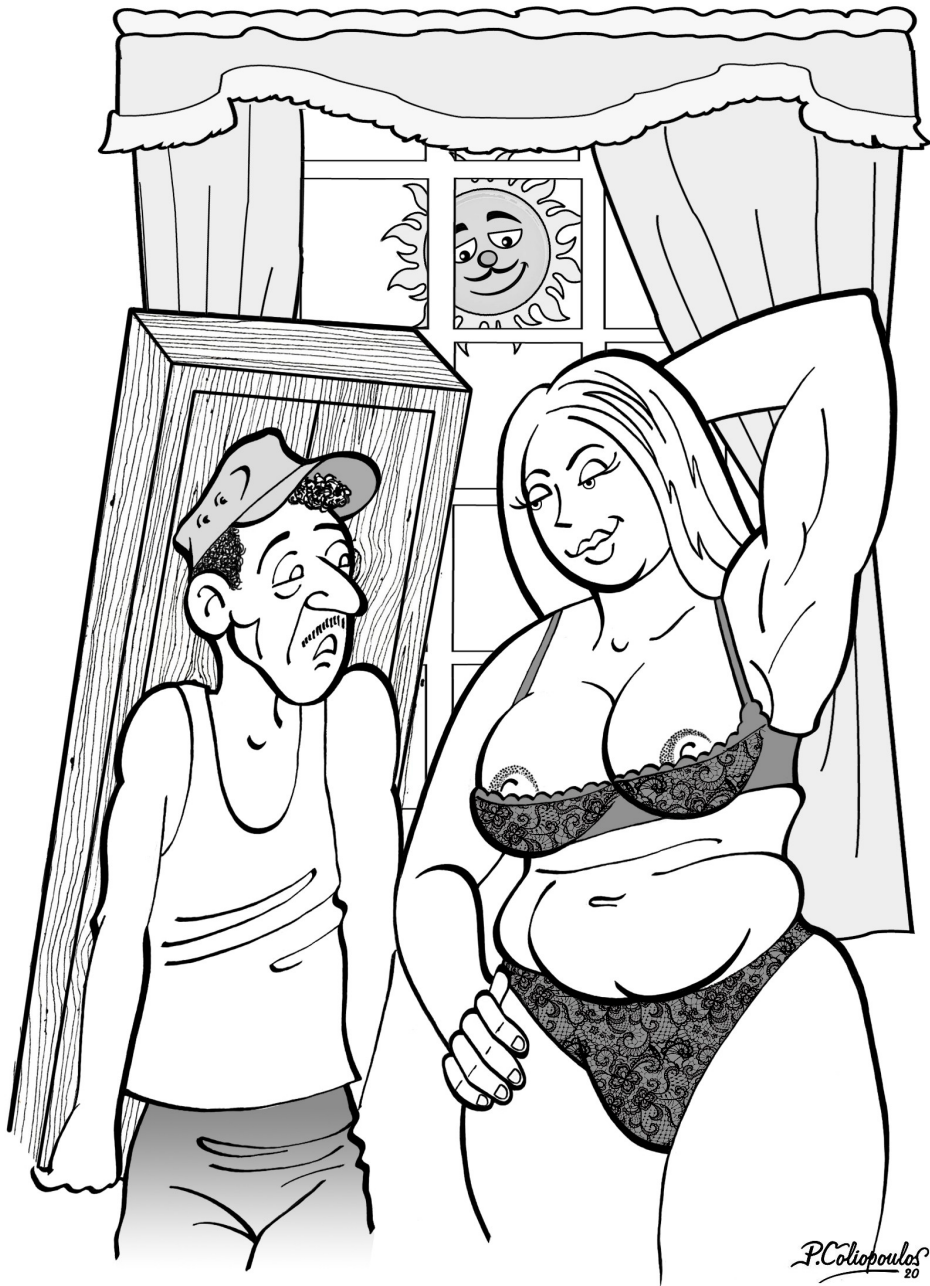
Η Πανωραία γέλασε τρανταχτά —ένα θέαμα απερίγραπτο!

—Εσείς, κυρία;!!! είπε. Μα εσείς είσαστε —με όλο το θάρρος δηλαδή— και η πρώτη γκόμενα εδώ μέσα!

Κι έτσι στο σχολείο επανήλθε, ως δια μαγείας, η τάξη και η ηρεμία. Η Αντωνία και η Στέλλα βρήκαν και πάλι τους κανονικούς τους ρυθμούς, το ίδιο και η Πανωραία, η οποία σημειωτέον, υπό την στοργική μου καθοδήγηση, πέρασε το μάθημά μου με το εντυπωσιακό 18.7.

Ορίστε η πάσα αλήθεια λοιπόν, κύριε εισαγγελεύ! Τώρα γνωρίζετε, από πρώτο χέρι, τα τεκταινόμενα. Και αν, παρ’ αυτά, επιμένετε να με καταδικάσετε, επειδή νοιάζομαι και κόπτομαι για τη νεολαία μας, τότε θα βαδίσω υπερηφάνως και με το κεφάλι ψηλά προς το ικρίωμα.

Εν τω Πολλώ το ΕΥ!

**υπό: Σωτήρη Σούρμπαση
Εκτελούνται Μεταφοραί**

Όποιος βγει να μου πει εμένα, ότι στην κρίσιμη στιγμή του κόλπου, όταν δίνουμε ρέστα οριζοντίως και καθέτως, δεν του έχει τύχει να μείνει ταπί και ψύχραιμος και να ψάχνει μετά δικαιολογίες του τύπου «πρώτη φορά... το άγχος... η κούραση... η κλιματική αλλαγή... οι ψευκασμοί...» κλπ. είναι πολύ μεγάλη ψευτούρα και ντρέπομαι για την πάρτη του, που φοράει παντελόνια.

Δεν υπάρχει άντρας αρσενικός στον πλανήτη Γη που να μην το έχει πάθει το κάζο και μια και δυο και τρεις και πέντε φορές και που να μην σκιάχτηκε και να είπε: «Τετέλεσται, μάγκα μου. Αυτό ήτουνε, τα ξοδέψαμε όλα τα φουσέκια και μείναμε ρέστοι! Τώρα... πρώτα η επιστήμη και μετά, τι;... ο Θεός!».

Αρχίζεις και τρέχεις το λοιπόν στα γιατρουδάκια κι αυτά σε εξετάζουν με γάντια λαστιχένια και ύφος χιλίων πιθήκων και στο τέλος αποφαίνονται ο καθένας κατά πως του κόβει, σου λένε κάτι μυστήρια λόγια του τύπου «στυτική δυσλειτουργία» και «υπερτροφία του προστάτου», σου γράφουν μια θεραπεία και σε ξαποστέλνουν συνιστώντας «υπεμονή». Άλλοι πάλι δεν σου βρίσκουν τίποτις και σου λένε «ψυχολογικά τα αίτια» και σε στέλνουν στον απέναντι συνάδελφο, τον τρελογιατρό, να ψάξει να βρει εάν λέει στην παιδική σου ηλικία έπαιρνες μάτι τη μάνα σου όταν πλενόταν στη σκαφίδα.

Πάρ' το αυγό και κούρευτο δηλαδής.

Όπως όλοι –είπαμε, δεν γλυτώνει καμιά κουφάλα– έτσι κι εμένα ήρθε κάποια στιγμή η σειρά μου να πάθω ήττα.

Κοίτα να δεις τώρα πώς γίνηκε το σκηνικό.

Εμένα θα με βρεις, με κρύο και με ζέστη, πιάτσα στο Μοναστηράκι. Πλατεία Αβησσυνίας, τρίκυκλο «Εκτελούνται Μεταφοραί ο Σωτήρης». Γνωστός στα περίξ, αλλά και στους κυριλέ μαχαλάδες, ένεκα που οι κυρίες της ανωτάτης κοινωνικής υποστάθμης ή εμένα ή τον Τσίλα ή τον Βαγγέλα θα πάρουν για να τους μεταφέρουμε τις απίστευτες παλιατζούρες που αγοράζουν απ' τα τσακάλια του Γιουσουρούμ για έναν σκασμό φράγκα.

Το οποίον, προ μηνός, σκάει μια πελάτισσα, η κυρία Πέγκυ (Παγώνα στο χωριό της) να μ' αγγαρέψει να της πάω λέει μια ντουλάπα ξεχαρβαλωμένη, κειμήλιο, κατά Χαλάνδρι μεριά. Τέλος πάντων έκανα το αγώι, ανέβασα και το έκτρωμα στο σπίτι, με κάτι Αλβανάκια, που τους έριξα από ένα τάλαρο έκαστο, πολύ φχαριστήθηκε η κυρία Πέγκυ, βγάζει την τσάντα να με πλερώσει.

—Αχ, βρε Σωτήρη! μου λέει αυτοστιγμεί. Ξέρεις τι έπαθα; Ξέχασα να σηκώσω μετρητά από την τράπεζα.

Το κόλπο γνωστό και μη εξαιρετέο. Το κάνουν πολλές, αλλά η κυρία Πέγκυ κατ' εξακολούθηση, που θα 'λεγε κι ο εισαγγελέας. Πλην όμως, εκατό η αλεπού, εκατόν ένα το αλεπουδόπουλο. Ο Σωτήρης, πάντα προετοιμασμένος κι ετοιμοπόλεμος — χρόνια στο κουρμπέτι, ναι; Κάνω έτσι και βγάνω από την κωλότσεπη ένα τεφτέρι, όπου καταχωρώ κάτι καλοπληρωτές, σαν ελόου της, καληώρα.

—Έχουμε και κάτι άλλες εκκρεμότητες, μανδάμ, της υπενθυμίζω. Προχίρωσ εδώ βλέπω εκατόν πενήντα ευρά, εξόν απ' τα σημερινά.

—Ε, καλά... Τι, ξένοι ειμάστενε; μου λέει η κυρία Πέγκυ. Να σου βάλω ένα πέπερμιντ;

—Να μου βάνεις, μανδαμίτσα, πολύ ευχαρίστως, της λέω εγώ —κύριος! Πλην τι θα γένει με τα όβολα; Καθόσον, ως παιδί κι εγώ, επείγομαι.

—Επείγεσαι, ε; μου κάνει με κατανόηση η μανδάμ.

—Εμ, δεν θα επείγομαι; της λέω. Τέλη κυκλοφορίας του οχήματος, πετρέλαια, ηλεκτρικά, νερά, τηλέφωνα, κινητά, ΕΝ-ΦΙΑ... Από πού;

—Έχεις κι εσύ τα δίκια σου, αναγνωρίζει η κυρία Πέγκυ. Είναι κι αυτή η κρίση, βρε παιδί μου!... Άπαπαπά!... Απελπισία!

—Απελπισία δεν θα πει τίποτις, συμφωνώ εγώ.

—Καλά, μου λέει. Έλα αύριο, κατά το μεσημεράκι, και θα φροντίσω να σ' εξοφλήσω.

Τι να έκανα κι εγώ;... έκαμα την ανάγκη φιλοτιμία και την επομένη, επωφελούμενος κι από ένα αγώι εκεί κοντά, ξαναπερνάω.

—Αχ, βρε Σωτήρη μου!..., αναφωνεί η κυρία Πέγκυ. Θα το πιστέψεις; Το ξέχασα τελείως!

—Δεν πειράζει, μανδάμ, της λέω εγώ —πάντα κύριος! Ανθρώποι ειμάστενε, ξεχνάμε. Πε μου πότε να περάσω κι εγώ θα συμμορφωθώ.

—Αύριο ανυπερθέτως, μου υπόσχεται η μανδάμ. Κι αφού θα 'ρθεις που θα 'ρθεις... δεν περνάς κι από τον Μπακατσούλια, να μου φέρεις μια σερβάντα που μου την έχει έτοιμη;

Το οποίο, με είχε πιάκει κι εμένα το αλλιώτικο... την επομένη φορτώνω τη σερβάντα στο όχημα και δίνω το παρόν στης κυρα-Πέγκυς. Η οποία πολύ φχαριστήθηκε, σε σημείο που πλήρωσε η ίδια το δεκάριχο στα Αλβανάκια που κουβάλησαν το ερείπιο μέσα.

—Μπράβο, βρε Σωτήρη, μου λέει και μένα. Είσαι τσέλτελμαν στο λόγο σου! Ότι πεις το κάνεις!

—Μωρέ ότι πω εγώ το κάνω, λέω. Να δούμε αν και κάτι άλλοι κρατάνε το λόγο τους.

Η μανδάμ το έπιαχε το υπονοούμενο.

—Εντάξει, μου λέει. Μην ανησυχείς καθόλου. Πόσα είναι τα οφειλόμενα, κόψε μου ένα τιμολόγιο να πληρωθείς.

Καράφλιασα, δικέ μου!

—Μπαρδόν;..., της κάνω. Πώς το είπατε αυτό; Τιμολόγιο;

—Εμ ναι, μου απαντάει η κυρία ατάραχη. Για να το περάσω στα έξοδα της εταιρίας του αντρού μου.

—Και τι με περάσατε εμένα, μανδάμ; της λέω. Για τη Γενική Μεταφορική; Ο Σωτήρης με το τρίκυκλο είμαι. Σιγά μην έχω και τιμολόγια να κόψω!

—Α, δεν κόβεις; μου λέει. Δηλαδή τι;... μαύρα;

—Κατάμαυρα, μανδάμ. Όπως ο πάσα μίας. Αλλιώς βγαίνεις; Δεν βγαίνεις.

—Και πώς θα γίνει τώρα; αναρωτήθηκε η μανδάμ. Πώς θα δικαιολογήσω εγώ τα έξοδα;

—Α, δεν ξέρω..., της λέω. Εγώ δούλεψα και πρέπει να πληρωθώ.

—Τι... μαύρα;

—Ότι χρώμα θες, μανδαμίτσα. Φράγκα να είναι κι ας είναι και ροζ, που λέει ο λόγος.

—Α, δεν γίνεται μαύρα, μου λέει. Με τύπτει η συνειδήσή μου. Είμαι νομοταγής πολίτισσα εγώ.

—Γιατί, από τους Αλβανούς πήρες απόδειξη; επιχειρηματολογώ εγώ.

—Σωτήρη, μη γίνεσαι ρατσιστής, μου λέει αυστηρά η νομοταγής κυρία Πέγκυ. Το ποσόν αυτό ήταν ευτελές. Άλλωστε θα το χρέωνα στο δικό σου λογαριασμό.

Είχα αρχίσει να τα παίρνω στο κρανίο. Κι άπαξες και πάρει ανάποδες ο Σωτήρης, παίρνει ανάποδες.

—Δεν πάω πουθενά αν δεν πληρωθώ, της δηλώνω.

—Καλά, μου λέει. Πώς κάνεις έτσι; Θα βρούμε έναν τρόπο...

Και μου κλείνει το μάτι με σημασία.

Τώρα, όταν έχεις μεγαλώσει στην αλητεία, όταν έχεις ψηθεί στη ζωή κι έχεις σπουδάσει στο ανώτερο πανεπιστήμιο απ' όλα, το πεζοδρόμιο, κάτι τέτοια τα πιάνεις στο φτερό.

Η κυρα-Πέγκυ θα ήταν στα τριανταφεύγα της, όπως την έκοβα εγώ, μπορεί και άνω, αλλά παιδί τσίλικο κι ωραίο, ίσιο μπρος και ίσιο πίσω, χωρίς γραμμάριο λίπους πάνω της και με κάτι ποδάρες δυο μέτρα. Έτσι και την έβλεπες σε επίδειξη του

Κωστέτσου θα 'λεγες: «Ποια είναι η γχομενάρα;». Κι εντάξει, στη δουλειά μας βλέπουμε πολλά και τα τυχερά δεν σπανίζουν, πλην κάτι τέτοιες ευκαιρίες δεν σου παρουσιάζονται κάθε μέρα, πώς να το κάνουμε;

—Μπράβο, γιατί όχι; της λέω. Οδήγα εσύ κι εγώ ακολουθάω. Αλλά αν μπουκάρει κάνας σύζυξ τι γίνεται; Τι κάνουμε;

—Α, μην σε νοιάζει, μου λέει. Ο Τότης μου λείπει στην Χαλκίδα για δουλειές και δεν αναμένεται πριν από απόψε.

Οπότε οδήγησε η μανδάμ κι εγώ ακολούθησα, όπως το υποσχέθηκα. Πάλι μαύρα θα εισπράτταμε κι ας μην ήτουμε σε όβo-λα. Η συνήθεια.

Κι εντάξει, να πούμε... Όλα ωραία και καλά και η μανδαμίτσα άπταιστη και φιλότιμη κι εργατική, δεν μπορώ να πω... πλην... ένα μυστήριο πράμα –και πίστεψέ με, πρώτη φορά μου τύχαινε... Δεν! Κι όταν λέμε «δεν», εννοούμε *δεν*. Με τίποτις!

Και τι δεν έκανε η φιλότιμη κυρα-Πέγκυ! Ότι ακροβατικό κι ότι κόλπο μπορείς να φανταστείς! Μπα, τζίφος! Στο τέλος είδε κι απέιδη η γυναίκα.

—Μη στενοχωριέσαι, Σωτήρη μου, μου λέει. Σε όλους συμβαίνει αυτό καμιά φορά. Όμως, καλού-κακού, δεν πας να σε δει και κάνας γιατρός; Είσαι και μιας κάποιας ηλικίας...

Τι να πω, μου πέσαν τα μούτρα. Και δεν φτάνει που έχασα την ευκαιρία να πλερωθώ –έστω κι εναλλακτικά– την έχασα κι από πελάτισσα. Και με το δίκιο της –να λέμε το σωστό.

Όμως, κακά τα ψέματα, το πρόβλημα δεν ήταν αυτό, αλλά στο ίδιο το κάζο που έπαθα, γιατί στο κάτω-κάτω για μια υπόληψη ζούμε σ' αυτή την κενωνία, αν τη χάσουμε τι κάνουμε;

Και τώρα που συνέβη τούτο εδώ η αλήθεια είναι ότι είχαν αρχίσει να μου μπαίνουν ιδέες στο μυαλό. Με τη συμβία, για παράδειγμα, την κυρα-Κατίνα, καλή της ώρα, είχαμε να επιδοθούμε στο άθλημα κι εγώ δεν θυμάμαι από πότε. Και με το δίκιο μου, εδώ που τα λέμε, γιατί έτσι όπου είχε γίνει, σαν σουβλί –άσε που έδειχνε πια για μάνα μου!– μόνο τσαχπινιές δεν ενέπνεε. Πάλι καλά να πεις που στη μαγερική ήταν άσσοσ και στο σπίτι νοικοκυρά σωστή. Άπλυτο κι ασιδέρωτο σώβρακο δεν

φόρεσα ποτές, η αλήθεια να λέγεται. ΄Ντάξει, παράπονο δεν έχω.

Υπήρχαν και τα τυχερά στη δουλειά, ευτυχώς, όπως αυτό με την κυρα-Πέγκυ για παράδειγμα... να σου πω εγώ ιστορίες για τις «κυρίες της Αυλής» να σου φύγει ο τάκος μιλάμε... αλλά μετά από τούτο το τελευταίο συμβάν είχα πάθει ήττα, ρε παιδί μου! Κι αν –ο μη γένοιτο– ξανασυμβεί, τι κάνουμε; Και κυρίως... τι λέμε; Με το μπαρδόν μανδάμ, αλλά δεν θα μπορέσω να σας εξυπερετήσω; Ποιος, ο Σωτήρης;! Να δηλώνει στα θήλεα αναρμόδιος, λόγω ανωτέρας βίας; Επιτρέπεται; Σε περικαλώ!...

Άσε που υπήρχαν κι άλλες, μυστήριες ενδείξεις. Στην πιάτσα, με τον Τσίλα και τον Βαγγέλα, περιμένοντας το αγώι, κάνουμε χάζι τα περαστικά μανούλια, σχολιάζουμε κιόλας, και σαν άτακτα αγόρια που ειμάστενε, πετάμε και τη σπόντα μας, άμα λάχει. Στο ωραίο και το κόσμιο δηλαδή, μη φανταστείς... «Τι μανουλομάνουλο είσαι εσύ, ρε μανάρα μου!» ή «Ψιτ, δεσποινίς, μίλα μας και μη μας αγαπάς, να 'ούμ'!»... Σεμνά και ταπεινά. Και μη σου πω ότι επιτελούμε και κοινωνικό έργο, ένεκα που δεν υπάρχει θήλεο στον πλανήτη που δεν του αρέσει να του πετάς δυο-τρεις θαυμαστικές σπόντες.

Πλην τελευταίως εμένα, για να πω την αλήθεια, δεν μου βγαίνει, ρε παιδιά, ούτε στο μιλητό. Έβλεπα τα κοριτσόπουλα, που όλα λες και είχαν την ίδια κοψιά με την κυρα-Πέγκυ, της δίαιτας και του ίσιου δηλαδή και είτε θήλεα έβλεπα είτε φαντάρους ένα και το αυτό. Δεν με ενέπνεαν όπως άλλοτε, τι να κάνουμε; Κι αυτό μ' ανησυχούσε. Δεν μου πήγαινε να το πάρω απόφαση ότι ήμανε είδος προς απόσυρση, να σκαλίζω ντομάτες και να φυτεύω αγγουράκια... πώς να το κάνουμε!

Είχα αρχίσει να το σκέφτομαι σοβαρά, μήπως να πάγαινα να με κοιτάξει κάνας επιστήμων. Αν μη τι άλλο να μου γράψει τίποτις μπλε χαπάκια, μη γενούμε ρεζίλι ξανά στις κρίσιμες στιγμές.

Κι εκεί πάνω σκάει ένα αγώι, να πάω κάτι πράματα από τον Ζαφείρη, τον παλιατζή, σε μια διεύθυνση στο Κολωνάκι που δεν είχα ξαναπάει, τέταρτος όροφος λέει, στην Τσακάλωφ.

Χτυπάω λοιπόν το κουδούνι, μου ανοίγει η πελάτισσα («κυ-

ρία Εύη» μου το σημείωσε ο Ζαφείρης στο χαρτί) και μένω κάγκελο.

Καθόσον τι να δω!...

Ένα παιδί που μπορεί να φορούσε τακούνια, αλλά όσο να 'ναι μου 'ριχνε ένα κεφάλι! Με όλα τα αγαθά του Αβραάμ και του Ισαάκ πάνω του! Μιλάμε το καημένο το φόρεμα υπέφερε τα πάνδεινα προσπαθώντας να συγκρατήσει όλα αυτά τα πλούτη εντός των πλαισίων της ευπρέπειας, που θα 'λεγαν και οι γραμματιζούμενοι! Κάτι βυζάρες απίστευτες, κάτι μπουτάρες, κάτι... Τέλος πάντων... κανονικό εγκεφαλικό! Το παιδί μιλάμε θα ζύγιζε άνετα ίσαμε εκατό κιλά, αλλά όλα, ρε μάγκα μου, στα σωστά σημεία! Καμιά παραφωνία μιλάμε!

Έπαθα την πλάκα μου!

Με μπάζει μέσα το πλάσμα, κοιτάω εγώ ένα γύρο... άλλο εγκεφαλικό! Παντού στους τοίχους μεγάλες ασπρόμαυρες φωτογραφίες με το εν λόγω παιδί γδυμένο, πλην εσωρούχων!

—Είμαι μοντέλο, μου λέει χαμογελώντας καθώς πρόσεξε το ενδιαφέρον μου. Για έξτρα λαρτζ εσώρουχα, που είναι πολύ της μόδας.

—Κι εγώ μέσα, της λέω. Αυτή η μόδα μάλιστα! Όχι κείνα που φτιάχνουν για ακρίδες!

—Κάποιοι, εμάς, τα «plus size models», μας λένε χοντρές, μου λέει με κάποιο παράπονο το παιδί.

—Χοντρές! αναφωνώ εγώ. Μην την ξαναπείς αυτή την κουβέντα, μάννα μου! Που έχουμε πήξει στις ανορεξικές και τις ακρίδες! Σαν ελόου σου τις θέλουν οι άντρηδοι τις γυναίκες.

—Αλήθεια μου λέτε; μου κάνει.

—Αμ τι, ψέματα; Δεν το ξέρεις ότι με τα τσόκαρα που έχει γιομίζει ο τόπος μη σου πω ότι κινδυνεύει και η διαιώνιση του ανθρώπινου είδους...

—Μπα; μου κάνει. Και πώς;

—Εμ, άμα και δεν σου κάνει κούκου, ρε κορίτσι μου, πώς θα περάσεις στο παρασύνθημα; Δεν έχεις πάρει είδηση που έχουν

λακίσει οι άντρηδοι; Άσε που μερικοί προτιμούν να κουνάνε την αχλαδιά... αν πιάνεις το υπονοούμενο...

—Η αλήθεια είναι ότι κάτι έχει υποπέσει στην αντίληψή μου, μου λέει. Μήπως όμως τα παραλέτε;

—Να τα παραλέω; της κάνω. Τι λες, μανίτσα; Εδώ έχουμε συνταρακτικά ντοκουμέντα. Πάρε εμένα για παράδειγμα... Βλέπω την ακρίδα κι αντί να σκέφτομαι κόλπα που κάνουν στις Ινδίες, εγώ υπολογίζω τη δόση του ΕΝΦΙΑ. Αφλογιστία καθολική μιλάμε! Πτώμα κανονικό. Αλλά... με το που σε βλεφάρισα εσένα, έτσι όπως είσαι –και μ’ όλο το θάρρος δηλαδή– τι να σου πω;... το σύστημα έχει βαρέσει γενικό συναγερμό.

Γέλασε.

—Πώς τα λέτε!..., μου λέει.

—Ε τι, την πάσα μία αλήθεια, μανίτσα!

—Δηλαδή τι... Σου αρέσω;

—Αν μ’ αρέσεις;!!! Να σου πω ότι με το ζόρι κρατιέμαι και δεν μουντάρω;...

—Μα... δεν είναι αυτό κακό για την υγεία;

—Κακό; Ολέθριο! της λέω.

—Ε, τότε να το αποφύγουμε, μου λέει.

—Εμ ναι... Δεν είπαμε; Η υγεία είναι το άπαν.

Και βέβαια ό,τι δεν γίνηκε στις σανιδόκορμης κυρίας Πέγκυς γίνηκε εδώ και μάλιστα εις διπλούν και τριπλούν, ώσπου νυχτώνοντας η μοντέλα των φαρδιών εσωρούχων σήκωσε λευκή σημαία ζητώντας έλεος. Έπεσε βλέπεις σε κείνη το χρέος να πληρώσει όλα τα σπασμένα.

Εννοείται πως, ως εκ θαύματος, μου άνοιξαν τα μάτια. Και κατάλαβα ότι τίποτις δεν είχε το σύστημα, απλά του χρειαζόταν το σωστό καύσιμο για να δουλέψει. Θα βάνεις πετρέλαιο καύσης στη Φερράρι; Πώς θα πάρει στροφές ο κινητήρας; Ε, έτσι κι εδώ, η αφθονία των χαρισμάτων της «plus» Εύης έκανε τον κινητήρα μας τούρμπο.

Βεβαίως, με το μυστήριο τώρα λυμένο, καταλαβαίνει κανείς ότι ανοίγονταν εμπρός μου άλλοι ορίζοντες, απείρως ευρύτεροι.

Ξαφνικά ανακάλυψα, για παράδειγμα, ότι η φουρνιαρού πληρούσε απολύτως τις προδιαγραφές που μας ενδιέφεραν. Το ίδιο και η μανάβισσα. Και μια νοσοκόμα γειτόνισσα, που είχε διαφύγει της προσοχής μου, η Κίτσα η ταξιτζού... η κυρα-Μαριγούλα, μια θειά του Τσίλα...

Κι όσο για τη συνταγή για τα μπλε χάπια... είχαμε καιρό. Για την ώρα το ανώτερο χάπι είναι αυτό που σου χορηγεί το μυαλό σου, έτσι και δει την εικόνα που το εμπνέει. Όλα τα άλλα είναι θεωρίες και φιλοσοφίες του κώλου. Το άπαν είναι να βρεις το κουμπί που σου κάνει «κλικ» και σου ανοίγει τις πύλες του Παραδείσου. Εγώ μπορεί να άργησα λίγο, αλλά το βρήκα. Δόξα να 'χει ο Γιαραμπής, «όλα εν σοφία»!

‘Ολοι οι Καλοί Χωράνε

**υπό: Πολυξένης Περλεπίδη
συζύγου Πάσχου**

Πρώτα απ' όλα να πω, για να μην έχουμε παρεξηγήσεις μετά, ότι εγώ με το σεξ είμαι τσακωμένη. Δηλαδή, κι αν θες με πιστεύεις, δεν το πάω καθόλου το άθλημα, βρε παιδί μου. Δεν μου λέει και –κυρίως– δεν μου κάνει τίποτα. Αν δεν το απαιτούσαν μετά φορτικότητας οι άντρηδοι, ούτε που θα ασχολιόμουν.

Όχι ότι έχω και τίποτα συνταρακτικές εμπειρίες δηλαδή... Όπως όλα τα κορίτσια, δυο εμπειρίες είχα όλες κι όλες πριν παντρευτώ –ολοκληρωμένες δηλαδή, οι άλλες δεν μετράνε. Αλλά δεν χρειάζεται να φας ένα μποστάνι ολόκληρο για να καταλάβεις ότι δεν σ' αρέσουν τα αγγούρια –και δεν προσπαθώ να κάνω εδώ τίποτα άσεμνους συνειρμούς, δεν είναι του χαρακτήρος μου. Εγώ δεν... Για να καταλάβεις, τη στιγμή που επιτελείται το μυστήριο εγώ ή στο σήριαλ που έβλεπα πριν έχω το μυαλό μου (τα τούρκικα ειδικά τα πάω με χίλια, επειδή είναι κυριλέ και χλιδάτα και βουτηγμένα στο δράμα) ή στο φαγητό που θα μαγειρέψω αύριο. Και είμαι πολύ τυχερή που ο Πάσχος μου δεν απαιτεί συμμετοχή. Τη δουλειά του να κάνει και να πέσει για ύπνο ο άνθρωπος, δεν έχω παράπονο.

Ακούω από τις άλλες που λυσσάνε για τεχνά και για τούτον και για κείνον και για τον άλλο και κάνω τον σταυρό μου. Πού πας, μωρή βαρεμένη, που βάζεις, ελαφρά τη καρδία, το στεφάνι σου σε κίνδυνο –αφήνω την ηθική κατάπτωση και την αμαρτία που υφίστασαι– για πέντε λεπτά «αχ-αχ» κι αυτό είναι όλο; Και με τι μούτρα θα αντικρίσεις μετά, μωρή, την κοινωνία; Με τι θράσος θα πας να μεταλάβεις; Αμ και τον δύστυχο τον κερατά –

που το μαθαίνει πάντα τελευταίος— δεν τον σκέφτεσαι; Για ένα καπρίτσιο; Για το τίποτα δηλαδή;

Τώρα θα μου πεις είναι και με τι αρχές μεγαλώνει η καθεμιά. Τι ηθική ανατροφή παίρνει από την οικογένειά της. Εμένα, δεκατεσσάρων χρονών μ' έπιασε ο μεγάλος μου αδερφός, ο Κίττος, και μου είπε ορθά-κοφτά: «Κανόνισε, μωρή, να σε βρει ο άντρας που θα σε ζαλωθεί εντάξει κι ανέπαφη, γιατί εγώ ο ίδιος θα σε σφάξω στο γόνατο».

Κι όταν με προξένησαν στον Πάσχο ο πατέρας μου με πήρε κι αυτός ιδιαιτέρως και μου είπε σταράτα: «Να έχεις υπόψη σου, κόρη μου, ότι αυτό που πας να κάνεις είναι μη ανατρέψιμο. Αυτός σου έτυχε, μ' αυτόν θα πορευτείς. Μην τύχει και μου 'ρθεις αύριο, μεθαύριο και μου ζητάς χωρισμούς και διαζύγια γιατί θα βρεις την πόρτα κλειστή κι αμπαρωμένη. Στο λέω για να κανονίσεις την πορεία σου».

Μ' αυτές τις αρχές μεγάλωσα και μ' αυτές πορεύομαι. Τον άντρα μου, κορώνα στο κεφάλι μου, κι αν τύχει και κάνει χαμιά κουτσουκέλα, εντάξει... τι γίνηκε;... άντρας είναι, πάλι στο σπίτι του θα γυρίσει. Και να σου πω την αλήθεια... καλύτερα έτσι, για να 'χω εγώ την ησυχία μου.

Όχι ότι ο Πάσχος μου έχει δώσει δικαιώματα δηλαδή. Δεν είναι τέτοιος χαρακτήρας. Τη δουλειά του κοιτάει και το πώς θα την επεκτείνει συνεχώς. Φράγκα να βγάξει κι άλλο τίποτα δεν τον ενδιαφέρει. Ούτε πιοτό, ούτε χαρτιά, ούτε παρέες, ούτε γήπεδο... τίποτα. Βασίλισσα μ' έχει, δεν έχω παράπονο.

Πέντε χρόνια στεφανωμένη και μια μέρα δεν βρέθηκε να βαρυγχομήσω. Όλα ήταν κατά πως έπρεπε και κυρίως κατά πως με βόλευε. Και κυρία ήμουν, με πρόσωπο στην κοινωνία, και ότι ήθελα το είχα, και την ησυχία μου την απολάμβανα. Μιλάμε δηλαδή για τον πρώτο αριθμό του λαχείου κι όποιος έχει παράπονο θα πέσει φωτιά να τον κάψει.

Μόνο που τώρα τελευταία ο Πάσχος σαν κάπως να είχε αλλάξει... Εντάξει, καταλαβαίνω ότι βρίσκεται στη δύσκολη ηλικία... ανδρική κλιμακτήριο την ονομάζουν οι ψυχολόγοι... όπου αρχίζει κανείς να έχει αμφιβολίες για το πώς και το πόσο και το εάν —αν με αντιλαμβάνεσαι— κάτι που για τους άντρηδοι παίζει φαίνεται μεγάλο ρόλο, δεν ξέρω γιατί, οπότε τους πιάνει ένας

πανικός κι αρχίζουν τα καραγκιοζιλίκια και τις κουτουράδες... όμως τον Πάσχο μου δεν τον είχα για τέτοιον τύπο.

Και όμως...

Κοίτα τώρα να δεις πώς άρχισε το πράγμα... Μια μέρα, εκεί που είχαμε φάει και λέγαμε να δούμε ένα έργο, μου λέει...

—Ρε γυναίκα, δεν βαρέθηκες τα ίδια και τα ίδια; Τους αξούρηγους να κυνηγιούνται με αυτοκίνητα και να μπιστολίζονται ή τις ξενέρωτες να προσπαθούν να τυλίξουν τον χλεχλέ να τις παντρευτεί και μεις να ξέρουμε πώς θα τελειώσει η φτιάξη και να λέμε τότε θα πέσει το «the end», να γλυτώσουμε, να πάμε να ξεραθούμε;

—Και τι να δούμε, άντρα μου; του λέω εγώ. Μικυμάους;

—Άσε, μου λέει, και σου 'χω εγώ μια έκπληξη πρώτης.

Και πιάνει και βάζει στο DVD player ένα δισκάκι και καθόμαστε στον καναπέ να δούμε την έκπληξη.

Και τι να δούμε;!!!

Με το που πέσαν τα γράμματα της αρχής, πριν αρχίσει καν το έργο, σκάει μια σιλικονάτη νταρντάνα, εν αδαμιαία, αλλά με ζαρτιέρες και ψηλοτάκουνα, που έχει περιλάβει έναν κουρεμένο με την φιλή μπρατσά, τίγκα στο τατουάζ, και τον πιλατεύει με απαράμιλλο ζήλον.

—Πάσχο μου τι έργο είναι αυτό; Ντροπή! του κάνω.

—Κάτσε, μαρή, να δεις και θα σ' αρέσει, μου λέει αυτός.

—Τι να μ' αρέσει σ' αυτά τα αίσχη; του λέω. Αυτά είναι του υποκόσμου.

—Ε, να δεις τι καλά που περνάει ο υπόκοσμος, μου λέει γελώντας ο Πάσχος. Όχι σαν εμάς, που ζούμε κρυφά απ' τον Θεό.

Τι να κάνω... σώπασα κι εγώ, μην χαλάσω το χατήρι του αντρού μου κι έκανα υπομονή. Μπορεί στη συνέχεια να είχε και πλοκή η υπόθεση... πού ξέρεις;...

Όμως η μόνη πλοκή ήταν που παρουσιάστηκε κι άλλη μια σιλικονάτη, με παραπλήσια αμφίεση, και τώρα τον καραφλό μπρατσά τον πιλάτευαν δυο. Παντοιοτρόπως.

—Βάστα, μεγάλη, βάστα! ενθάρρυνε ο Πάσχος τον πρωταγωνιστή. Κοίτα να μας βγάλεις ασπροπρόσωπους.

Όμως φαίνεται ότι ο μπρατσάς αντιμετώπιζε δυσκολίες στο να κουμαντάρει τις δυο νταρντάνες, οπότε ήρθε να τον βοηθήσει ένας φίλος του, επίσης μπρατσάς κι επίσης υπερμεγέθης πλην με μια φάτσα που πρόδιδε IQ γύρω στο 35 –και πολύ λέω.

Κανένα συναίσθημα, καμιά πνευματικότητα και κυρίως καμιά πλοκή.

Όμως ο Πάσχος είχε ενθουσιαστεί και δεν μου πήγαινε καρδιά να του τη σπάσω. Και τόσο ενθουσιάστηκε ώστε συντόμως άρχισε να μου εξηγεί και μένα εμπράκτως τα τεχταινόμενα στην αμαρτωλή οθόνη, λες και ήμουν χαζή και δεν καταλάβαινα.

Τέλος πάντων, δεν είπα τίποτα, για να μην χαλάσω την ατμόσφαιρα. Στο κάτω-κάτω σαν άντρας είχε κι αυτός το δικαίωμα να το ρίξει λίγο έξω. Τι, καλύτερα θα ήταν να γυρνάει από 'δώ κι από κει, να κολλήσει και καμιά αρρώστια;

Για καμιά βδομάδα κατόπιν είχα πάλι την ησυχία μου. Μετά του Πάσχου του ήρθε πάλι η έμπνευση. Άντε, ξανά-μανά, άλλο δισκάκι... άλλα πιλατεύματα, άλλα συμπλέγματα... «αχ-αχ» και ουχ-ουχ» με μένα, αναπόφευκτα, τον τελικό αποδέκτη.

Έκτοτε του έγινε συνήθεια. Κάθε τόσο φέρναμε στο σπίτι μας τα Σόδομα και τα Γόμορρα (Θε μου σχώρα με) υπό μορφή ταινίας κι ο Πάσχος, πλήρης ενθουσιασμού, αναλάμβανε να μου εξηγήσει όλα εκείνα τα σημεία για τα οποία καμιά απορία δεν είχα.

Καλά, λέω μέσα μου, φούρια είναι, θα του περάσει.

Κι εκεί που περίμενα να του περάσει, ένα βράδυ στην παράσταση πάνω μου λέει:

—Αυτή εκεί δεν μοιάζει με την κουμπάρα μας τη Σούλα;

—Ποια, η αποπάνω; ρωτάω εγώ, που δεν διέκρινα ομοιότητες.

—Όχι, μαρή, η αποκάτω.

Η αποκάτω δεν της έμοιαζε της κουμπάρας, αλλά τι να κάνω, να του χαλάσω το κέφι;

—Σαν να της μοιάζει λίγο, του λέω.

Να το ακούσει αυτό ο Πάσχος μου γίνηκε κανονικό τούρμπο! Άλλο που να στα λέω κι άλλο να τον έβλεπες! Αφού κι εγώ πια έμεινα άναυδη! Δεν περιγράφω άλλο.

Τώρα, αν είχα μυαλό πονηρό, μπορεί και να μου έμπαιναν τίποτα σκέψεις... Να βλέπει ο άντρας σου τσόντα, να σκέφτεται την κουμπάρα και να πληρώνεις τα σπασμένα εσύ... Εντάξει. Αλλά αφενός δεν είναι του χαρακτήρος μου κι αφετέρου ήξερα ότι η Σούλα ήταν κι αυτή αμέμπτου ηθικής και δεν θα κοίταζε ποτέ τον άντρα αλληλής, πόσο μάλλον της κολλητής της. Φαίνεται λοιπόν ότι επρόκειτο απλά και μόνο για μια φαντασίωση του Πάσχου μου, χωρίς άλλες πονηρές προεκτάσεις.

Οπότε κι εγώ δεν έδωσα συνέχεια. Θα του περάσει κι αυτό, είπα μέσα μου. Θα το βγάλει από μέσα του, θα κουραστεί και θα το βαρεθεί στο τέλος. Υπομονή, τι άλλο;

Αλλά δεν βαρέθηκε.

Κι ένα βράδυ που καθόμασταν να δούμε, όχι κάποια «έκπληξη», αλλά big brother, για αλλαγή, μου το ξεφούρνισε πάλι, στο άσχετο τώρα...

—Πάντως η Σούλα είναι ωραίο κομμάτι, δεν μπορείς να πεις..., μου λέει.

Και μ' αφήνει κάγκελο τη γυναίκα!

Γιατί, δεν λέω... η Σούλα φιλενάδα, κολλητή κι επιστήθια, αλλά ωραίο κομμάτι τον μπόγο δεν τον λες. Εξόν κι αν είσαι κανένας ατζέμης από την Πόλη και σ' αρέσουν τα οριεντάλ. Για έξτρα λαρτζ σουτιέν μιλάμε εδώ και σαρανταδύο νούμερο παπούτσι—έλεος! Αλλά και πάλι φρόντισα να μην καρφωθώ και το 'παιξα κορόϊδο.

—Καλή είναι, του λέω. Κι επίσης αρίστου χαρακτήρος.

—Μωρέ ποιος τον (μπιπ) τον χαρακτήρα! επέμεινε ο Πάσχος. Για τα άλλα μιλάω εγώ.

—Ε, ναι..., λέω κι εγώ (τι να κάνω;). Πλούσια τα ελέη, δόξα να 'χει ο Γιαραμπής.

Με κοίταξε σκανδαλιάρικα ο Πάσχος.

—Εσύ δηλαδή δεν την κάνεις κέφι την κουμπάρα, μάννα μου; μου λέει κι απλώνει τα πλοκάμια (όπως καληώρα όταν βλέπαμε τσόντα).

Κάγκελο τώρα η δική σου! Αλλά τι να πω; Να του τη σπάσω του ανθρώπου, αφού ήταν φως φανάρι ότι την έβρισκε έτσι; Δύσκολη η θέση μου, λεπτή.

—Ε, ναι... πώς..., λέω.

—Έτσι σε θέλω, γυναικάρα μου! αναφωνεί ο Πάσχος ενθουσιασμένος (οφθαλμοφανέστατα). Προχωρημένη και μερακλού!

Διάνα έκανε και στα δυο, αλλά τι να του έλεγα που είχε ανάψει και κορώσει και δεν κρατιόταν πια με τίποτα;

Τέλος πάντων πέρασε κι αυτό και πάω να πιάσω τη Σούλα, να δω τι γίνεται —γιατί ο διάλογος έχει πολλά ποδάρια και δεν χρωστάει καλό, άσε που δεν είναι εποχές αυτές να χάνεις τον άντρα σου, ούτε για αστείο.

—Έλα ‘δω, μαρή, της λέω ευθέως. Αλλά θα μου πεις αλήθεια, κακομοίρα μου, γιατί, νά... μα την Παναγία, θα βάλω Αλβανούς να σε χαράξουν.

—Τι έπαθες, ρε φιλενάδα; απόρησε αυτή ξαφνιασμένη (που ήταν καλό σημάδι, γιατί έτσι και είχε τη μύγα θα μυγιαζόταν και θα το καταλάβαινα, δεν μπορεί...).

—Θα μου πεις την πάσα αλήθεια, της ξαναλέω.

—Ναι, μαρή... Τι, συναμετάξυ μας; Επί ποίου θέματος;

—Επί του θέματος Πάσχου, της λέω. Τρέχει τίποτα με τον Πάσχο και δεν το ξέρω;

—Τι, έχει γκόμενα ο Πάσχος; αναφώνησε το βλήτο —κι εκεί ήταν που σιγουρεύτηκα ότι ήταν αθώα.

—Εσύ θα μου πεις, της κάνω εγώ τον ελιγμό.

—Εγώ πού να ξέρω, ρε φιλενάδα; Σάματις σε μένα θα ‘ρχόταν να το πει; Αφού ξέρει ότι είμαστε κολλητές. Δεν ξέρω αν στον Σάκη... Αλλά πάλι, αν ήταν, θα μου το ‘λεγε τέτοιος κουτσομπόλης που είναι.

—Είσαι σίγουρη, μωρή; θέλω να βεβαιωθώ εγώ.

—Σίγουρη δεν είμαι, γιατί με τους άντρηδοι μην παίρνεις ποτέ όρκο, μου απαντάει. Αλλά δεν τον κόβω για τέτοιον, τι να σου πω... Τώρα αν πάει με τίποτις Ρωσίδες, τίποτις Βουλγάρες... στοίχημα δεν βάζω. Όχι ότι ξέρω τίποτα δηλαδή... Μια υπόθεση κάνουμε...

—Καλά, οι πουτάνες δεν μετράνε, της λέω εγώ. Τις άλλες φοβάμαι, τις... «κυρίες».

—Μπάααα!... Με τίποτα.

—Εσένα δεν στην έχει πέσει ποτέ δηλαδή; της πετάω εγώ τη σπόντα για να κόψω αντίδραση.

—Εμένα! αναφωνεί το βούρλο. Δεν είμαστε καλά! Τι βάζεις τώρα με το μυαλό σου, ρε φιλενάδα! Άμα ήταν δεν θα στο 'λεγα, να τον μαζώξεις; Όρεξη έχω εγώ για τέτοια;

—Στο λέω επειδή καμιά φορά πετάει κάτι σπόντες, της λέω εγώ. «Γχομενάρα η κουμπάρα!»... και «Το πρώτο (μπιπ) η Σούλα!» και τέτοια...

Άνοιξε κάτι μάτια πελώρια η Σούλα.

—Τώρα... σοβαρολογείς;...

—Αμ τι κάνω;...

Σταυροκοπήθηκε η κουμπάρα.

—Δεν είχα ιδέα, ομολόγησε. Πού να το φανταστώ!...

—Εμ, γι' αυτό σου λέω...

Η Σούλα μπήκε σε σκέψεις.

—Τι να σου πω;..., μου λέει στο τέλος. Οι άντρηδοι έχουν μυστήριο μυαλό, δεν είναι σαν εμάς. Τους αρέσει να ξενοκοιτάνε και να φαντασιώνονται. Και τώρα που το σκέφτομαι... κι ο δικός μου έχει πει για σένα...

Ήταν η σειρά μου να γουρλώσω τα μάτια.

—Ο Σάκης!... για μένα! ανέκραξα.

—Ε, ναι. Τι... μια και δυο φορές;... Αλλά τι να του πω κι εγώ;... αφού τον βολεύει να κάνει τη δουλειά του κι έτσι, ας φαντασιώνει και τη Μόνικα Μπελούτσι, που λέει ο λόγος. Πάλι εγώ δεν εισπράττω;

—Και δεν μου πες τίποτα, ρε βούρλο; της κάνω.

—Τι να σου πω, ρε φιλενάδα; Σάματις δεν σε ξέρω τι ηθικός χαρακτήρας όπου είσαι; Αλλά και κάτι να συνέβαινε —ό μη γένοιτο— χίλιες φορές καλύτερα με σένα, τον δικό μου άνθρωπο, παρά με καμιά επιτήδεια που θα μας κάνει να τρέχουμε και να μη φτάνουμε.

Και πάλι ήταν η σειρά μου να πέσω σε σκέψεις.

—Λες, μαρή, να το 'χουν κουβεντιάσει συναμετάξυ τους; τη ρωτάω στο τέλος.

—Ποιοι, οι άντρηδοι;

—Εμ ποιοι;

—Δηλαδή... εννοείς;...

—Εννοώ αυτό που εννοείς κι εσύ, ρε βούρλο, της λέω νευριασμένη. Μήπως και το συζήτησαν για τίποτα κόλπα προχωρημένα, απ' αυτά που κάνουν στις Ινδίες;

—Λες;

—Το αποκλείεις;

Το σκέφτηκε η κουμπάρα.

—Ξέρω κι εγώ; μου λέει. Μπορεί... Δεν μπορεί;

—Κι άμα μας το ξεφουρνίσουν έτσι, σε καμιά στροφή, εμείς τι κάνουμε;

—Τι κάνουμε; επανέλαβε σαν ηχώ η Σούλα.

—Αν τους πάμε κόντρα, αυτοί μπορεί ν' αρχίσουν να ψάχνονται αλλιώς.

—Πες το ψέματα...

—Οπόταν, εμάς οποία η θέση μας;

—Και δηλαδή τι; Θα υποκύψουμε;

—Βρε βλήμα, της λέω αγανακτισμένη. Τόσες αμερικάνικες ρομαντικές κομεντί έχεις δει. Όταν τους παντρεύει ο παπάς εκεί τι τους λέει; «For better and for worse» δεν τους λέει;

—Εμ ναι.

—Οπότε; Αξιίζει να ρισκάρουμε τον γάμο μας, σε ρωτάω, για ένα καπρίτσιο;

—Δεν αξίζει, συμφώνησε η Σούλα.

—Και δεν είναι προτιμότερο να τους έχουμε υπό έλεγχο;

—Αμ δεν είναι;

—Αν και εφόσον, της λέω. Εικασίες κάνουμε.

—Ναι, μωρέ, συμφώνησε η Σούλα. Στο κάτω-κάτω μπορεί να κάνουμε και λάθος.

Αλλά δεν κάναμε.

Ένα βράδυ που ο Πάσχος έβλεπε ποδόσφαιρο, κι ως εκ τούτου κάθε άλλη δραστηριότητα είχε ανασταλεί, μου το ‘σκασε το μυστικό, στο δήθεν και στο τάχαμου (στη διακοπή του ημι-χρόνου, για να μη χάσει καμιά στραβοκλωτσιά –τρομάρα του!).

—Μωρέ γυναίκα, τι να κάνουν τα κουμπάρια μας; μου λέει. Καιρό έχουμε να τα δούμε.

—Ναι, του κάνω εγώ. Από προψές, που είχαμε πάει για τσίπουρα.

—Τι λες, ρε παιδί μου! Ρε πώς περνάει ο καιρός!

—Αμ δεν το βλέπω; του κάνω.

—Δεν τους λες να ‘ρθουν να καθίσουμε κάνα βράδυ; μου λέει, πάντα στο δήθεν και στο τάχαμου. Να πούμε εκεί και κάνα χαζό, να περνάει η ώρα...

—Να τους πω, Πάσχο μου, του λέω. Γιατί να μην τους πω; Εσύ πότε ευκαιρείς;

—Ξέρω κι εγώ;..., μου κάνει. Κανόνισε... Κι αύριο, που λέει ο λόγος.

Την άλλη μέρα το πρωί με παίρνει η Σούλα τηλέφωνο.

—Ξέρεις τι μου ‘πε χθες ο δικός μου, εκεί που έβλεπε μπάλα; μου λέει.

—Ξέρω, της λέω. Σου είπε ότι έχετε καιρό να μας δείτε και να κανονίσεις να ‘ρθείτε από εδώ ένα βράδυ –και σήμερα αν είναι, που λέει ο λόγος.

Έμεινε άναυδο το βούρλο.

—Μαρή, μου κάνει. Διαβάζεις τον καφέ;

—Τα ίδια ακριβώς μου είπε κι ο δικός μου, την πληροφορώ. Φαίνεται το έχουν συμφωνημένο οι δυο τους.

—Και τώρα, τι κάνουμε; μου λέει η άλλη.

—Δεν είπαμε, βρε βλήτο; της κάνω. Υπομονή θα κάνουμε, τι θα κάνουμε;

—Λες ε;

—Εμ λέω... Εξόν κι αν δεν σε πειράζει ν' αρχίσουν τα ξεπορτίσματα...

—Απαπά! μου λέει. Κουνήσου από τη θέση σου, Χριστιανή μου. Για τέτοια είμαστε τώρα;

—Ε, τότε στολίσου, παρφουμαρίσου κι ότι ήθελε προκύψει, της λέω.

—Ναι μωρέ, μου λέει το βλήτο. Στο κάτω-κάτω μπορεί και να μας αρέσει... Ο Θεός είναι μεγάλος.

Τι να της πεις;!!!

Οπότε ήρθαν οι κουμπάροι, σέρβιρα κρασί —από το χύμα, το φθηνό, όπως μ' ορμήνεψε ο Πάσχος— είπαμε ανέκδοτα, μαγκωμένοι ήμασταν όλοι, οι άντρηδοι όλο και κάναν νοήματα ο ένας στον άλλο... Άρχισα να βαριέμαι.

Οπότε το πήρα πάνω μου.

—Βρε Πάσχο μου, λέω του Πάσχου μου. Δεν πας τη Σούλα στην κρεβατοκάμαρη να της δείξεις το καινούργιο μας στρώμα, που θέλει να πάρει κι αυτή;

—Αχούς λέει... μετά χαράς! αναφωνεί μ' ενθουσιασμό ο Πάσχος.

Με το που εξαφανίστηκαν οι δυο τους σαν να ζωντάνεψε ο κουμπάρος.

—Βρε κουμπάρα, μου λέει. Πολύ ζέστα έχετε εδώ μέσα.

—Το 'χει η εποχή, Σάκη μου, του λέω. Τι να κάνουμε τώρα, μήνυση στο Θεό;

—Πολύ ζέστα! επανέλαβε ο κουμπάρος.

—Ε, βγάλε κάνα ρούχο να δροσιστείς, του λέω (με το πουκαμισάκι και το παντελόνι ήταν, τρομάρα του!).

—Μα δεν είναι ντροπή;..., λέει αυτός.

—Η μισή δική σου κι η μισή δική μου, του λέω. Και για να σε διευκολύνω θα γδυθώ κι εγώ, γιατί πράγματι έχει κάψα, βρε παιδί μου, τώρα που το λες.

Οπότε... τα υπόλοιπα είναι ευκόλως εννοούμενα και τι να τα λέμε! Ο κουμπάρος ενθουσιασμένος, οι άλλοι δυο —αν έκρινα από τα «αχ-αχ» που έρχονταν από την κρεβατοκάμαρη— ενθουσιασμένη κι εγώ... στρατιώτης πιστός στο καθήκον, ούτε κρύο, ούτε ζέστη... Τα συνηθισμένα.

Κι έτσι οι αλλαξομπίπ (Θε μου σχώρα με) καθιερώθηκαν κάθε Σαββατοκύριακο κι όλοι ήμασταν τώρα μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Μερικές βδομάδες αργότερα έρχεται ο Πάσχος στο σπίτι στεναχωρημένος.

—Άστα, γυναίκα, μου λέει, και πάω να σκάσω.

—Γιατί, Πάσχο μου; τον ρωτάω.

—Τηλεφώνησαν κάτι ξαδέρφια μου από την Ελασσόνα, κι έρχονται λέει στην Αθήνα για δουλειές. Δεν γίνεται, πρέπει να τους φιλοξενήσουμε, όχι περί ύπνο —θα παν λέει στο ξενοδοχείο— πλην όσο να 'ναι το τραπέζωμα και την περιποίηση δεν τη γλυτώνουμε... τους έχω υποχρέωση.

—Και το συζητάς; του κάνω. Και βέβαια θα τους περιποιηθούμε. Τι, μόνους τους θα τους αφήσουμε, ξένους ανθρώπους, σ' αυτή την αχανή πόλη;

—Μόνοι τους δεν είναι... φέρνουν και τις γυναίκες τους μαζί, με πληροφορεί ο Πάσχος. Αλλά, βρε παιδί μου... τώρα βρήκαν να 'ρθουν; Χάνουμε το Σαββατοκύριακο.

—Ε, για ένα Σαββατοκύριακο δεν πειράζει, τον παρηγόρησα. Θα πω και στους κουμπάρους να 'ρθουν, μιας και θα κάνουμε τραπέζι, γιατί μ' αυτά και μ' αυτά έχουμε να φάμε μαζί κι εγώ δεν ξέρω από πότε.

Έλαμψε ο κουβαλητής μου.

—Μπράβο, ρε γυναίκα, μου λέει. Σε παραδέχομαι. Εγώ ούτε που θα το σκεφτόμουνα.

Το άλλο πρωί πήρα τη Σούλα και της διηγήθηκα τα κα-
θέκαστα. Το βούρλο, που άμα είναι για κάτι τέτοια ξινά το μυα-
λό του δουλεύει στο φουλ, μου δήλωσε...

—Ξαδέρφια που ήρθαν από Ελασσόνα για δουλειές και
φέραν και τις γυναίκες τους μαζί;..., μου κάνει δύσπιστα. Δύσκο-
λο. Να δεις που κάτι έχουν σκαρώσει αυτοί οι δικοί μας.

—Λες, μαρή; της λέω σκεφτική.

—Αμ τι; μου λέει. Κάνει μπαμ το πράμα! Ακούσαν οι γύ-
φτοι ότι (μπιπ) και πλάκωσαν δηλαδή; Παρτούζα ετοιμάζουν.

Σταυροκοπήθηκα η γυναίκα.

—Ο Χριστός κι ο Απόστολος! ανέκραξα.

—Μωρέ άκου που σου λέω εγώ, μου λέει η Σούλα. Περίμενε
και θα δεις.

Και είδα.

Τα ξαδέρφια, με το που τα έκοψα, μόνο για ξαδέρφια δεν μου
φάνηκαν. Περίμενα τίποτα στραβοχυμένους λουκουμάδες από
τον Κάμπο, να μιλάν και να μην τους καταλαβαίνεις κι αντί γι'
αυτό είδα δυο αξιοπρεπέστατους κυρίους, με κοστούμι και γρα-
βάτα, που ήταν με το σεις και με το σας. Εντάξει, οι κυράτσες
τους δεν ήταν τίποτα από δαύτες, αλλά το γούστο των άντρηδων
το ξέρουμε, δεν το ξέρουμε;

Καθίσαμε το λοιπόν στο τραπέζι... είχα φτιάξει μουσακά,
μου πέτυχε πολύ... φάγαμε, ήπιαμε, είπαν οι άντρηδοί κάτι ξε-
κάρφωτα καλαμπούρια... σε μια στιγμή μια από τις κυράτσες
ζήτησε να πάει στο... «μέρος». Γυρίζει ο δικός μου στον Σάκη
(συμφωνημένα όλα από πριν, παιδί μου) και του λέει:

—Ρε κουμπάρακο, εσύ που είσαι πιο κοντά, κάνε έναν κόπο
να δείξεις στην ξαδέρφη το μπάνιο...

Προθυμότατος ο Σάκης έσπευσε –κι εξαφανίστηκε κι αυτός
και η ξαδέρφη... Θα είχαν δυσκολίες να βρουν φαίνεται το
«μέρος».

Καπάκι, γυρίζει ο δικός μου στην άλλη ξαδέρφη και της λέει:

—Βρε ξαδέρφη... τις κουρτίνες που με ρώταγες... παραλίγο να το ξεχάσω —ένα μυαλό χειμώνα-καλοκαίρι, τι να σου κάνει; Έλα να στις δείξω στην κρεβατοκάμαρη.

Κι έτσι απομείναμε εγώ κι η Σούλα (που μου ‘κλεινε το μάτι με σημασία) και τα... ξαδέρφια.

—Βρε ξαδέρφη, ωραία είσαστε εδώ πάνω, μου λέει ο πιο κοντινός. Θα έχετε κι ωραία θέα.

—Έχουμε, πώς δεν έχουμε, του λέω εγώ.

—Απ’ το μπαλκόνι θα φαίνεται ωραία, μου κάνει.

Εντάξει, το πιάσαμε το υπονοούμενο. Αλλά τι να ‘κανα η γυναίκα; Οικοδέσποινα ήμουν, είχα υποχρεώσεις.

—Έλα να στο δείξω, ξάδερφε, του λέω αναστενάζοντας στωικά (μια ψυχή που είναι να βγει, ας βγει).

Οπότε του έδειξα αυτού του ξάδερφου το μπαλκόνι, η Σούλα έδειξε στον άλλον τον καναπέ, ενώ ο Σάκης έδειχνε στη μια ξαδέρφη το «μέρος» κι ο δικός μου στην άλλη τις κουρτίνες.

Μετά κάναμε όλοι μαζί σκάτζα βάρδια, εμείς με τους ξαδέρφους και τα κουμπαρακια με τις ξαδέρφες και στο τέλος συναντηθήκαμε όλοι μαζί στο σαλόνι, να γιορτάσουμε δια της μεθόδου «χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα» το ευχάριστο αυτό γεγονός κι όλοι —πλην εμού εννοείται, που μαγείρευα κι όλο το απόγευμα— έμειναν πολύ ευχαριστημένοι.

—Είδες τι καλά που περάσαμε; μου είπε μετά (με θράσος) ο Πάσχος.

—Ναι, Πάσχο μου, του λέω. Αλλά παρεκτραπήκαμε.

—Δεν πειράζει, μου λέει αυτός. Μια οικογένεια ειμάστενε.

—Δεν είναι όμως αμαρτία... με τα ξαδέρφια; του λέω.

—Μπα, μου λέει αυτός. Εξ αγχιστείας είναι... δεν μετράει.

Κι έτσι, εκτός από τα τακτικά Σαββατοκύριακα, είχαμε μια φορά στο τόσο και μια πιο μεγάλη σύνταξη (όχι με ξαδέρφια

πια), πότε στο σπίτι μας, πότε στην κουμπάρων και πότε αλλού.

Και θα μου πεις τώρα... το ανέχεσαι, βρε Πολυξένη, αυτό το περίεργο νταβαντούρι, το οποίο, εκτός του ότι σε προσβάλλει σαν σύζυγο, σε υποβαθμίζει και σαν γυναίκα;

Κι εγώ θα σου απαντήσω ότι πρώτον και κύριον καθόλου δεν με προσβάλλει. Θα με πρόσβαλε αν ο άντρας μου έτρεχε από 'δώ κι από κει να με κερατώνει πίσω από την πλάτη μου, ενώ τώρα ξέρω πού είναι και με ποια και το ελέγχω το πράγμα απόλυτα. Κι όσο για την υποβάθμιση σαν γυναίκα... δεν το βλέπω. Αντιθέτως γνωρίζω την αποθέωση και καταξίωση σε κάθε ευκαιρία και στο κάτω-κάτω, αφού δεν καταλαβαίνω που δεν καταλαβαίνω Χριστό, καμιά ντροπή δεν νιώθω. Να το φχαριστιόμουν να πω μάλιστα.

Άλλωστε το να κρατάς τον γάμο σου στέρεο στις δύσκολες εποχές που περνάμε δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Κι όπως θα έλεγε κι ο παπάς στις αμερικάνικες ρομαντικές κομεντί: «for better or for worse».

Υπάρχει αντίρρηση σ' αυτό;

Ατζέμικα Πράματα, Ωραία!

**υπό: Νώντα Γιογλαρή
υπαστυνόμου Β'**

Είναι γνωστό στον πάσα μία, που λένε, ότι εμείς, στην Υπερεσία, πολλά βλέπουμε, πολλά ακούμε και λίγα λέμε. Μην κοιτάς που κάτι αναρχοκομμούνια της φακής μας υποτιμούν και μας στολίζουν με επίθετα του τύπου «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι», στο βάθος ξέρουν ότι άνευ εμάς και κάτι άλλα παιδάκια ζόρικα, εθνικόφρονα κι εντάξει, οι ίδιοι θα έμεναν χωρίς δουλειά και θα 'χαν βγει στη γύρα στον ηλεκτρικό «Καλοί μου κύριοι, συγγνώμη για την ενόχληση, είκοσι λεπτά απ' το περίσσειμά σας περικαλώ, αν έχετε την ευγενή καλωσύνη...». Καθόσον... βγάλε το αντίπαλο δέος από τη μέση κι έμεινες χωρίς δουλειά.

Να σου δώκω ένα παράδειγμα, να το καταλάβεις. Ο τελευταίος «εξωτερικός κίνδυνος» που μας έχει απομείνει είναι ο Τούρκος. Τις παλιές, καλές εποχές είχαμε και τη Σοβιετία με τους δορυφόρους της, αλλά αυτοί το φάγαν το κεφάλι τους από μονάχοι τους και μας αφήνουν ρέστους, με τον Τουρκαλά μόνο. Εντάξει... κι αυτός μας κάνει. Διότι όταν ξεσηκώνονται τα αποβράσματα της κενωνίας και βγαίνουν στο δρόμο... «Θέλω»... «Δώσε»... «Απαιτώ»... τι να σου κάνει το γκουβέρνο; Αν δώκει σε έναν θα θέλουν όλοι. Οπότεν σου λέει... «Κύριε, εγώ θέλω, πλην όμως κωλύομαι, καθόσον κοίτα απέναντι τον Τούρκο που караδοκεί... Δεν πρέπει ν' αγοράσω αερόπλανα; φρεγάτες; κανόνια; και με τι θα τ' αγοράσω έτσι και σου δώκω εσένα που ζητάς; Τι δηλαδή, ν' αφήσουμε την πατρίδα ξεβράκωτη; να μπουν μέσα οι Μογγόλοι και να σου (μπιπ) τη μάνα, την αδερφή, τη γυναίκα, τη γχόμενα, την κόρη; Επιτρέπεται; Σε περικαλώ.»

Λες αν θέλαν οι αποπάνω να μην τα 'βρισκαν με τους γειτόνους εξ' Ανατολών; Σε πέντε λεφτά μέσα θα τα 'βρισκαν, εγώ στο λέω. Αλλά πλην όμως μετά τι θα 'καναν; Τι θα σου 'λεγαν εσένα γι' αυτά που ζητάς; «Κωλύομαι να σ' εξυπερετήσω ένεκα που τα φράγκα πρέπει να τα τσεπώσω εγώ»; Θα τον κρέμαγες στο Σύνταγμα –και δεν θα μπορούσε να σου πει κανείς κουβέντα. Οπότε, ο Θεός μας τον έστειλε τον Τουρκαλά και ποιοι είμαστε εμείς να πάμε κόντρα στον Θεό;

Έτσι ακριβώς συμβαίνει και με τα κομμούνια. Μας χρειάζονται –μην σου πω περισσότερο απ' όσο τα χρειαζόμαστε εμείς (για να δικαιολογήσουμε την ύπαρξή μας). «Ελάτε μαζί μας, να σας προστατέψουμε από τους μπάτσους» σου λέει. Και δεν σου λέει το άλλο: «Και να σε στείλουμε στα κολχόζ, να σπας πέτρες για το κοινό καλό»...

Γιατί τα λέω αυτά; Για να προλάβω κάτι δήθεν και τάχαμου προοδευτικάριους που θα βιαστούν να κριτικάρουν ένα γραπτό, μια κατάθεση ψυχής, μόνο και μόνο επειδή το έγραψε ένας μπάτσος.

Μπάτσος ίσως, αλλά με κάτι ούμπαλα νάααα!

Συγχύστηκα πάλι, αλλά θα μου περάσει. Πώς να το κάνουμε, ρε φίλε, την αδικία δεν την μπορώ, με πνίγει. Κι όταν κάτι με πνίγει εγώ βαράω. Τίμια πράματα, αντρίκια! Είμαι από τα τιμημένα Τζουμέρκα εγώ, όχι κάνας φλούφλης απ' το Κολωνάκι (που ψηφάει Σύριζα γιατί είναι της μόδας στον Μπιντέ).

Ξέρω ότι τα τελευταία χρόνια, με την αριστερή λαίλαπα που μας προέκυψε, η Υπερεσία έχει βγάλει κακό όνομα. Κάθε λίγο και λιγάκι –ας όψονται οι πληρωμένοι αλήτες, ρουφιάνοι δημοσιογράφοι– μαθαίνουμε ότι εξαιρετοι συνάδελφοι κατηγορήθηκαν... μερικούς έφτασαν μέχρι το σημείο να τους συλλάβουν –για ενέργειες και δραστηριότητες που δεν συνάδουν, λέει, με το λειτούργημα του αστυνομικού... προστασία, διακίνηση, εκβιασμούς και δεν συμμαζεύεται. Πρόκειται βεβαίως για ασύστολα ψεύδη κι ας έρθει οποιοσδήποτε να με διαψεύσει. Αλλά κι αλήθεια να ήταν –που αποκλείεται– ξέρεις τι θα σου πω εγώ, έντιμα κι αντρίκια παντελονάτα; Έλα εσύ, μάγκα μου, να τα βγάνεις πέρα με τον ψωρομισθό που μας δίνουν και μετά συζητάμε.

Μετά μας κατηγορούν για υπερβολικό ζήλον. Επειδής δηλαδή, πάνω στη βράση, έπεσαν και μερικές φάπες, έφυγε και καμιά σφαίρα... λες και θ' αντιμετωπιζόταν το τσογλάνι που καίει το αμάξι και σπάει το μαγαζί του νομοταγή κυρ-Παντελή, με το σεις και με το σας. Αντί να μας πουν και μπράβο δηλαδή. Αλλά έτσι είναι η κενωνία, αχάριστη.

Και πού είναι, λέει, η Αστυνομία ενώ οι κλέφτες κάνουν πάρτυ και οι ληστές ανάσταση; Να σου πω εγώ πού είναι η Αστυνομία, κύριε αγανακτισμένε μου. Η Αστυνομία φυλάει όλους αυτούς τους άχρηστους, που πήγες και ψήφισες εσύ, χωρίς να βάνεις το μυαλό σου να δουλέψει. Εκεί είναι. Πού θα βρεθούν τα άτομα, σε ρωτάω, για να φυλάζουν κι εσένα; Με ρωτάς εμένα αν βγαίνει η υπερεσία κάθε μέρα; Με αλχημείες βγαίνει. Κάνουμε το σκατό μας παξιμάδι, που λέει ο λόγος, για ν' αντεπεξέλθουμε.

Ή μήπως θα επικροτήσεις έτσι και μας εγκρίνουν, άνωθεν, υπερωρίες; Πρώτος εσύ θα κατεβείς στους δρόμους, με κόκκινες και ροζ παντιέρες –μη χέσω!– να βροντοφωνάξεις «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι». Δεν σε ξέρουμε λες; Και τις κάμερες στο δρόμο τι τις έχουμε; Μόνο για να χαζεύουμε τις γχόμενες;

Τα λέω αυτά γιατί με πνίγει το δίκιο.

Καημό το 'χω, ρε φίλε, μια φορά να βγω στο δρόμο με τη στολή και να 'ρθει ένας κερατάς –ένας, δεν θέλω παραπάνω– να μου πει: «Κυρ-υπαστυνόμε, ευχαριστούμε για όσα κάνετε για μας». Φιλότιμο λέγεται αυτό, αλλά πού;

Τέλος πάντων, για την υπόθεση της Σάσας ήθελα να πω, αλλά είδες πού μας πήγε η κουβέντα.

Τετάρτη βράδυ και είμαι αξιωματικός υπερεσίας. Σε μια δόση, και περί ώραν ενδεκάτην, έρχεται το όργανο με μια γχομενάρα απ' αυτές που ευχαρίστως τις περνάς κι από μια κι από δυο κι από τρεις ανακρίσεις, που λέει ο λόγος.

—Τι τρέχει, αστυφύλαξ; ρωτάω τον αστυφύλαξ αυστηρά, ενώ τεχνηέντως και αστυνομικώς παρατηρούσα το πλάσμα.

—Η εν λόγω προέβαλε αντίσταση κατά της Αρχής, κύριε υπαστυνόμε, μου λέει ο αστυφύλαξ.

Στρέφομαι προς το πλάσμα...

—Τι μαθαίνω, δεσποινίς; της κάνω. Τι πράγματα είναι αυτά;

—Τι πράγματα, κύριε υπαστυνόμω; μου λέει αυτή, με μια φωνή τύφλα να ‘χει η Μπιονσέ.

—Γιατί τη συνέλαβες, αστυφύλαξ; γυρίζω στον αστυφύλαξ.

Σαν να τα ‘χασε λίγο το παληκάρι.

—Τυπικός έλεγχος, κύριε υπαστυνόμω, μου λέει. Πλην η εν λόγω με εξύβρισεν σκαιώς και κατ’ επανάληψιν.

—Διατί εξυβρίσατε το όργανο, δεσποινίς; ρωτάω τη δεσποινίς.

—Δεν τον εξύβρισα, κύριε υπαστυνόμω, μου λέει αυτή. Τη μάνα του εξύβρισα.

—Και την αδερφή μου, πετάγεται το όργανο.

Νά τα! Αυτά που λέγαμε. Το ευχαριστώ των πολιτών για το έργο... τι λέω;... το λειτούργημα που επιτελούμε.

—Αληθεύει αυτό, δεσποινίς; ρωτάω αυστηρά την πελάτισσα.

—Αληθεύει. Αλλά δεν σας είπε το όργανο ότι πρώτο εκείνο μου έκανε ανήθικες προτάσεις. Άπλωσε και χέρι.

Το όργανο είχε αλλάξει σαράντα χρώματα.

—Ψέματα, κύριε υπαστυνόμω, αναφώνησε. Εγώ ταυτότητα ζήτησα... Ένεκα που περιεφέρετο υπόπτως.

—Ψέματα;!!! αγανάκτησε το πλάσμα. Δεν με ρώτησες, βρε «Πόσο πάει, μανάρι μου;»;

Κοίταξα το όργανο. Ν’ ανοίξει η γη να το καταπιεί.

—Εν υπερεσία πράττων, δικαιολογήθηκε. Για να διαπιστώσω εάν πρόκειται περί ιεροδούλου, κύριε υπαστυνόμω.

—Κι έτσι ρωτάνε, βρε αχρείε; εξερράγην εγώ. Τι σας έχω πει; Στους πολίτες με το σεις και με το σας δεν σας έχω πει; Κοίτα πώς θα το κάνω εγώ, για να μαθαίνεις.

Στρέφομαι στο πλάσμα...

—Μήπως είστε ιεροδούλος, δεσποινίς; τη ρωτάω με τακτ.

—Σιγά μην είμαι και ιεροδιάκονος, κύριε υπαστυνόμε, μου απαντάει εκείνη χαμογελώντας και βλεφαρίζοντάς με τσαχπίνικα.

—Βλέπεις; λέω στο όργανο. Άντε, πήγαινε κι άλλη φορά να προσέχεις.

Εξαφανίστηκε εν ριπή οφθαλμού το όργανο, οπότε, ως άψογος οικοδεσπότης, πρόσφερα μια καρέκλα στην αδίκως προσαχθείσα. Όχι τίποτις άλλο, αλλά μην μας τραβούσε καμιά αναφορά και τρέχαμε μετά με ΕΔΕ και δικολάβους. Αυτά τραβάω καθημερινώς.

—Τσιγάρο;..., προσφέρω στο πλάσμα, που καθημένο με τα κοντούλια του είχε προβεί σε θεαματικές αποκαλύψεις.

—Μα... επιτρέπεται; ρωτάει εκείνη με συστολή.

—Στο γραφείο μου όλα επιτρέπονται, της λέω. Πλην φυσικά των παρανομιών.

Γελάσαμε, ανάψαμε τσιγάρο... όλα ωραία και καλά.

—Το ονοματάκι σας; ρωτάω.

—Σάσα, μου απαντάει με νάζι.

—Χαίρω πολύ, της λέω. Νώντας...

—Α, πολύ ωραίο όνομα, μου λέει. Από το Επαμεινώντας;

—Ναι, αλλά για τους φίλους... Νώντας.

—Μου αρέσει, δηλώνει το πλάσμα χαμογελώντας σαγηνευτικά. Βγάζει κάτι το αντρικό.

—Όσο γι' αυτό... όχι που να το παινετούμε..., λέω εγώ μετριοφρόνως.

Μ' αυτά και μ' αυτά πιάκαμε την κουβεντούλα. Ευτυχώς δεν έτυχαν τίποτα περιστατικά εξόν από κάτι λαθρο-Αλβανούς χωρίς χαρτιά, που τους ξαπέστειλα στο μπουντρούμι με συνοπτικές διαδικασίες.

—Και τώρα τι, θα με συλλάβετε, κύριε υπαστυνόμε; ρωτάει σε μια στιγμή η Σάσα.

—Νώντας, τη διορθώνω εγώ. Δεν είπαμε;

—Θα με συλλάβεις λοιπόν... Νώντα; με ξαναρωτάει γελώντας.

—Θα το έκανα ευχαρίστως, πλην ας όψεται ο Νόμος που μου δένει τα χέρια, αστείευτηκα.

Γελάσαμε πάλι και το πλάσμα σηκώθηκε.

—Ν' ανταλλάξουμε τηλέφωνα... μήπως και σου συμβεί και πάλι κάποιο παρόμοιο ατυχές περιστατικό, της λέω.

—Κι εγώ αυτό θα πρότεινα τώρα δα, μου λέει η Σάσα.

Ανταλλάξαμε το λοιπόν κινητά και –κύριος– τη συνόδευα ως την πόρτα.

—Θα σε συνόδευα ως το σπίτι σου, της λέω. Πλην... το καθήκον.

—Μα καταλαβαίνω, μου κάνει. Άλλωστε... δεν θα χαθούμε.

Και δεν χαθήκαμε.

Ωστόσο το πρώτο ραντεβού δεν ήταν και τόσο εύκολο –από την αρχή.

Είχα αφήσει να περάσουν μερικές μέρες από τη γνωριμία μας –μη φανούμε και λιγούρια– κι ένα μεσημεράκι, επωφελούμενος από μια ανάπαυλα σε μια διαδήλωση των συνταξιούχων, που διαλύσαμε στο πιτς φυτίλι (τι θέλουν τα γερόντια και φωνάζουν στους δρόμους, αφού δεν τα κρατάνε τα ποδάρια τους;), έριξα το τηλέφωνο.

—Νώντα, λέω.

—Ποιος;!!!...

Περίεργο που δεν με κατάλαβε με την πρώτη.

—Ο υπαστυνόμος που σ' έσωσε από το κάτεργο τις προάλλες;..., τη βοηθάω εγώ.

—Γιατί, τι παράπτωμα έκανα; με ρωτάει.

—Τι παράπτωμα; της λέω. Παράπτωμα είσαι ολόκληρη, μανάρι μου εσύ ατίθασο! Κανονικά τα όργανα θα πρέπει να σε συλλαμβάνουν με το που σκας μύτη στον δρόμο.

Γέλασε το πλάσμα. Της άρεσε το κομπλιμέντο. Ε, εντάξει... έχουμε κι ένα άλφα λέγειν, άμα λάχει.

—Θα σε μαλώσω, μου κάνει. Με κακομαθαίνεις.

—Να με μαλώσεις, μανάρι μου, της λέω εγώ. Αλλά από κοντά, να το φχαριστηθώ.

Άλλα γελάκια. Καλά το πηγαίναμε.

—Καλά, μου λέει μετά. Αφού επιμένεις...

—Επιμένω, της λέω. Πού και πότε πες και γίνηκε.

—Κατά τις εφτά στο Σύνταγμα, μπροστά στο μετρό; Μπορείς;

—Εφτά παρά πέντε θα 'μαι εκεί, της λέω.

Έπεσε μια σύντομη, αμήχανη σιωπή.

—Και πώς θα σε γνωρίσω; μου λέει διστακτικά και με στέλνει.

Δεν με θυμόταν, τέτοιο παιδαρά; Τι διάολο! Αλλά πάλι ίσως η ψυχική οδύνη...

—Θα φοράω τη στολή, ρε μάνα μου, της κάνω. Άλλωστε μην ανησυχείς, θα σε γνωρίσω εγώ.

Εφτά και μισή το πλάσμα κατέφθασε, ενώ στο πέρασμά της σερνικοί και θηλυκοί πάθαιναν σβερκόπιασμα, να χαλβαδιάζουν.

—Δεν φαντάζομαι να άργησα..., μου λέει.

—Πέντε λεπτά ακόμα και θα σε συλλάμβανα για περιύβριση της Αρχής, της λέω.

Γέλασε και με μια αυθόρμητη κίνηση με πήρε αγκαζέ.

—Πάμε να με κεράσεις μια πάστα, μου λέει.

Σε πέντε λεφτά καθόμασταν σ' ένα απόμερο τραπεζάκι στην πλατεία, εκείνη με την πάστα της κι εγώ μ' ένα ούζο σκέτο — όπως το πίνουν οι βέροι άντρηδοι.

Πιάκαμε την κουβέντα, για τον καιρό, για το καυσαέριο... για τέτοια και μου 'κανε εντύπωση πόσο κατατοπισμένο ήταν το άτομο. Βέβαια ακόμα πιο εντύπωση μου έκαναν οι αποκαλύψεις

της, έτσι που καθόταν με το ένα πόδι πάνω στο άλλο –τι να σου κάνει και το κοντούλι το φουστανάκι;– αλλά, κύριος, φρόντισα να μην κάνω καμιά βεβιασμένη κίνηση.

Σε μισή ώρα μέσα το πλάσμα Σάσα κοιτάει το ρολόϊ του.

—Αχ! μου κάνει. Τι γρήγορα που πέρασε η ώρα! Δυστυχώς πρέπει να φύγω. Σε λίγο πιάνω δουλειά.

—Τι, δουλεύεις κιόλας, μανάρι μου; θαυμάζω εγώ.

Γέλασε το πλάσμα.

—Εμ τι, κάθομαι; μου κάνει. Εμένα που με βλέπεις έχω τρία πτυχία... Ψυχολογία, Κοινωνιολογία κι Αστρολογία.

—Τι λες, βρε παιδί μου! αναφώνησα θαμπωμένος εγώ (καλά κατάλαβα πως είχα να κάνω με άτομο μορφωμένο). Και πού δουλεύεις; Σε καμιά πολυεθνική;

—Όχι, καλέ. Σ' ένα μπαρ στο Μεταξουργείο, μπαργούμαν.

—Καμιά δουλειά δεν είναι ντροπή, της λέω.

—Σωστά, μου απαντάει. Μήπως εσύ, που είσαι μπάτσος, ντρέπεσαι;

Αγρίεψα.

—Εγώ να ντρέπομαι, μωρή; της λέω αυστηρά. Εγώ προσφέρω στην κενωνία.

—Αμ εγώ τι κάνω; μου απαντάει γελώντας.

Πώς να θυμώσεις τώρα σ' ένα πλάσμα που πάντα είχε την τελευταία λέξη;

—Να στείλω σήμα σ' ένα περιπολικό να σε πάει..., προσφέρομαι εγώ –πάντα κύριος!

—Μπα... να μην σε εκθέσω κιόλας, μου κάνει. Θα πάρω ταξί.

—Και πότε θα σε ξαναδώ, μανίτσα; τη ρωτάω.

—Θα σου τηλεφωνήσω όταν μπορέσω, μου λέει και μ' ένα τελευταίο σαγηνευτικό χαμόγελο κατευθύνθηκε προς την πιάτσα ταξί μοιράζοντας εγκεφαλικά στο διάβα της.

Περίμενα κάνα-δυο μέρες... Δεν πήρε. Εντάξει, λέω, μπορεί να 'χασε τον αριθμό... Την τρίτη μέρα κατά τας γραφάς ρίχνω τα μούτρα μου και παίρνω εγώ.

—Νώντας, της λέω.

—Ο τυροκόμος από τα Φάρσαλα; με ρωτάει.

Τώρα ή πολύ χιούμορ είχε το άτομο ή με δούλευε ψιλό γαζί ή είχε την πιο αδύνατη μνήμη στο λεκανοπέδιο της Αττικής.

—Όχι, της λέω. Ο άλλος, ο παιδαράς.

Γέλασε το πλάσμα... τώρα με θυμήθηκε, δεν με θυμήθηκε... θα σε γελάσω. Τέλος πάντων μου έδωσε ραντεβού στον Εθνικό Κήπο.

—Τι να κάνουμε εδώ, ρε μάνα μου; της λέω όταν κατέφθασε, με την καθιερωμένη καθυστέρηση. Να ταΐσουμε τις πάπιες;

—Γιατί, ωραία δεν είναι; μου κάνει. Δεν σ' αρέσει η Φύση;

—Μ' αρέσει, ρε κορίτσι μου, της λέω. Αλλά στο χωριό μου, στα Τζουμέρκα. Στην Αθήνα... φύση;!!!

—Η Φύση βρίσκεται παντού, μου απαντάει. Κι όπου τη βρίσκουμε την απολαμβάνουμε.

—'Ντάξει, ρε κουκλί μου, της κάνω. Μηδέν αντίρρηση, πλην όμως εγώ εσένα πότε θα σε απολαύσω;

Το πλάσμα έβαλε τα γέλια.

—Νώντα, μου λέει, θα σε μαλώσω. Είσαι ατάσθαλος!

—Είμαι, το παραδέχομαι, αλλά...

—Δεν έχει «αλλά», μου το ξεκόβει. Οι άνθρωποι πρώτα γνωρίζονται συναμετάξυ τους και μετά, εάν κι εφόσον η χημεία είναι σωστή, αλληλοαπολαμβάνονται.

Τώρα εγώ τι αντίρρηση να φέρω σ' ένα άτομο με τρία πτυχία; Με τι φόντα; Οπότε ταΐσα τις πάπιες κι έκανα υπεμονή – που λένε και οι βαρυποινίτες.

Κι έκανα υπεμονή κανέναν μήνα, με περιπάτους στου Φιλοπάππου, στην Πλάκα... άντε και κανέναν καφέ, καμιά πάστα, κάνα ούζο... άντε και καμιά απλωτή στο δήθεν και στο τάχα-

μου... μέχρι κάτι ρουφηχτά φτάκαμε κι εκεί... τέρμα. Να γνωριστούμε πρώτα.

Να πω την αλήθεια αυτό μου έκανε καλή εντύπωση. Κατόπιν έδειχνε ότι το πρόσωπο ήταν –παρά τα εξωτερικά του χαρίσματα– σοβαρό και συγκροτημένο και καθόλου εύκολο. Καμιά σχέση με τις αλανιάρες που, λόγω επαγγέλματος, είχα συνηθίσει ως τα τώρα. Τούτη εδώ η Σάσα ήτουνε κορίτσι ν’ ανοίξεις σπίτι μαζί του, όχι να σου το κλείσει.

Αλλά και η Φύση –η άλλη, όχι αυτή που ενδιέφερε τη Σάσα– είχε τις δικές της απαιτήσεις και δεν γίνεται, και δεν επιτρέπεται, ένας αντρουκλαράς δυο μέτρα, με μουστάκι, υπαστυνόμος Β', να πορεύεται στο άχαρο μονοπάτι της ατομικής αμαρτίας –ντροπή. Οπότεν σε κάθε ευκαιρία φρόντιζα να κάνω τη νύξη μου, να πιέζω την κατάσταση. Διακριτικά όμως –κύριος! Στο τέλος –δια της επιμονής όλα επιτυγχάνονται– το πλάσμα έδειξε σημεία ενδοτικότητας.

—Μα, Νώντα μου, μου λέει σε μια απ’ αυτές τις φάσεις. Φρονείς ότι γνωριζόμαστε αρκούντως;

—Πιο αρκούντως πεθαίνεις, τη διαβεβαίωσα με ζέση.

—Μα... είσαι σίγουρος ότι δεν πρόκειται για ένα επιπόλαιο και περιστασιακό πάθος;

—Όσο σίγουρος είμαι ότι τα κομμούνια δεν βάζουν ποτέ μυαλό, της δηλώνω μ’ επισημότητα. Τα κομμούνια πάντα κομμούνια μένουν.

—Α, τόσο πολύ!

—Και περιπλέον μην σου πω.

—Ε, τότε μήπως να ‘ρθεις αύριο βράδυ να με πάρεις απ’ τη δουλειά; μου προτείνει.

—Μπράβο!... Με χίλια!

—Μόνο... μη μου ‘ρθεις με στολή και νομίσουν ότι κάνει ντου η Αστυνομία, μου λέει. Κανόνισε.

Και κανόνισα. Και νά ‘μαι στο Μεταξουργείο, με κουστουμιά και σκαρπίνι, σκέτο φιγουρίνι ο δικός σου, και δεν θα με γνώριζε ούτε η μάνα μου, που λέει ο λόγος, αν μ’ έβλεπε μπρο-

στά της. Αν και πολύ αμφιβάλλω αν η κυρα-Κατίνα σύχναζε σε τέτοια μέρη.

Τώρα το μπαρ ήταν μυστήριο, αλλά θα μου πεις μήπως ποιο μπαρ δεν είναι; Εμάς να ρωτήσεις, που βλέπουμε τόσα καθημερινά κατά την άσκηση του λειτουργήματός μας. Όμως, και για μπαρ ακόμα, τούτο εδώ παραήταν μυστήριο.

Κάτι τεχνά που δεν είχαν ακόμα αποφασίσει –και μπορεί να μην αποφάσιζαν ποτέ– από ποια μεριά της αχλαδιάς να σταθούν, κάτι μυστήριες κοντοκουρεμένες που φώναζαν «λεσβία» από χιλιόμετρα μακριά, κάτι φτερούδες ξεφωνημένες, κάτι που έφεραν σε τραβέλια, αλλά καλής ποιότητας, καθώς κι αρκετοί «αξιοσέβαστοι», που ήταν φανερό ότι είχαν βγει παγανιά, ανάλογα με το γούστο του καθέννας. Παναπέι, έτσι και μπουκάριζε το Ηθών για έναν έλεγχο την άλλη μέρα θα είχαμε προαγωγές στο Σώμα.

Τώρα, τι δουλειά είχε η δικιά μου, άτομο αναγνωρισμένης ηθικής υπόστασης, με μόρφωση και πτυχία, σ' αυτή τη σφηκοφωλιά είναι ν' απορεί κανείς, πλην τι να κάνει το κορίτσι με την κρίση εργασίας που επικρατεί στην κενωνία; Πάλι καλά να λες που βρήκε κι αυτήν εδώ τη δουλίτσα και βολεύτηκε. Άλλωστε είναι η δουλειά ντροπή; Σε περικαλώ!...

Τη βλέπω το λοιπόν πίσω από τον πάγκο, να παρασταίνει τον Τομ Κρουζ (εργάρα κι αυτή, έτσι;) και πάω να στηθώ στα σκαμπό, μαζί με τ' άλλα λιγούρια. Με βλέπει, μου σκάει χαμόγελο, μου κλείνει το μάτι και καταπλέει πάραυτα.

—Καλώς το αγόρι μου, μου λέει. Κάνω σκάντζα βάρδια σεμισή ώρα. Να σου φέρω το κατιτί σου όσο περιμένεις;

—Ότι σε φωτίσει ο καλός Θεός, της λέω.

Μου φτιάχνει το λοιπόν ένα φλούφλικο πιοτί, δεν λέω όχι, να μην την προσβάλω, πίνω μια γουλιά, σκέτο νέφτι με μαρμελάδα μου φάνηκε, ανάβω τσιγάρο... κουλάρω.

Κι εκεί που έκοβα κίνηση στα πέριξ ακούω πίσω μου μια γνώριμη φωνή.

—Ρε Νώντα, κι εσύ από τα λημέρια μας;

Γυρίζω και βλέπω το φίλο μου τον Θανάση, υπαστυνόμο κι αυτόν, στο Ηθών όμως, κουστουμαρισμένο και σενιαρισμένο, σωστό φιγουρίνι κι αυτός. Πολλά και διάφορα ακούγονταν για την πάρτη του, πλην εγώ δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα –μην τον πάρω στο λαιμό μου τον άνθρωπο. Κείνο που ξέρω εγώ είναι πως τύγχανε καλό παιδί και καλός φίλος. Τα άλλα άστα.

—Τι γίνεται, κύριε συνάδελφε; του κάνω. Υπερσειακώς βρισχεσαι εδώ, να πούμε; Όχι τίποτες άλλο, αλλά να ξέρουμε, να την κάνουμε εγκαίρως.

—Μπα, μια βόλτα στα πέριξ, επί προσωπικού, μου λέει ο Θανάσης κλείνοντας μου το μάτι με σημασία.

Κάνω νόημα στη Σάσα... Καταφθάνει όλη χαμόγελα...

—Νώντα μου;...

—Κοίτα τι θα πάρει ο κύριος..., της λέω.

—Το δικό μου, λέει ο Θανάσης.

Και γυρίζοντας σε μένα μου σκάει χαμόγελο σημασίας.

—Γνωριμίες βλέπω, μου λέει.

—'Ντάξει, του κάνω. Το αίσθημα...

Τον είδα να ξαφνιάζεται.

—Ρε Νώντα!..., μου κάνει.

—Τι; απορώ εγώ.

—Με τον... Σωφρόνη, ρε;!...

—Ποιον Σωφρόνη; ξανα-απορώ εγώ.

Πιο μπερδεμένος τώρα ο Θανάσης.

—Εεε... τη μπαριτζού...

—Τη Σάσα;

Ο Θανάσης είδα ότι τα 'χε παίξει.

—Ότι πεις..., μου κάνει.

Εντωμεταξύ η Σάσα έφερε «το δικό του» και πήγε να εξυπηρετήσει άλλους πελάτες.

Πλην τώρα μου είχαν μπει φύλλοι στ' αυτιά.

—Κάτι πήγαινες να πεις..., του λέω.

Δίστασε ο Θανάσης.

—Δεν μου λες;..., μου κάνει μετά. Με το... «αίσθημα», πόσο το 'χετε προχωρήσει το πράμα;

—Ε, εντάξει, του λέω. Δεν το έχουμε φτάει και στο απροχώρητο ακόμα...

—Α, γι' αυτό...

—Γι' αυτό τι, ρε;

—Γι' αυτό δεν ξέρεις, μου λέει ο Θανάσης. Γιατί, αν το είχατε φτάει στο μη παρέκει, θα είχες πάρει πρέφα ότι η εν λόγω Σάσα είναι στην πραγματικότητα... Σωφρόνης.

Έμεινα κάγκελο! Κοιτάζω τον Θανάση... κοιτάζω τη Σάσα... ξανά τον Θανάση...

—Πλάκα μου κάνεις! του λέω.

—Ουδόλως, μου απαντάει εκείνος ατάραχος.

Δεν το χώραγε το μυαλό μου! Τόσον καιρό κι εγώ, ο περπατημένος, ο μάγκας, ο τσίφτης, να μην πάρω πρέφα για το έγκλημα;!!!

—Αποκλείεται, του λέω. Κι αυτές οι βυζάρες;

—Ορμόνες και σιλικόνη, μου εξηγεί ο δικός μου. Κοίτα όμως λίγο το σαγόκι, κοίτα και το μήλο στον λαιμό...

—Κι εσύ πώς είσαι τόσο σίγουρος; κάνω μια τελευταία προσπάθεια.

—Αν στο Ηθών δεν ήμασταν σίγουροι για κάτι τέτοια, φιλάρα, θα το κλείναμε το μαγαζί, μου λέει.

—Αποκλείεται, ξαναλέω εγώ.

Ο Θανάσης τελείωσε το ποτό του και με χτύπησε στον ώμο με φιλική και συναδελφική κατανόηση.

—Ναι, μωρέ, μου λέει. Τελικά η μία η άλλη είναι. Όπως τη βρίσκει ο καθένας. Ουδείς αναμάρτητος που λέει και το Ευαγγέλιο —κι ευτυχώς, αν ρωτάς εμένα.

Κι έφυγε αφήνοντάς με σύζυλο, να προσπαθώ να χωνέψω τα συνταρακτικά νέα που μόλις πληροφορήθηκα –και ως φαίνεται εξ’ εγχύρου πηγής.

Αργότερα, στο δρόμο με τη Σάσα αγκαζέ, ήμανε στα μαύρα τα πανιά.

—Τι τρέχει, Νώντα μου; με ρωτάει. Άκεφο σε βρίσκω.

—Τίποτις, της λέω. Η φασαρία με ζάλισε.

—Ναι, αλλά εσύ φαίνεσαι σκασμένος, επιμένει αυτή.

—Ότι είμαι, είμαι, παραδέχτηκα σκουντούφλικά.

—Γιατί, Νώντα μου;

—Κάτι μου είπε ο συνάδελφος και με χάλασε, της λέω.

Έπεσε μια άβολη σιωπή.

—Για μένα σου είπε; με ρωτάει μετά.

—Ναι, γειάσου.

—Α!

Της ρίχνω μια αγριωπή ματιά.

—Αλήθεια έλεγε, μωρή; της κάνω αυστηρά.

—Τι, δεν το ‘ξερες; μου απαντάει (δήθεν) απορημένη. Εγώ νόμιζα ότι το είχες καταλάβει.

—Τι να καταλάβω, μωρή; γάβγισα εγώ. Την τυφλαμάρα μου κατάλαβα.

Άλλη σιωπή.

—Εντάξει, μου λέει τέλος. Αν χαλάστηκες το καταλαβαίνω. Άσε να πάρω τάζι από την πιάτσα.

—Μα, ρε συ Σάσα! της λέω αγανακτισμένος. Τέτοια γκομενάρα και να μου βγεις... Σωφρόνης;!!!

—Άκου να σου πω..., μου λέει ξαφνικά με αυστηρό ύφος. Δεν είναι τι γεννιόμαστε, αλλά τι γινόμαστε. Αν έμενες κι εσύ αυτό που γεννήθηκες τζομπάνος στα Τζουμέρκα θα ήσουν σήμερα.

Εδώ με τάπωσε κανονικά, το ομολογώ.

—Ναι, αλλά...

—Δεν έχει «αλλά». Ή σου κάνω ή δεν σου κάνω.

—Δεν είπα ότι δεν μου κάνεις, μάνα μου, αλλά, όσο να 'ναι... μπαριτζού;... Μέσα στη νύχτα και στην αλητεία;... Πώς θα 'χω εγώ το κεφάλι μου ήσυχο;

Με κοίταξε και χαμογέλασε.

—Αυτό είναι; μου κάνει. Εντάξει... αν τραβάς ζόρι το κόβω.

—Ε, άμα είναι έτσι να το σκεφτούμε, λέω.

Και θα μου πεις τώρα... και με το δίκιο σου... ρε Νώντα!... Εσύ; Γκοτζάμ αντρουκλαράς, με μουστάκι και πρόσωπο στην κενωνία; Και θα σου πω κι εγώ, φιλάρα, το έχεις ακουστά το άσμα που λέει;...

Γεια σου κυρ-εισαγγελέα

με τη Τζένη την ωραία.

Τη θυμάσαι την ιστορία; Τη θυμάσαι. Ε, λοιπόν, αν ολόκληρος εισαγγελέας υπέκυψε σε μια άλλη Σάσα που τη λέγανε Σωφρόνη, ένας απλός υπαστυνόμος Β' θα κωλώσει;

Welcome Home Τζων Τοπς

**υπό: Τζων Τοπς
ομογενούς επιχειρηματία**

Για να πω την αλήθεια δεν είχα καμιά ιδιαίτερη έγκαψη να κάνω αυτό το ταξίδι στα πάτρια εδάφη, όπου δεν είχα ξαναπατήσει το πόδι μου ποτέ –και γιατί να το ‘κανα αφού μπορούσα να κάνω τις διακοπές μου καλύτερα και πιο οικονομικά στο Μαϊάμι, στο Φλώριντα;– αλλά είναι που επέμενε ο ντάντης και δεν ξέρω πώς το έχετε εσείς εκεί κάτω, αλλά σε μας, εδώ στο Γιου Ες Αίη, ο λόγος του αρχηγού της οικογένειας είναι νόμος.

—Τζων, μου λέει μια μέρα ο ντάντης. Έχω μια βέρυ γκουντ αϊντία να βγάλουμε πολλά ντόλλαρς.

—Ήδη βγάζουμε πολλά ντόλλαρς, νταντ, του λέω εγώ.

—Μπορούμε όμως και περισσότερα, με κόβει αυστηρά ο ντάντης. Όσο περισσότερα, τόσο καλύτερα. Τι σου έχω μάθει εγώ;

—Ωλράϊτ, νταντ, του λέω εγώ. Πώς θα βγάλουμε περισσότερα ντόλλαρς;

—Θ’ ανοίξουμε περισσότερα μαγαζά, λέει ο ντάντης. Περισσότερα μαγαζά, περισσότερα ντόλλαρς.

—Και περισσότερα τάξες για την Εφορία, του υπενθυμίζω με σέβας εγώ.

Ο ντάντης γέλασε.

—Ω νόου, μου λέει. Εδώ είναι το ωραίο. Περισσότερα ντόλλαρς χωρίς περισσότερα τάξες.

—Νο μορ τάξεις; απορώ εγώ. Και πώς θα γίνει αυτό, νταντ;

—Είναι απλό, μου λέει ο νταντ. Τα μαγαζά δεν θα τ' ανοίξουμε εδώ.

—Και πού θα τ' ανοίξουμε, νταντ; απορώ εγώ.

—Στην πατρίδα, στο Ελλάδα, λέει ο ντάντης με τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Γιατί δεν ξέρω πώς το 'χετε εσείς εκεί, αλλά εμείς εδώ, στο Αμέρικα, την πονάμε την πατρίδα κι όταν μιλάμε για Ελλάδα κλαίμε.

—Μα στο Ελλάδα δεν είναι δύσκολο; λέω του νταντ.

—Δύσκολο μπορεί να είναι, αλλά ο άνθρωπος πρέπει πάντα να προσπαθεί, μάλι σαν, λέει ο ντάντης. Τι σου έχω μάθει εγώ; Αν δεν προσπαθείς δεν κάνεις τίποτα. Κοίτα εμένα, που ξεκίνησα ξυπόλυτος από τη Γκρεμουλίτσιανη της Πάρου και σήμερα κουμαντάρω ολόκληρη αλυσίδα «Φαστ Τοπς» και οι άνθρωποι στο δρόμο, σε Αστόρια και Μπρούκλιν, βγάζουν το καπέλο όταν περνάω, γιατί ξέρουν πως έχω πρόσωπο από εκατομμύρια ντόλλαρς στην τράπεζα.

Η αλυσίδα «Φαστ Τοπς» είναι η γνωστή αλυσίδα φαστφούντ στο Αστόρια, με ελληνικά φαγιά, που μας αφήνει πολύ χρήμα κι έκανε φαίημους το όνομα της οικογένειας στο Αμέρικα. Όλα αυτά τα έφτιαξε, από το μηδέν, ο ντάντης, που καλά-καλά δεν έχει πάει ούτε σχολείο.

—Και πού θα τα κάνουμε τα μαγαζά στο Ελλάδα, νταντ; τον ρωτάω εγώ τον νταντ.

—Μαθαίνω πως εκεί κάτω κάνουν καλά λεφτά από τον τουρισμό, μου λέει ο ντάντης. Στα νησιά ειδικά πάνε στην τράπεζα τα λεφτά με τις σακούλες. Τώρα εμείς, στην Πάρο, τυχαίνει να έχουμε περιουσία. Χτήματα, μπουστάνια, οικόπεδα... υπάρχει πράμα. Το μόνο πρόμπλεμ είναι που τα 'χουμε μισιακά μ' αυτόν τον ανεπρόκοπο τον αδερφό μου τον Φάνη. Το οποίοιον θα πας εσύ εκεί και θα του αγοράσεις το μερτικό του. Πρόσεξε, θα σου κάνει παζάρια ο πονηρός. Είναι τεμπέληδες κι απατεώνες εκεί κάτω, όχι σαν εμάς εδώ. Θα προσπαθήσει να βγάλει λεφτά, ο αλητήριος, από τον ξενιτεμένο του αδερφό, που ξεκίνησε με τρύπιο

βρακί και με τη σκληρή δουλειά του πρόκοψε. Εσύ όμως θα ‘χεις το νου σου. Δέκα θα σου λείει αυτός, δύο θα του λες εσύ. Μέχρι να τον καταφέρεις να στα δώσει για ένα κομμάτι ψωμί. Ξέρεις εσύ. Γι’ αυτό ξόδεψα έναν σκασμό ντόλλαρς να σε σπουδάξω δικηγόρο. Κατάλαβες;

—Κατάλαβα, νταντ, αλλά γιατί να πάω εγώ; διαμαρτυρήθηκα.

—Γιατί, απ’ όλα σου τ’ αδέρφια, μόνο εσύ μιλάς καλά ελληνικά, εξήγησε ο ντάντης. Και περιπλέον είσαι ο μόνος γραμματιζούμενος. Τους άλλους σερβιτόρους τους έχω, δεν μπορούν να βγάλουν πέρα τέτοια δουλειά.

Τι να ‘κανα λοιπόν, έφτιαξα τα μπαγκάζια μου, έβγαλα εισιτήριο κι ετοιμάστηκα για το μεγάλο ταξίδι —τον μεγάλο μπελά θα ‘πρεπε να πω καλύτερα.

—Να προσέξεις να μην σε τυλίξει καμιά τσούλα ξεβράκωτη εκεί κάτω, με ορμήνεψε η μάνα μου. Αυτές, να το ξέρεις, κάνει κρα το μάτι τους για μας, τους Αμερικάνους. Εσύ όμως θα πάρεις κορίτσι σεμνό, νοικοκυρά και με προίκα από ‘δώ, από την ομογένεια. Πρόσεχε, λέω, μην μας βρει καμιά συφορά.

Η Αθήνα δεν μου άρεσε. Καμιά σχέση με το Νιου Γιork το δικό μας. Καμιά σχέση με τον πολιτισμό. Και οι άνθρωποι πολύ τεμπέληδες, όλο στα καφενεία κάθονται κι από δουλειά τίποτα. Και μετά παραπονιούνται που είναι φτωχοί. Εμείς στο Νιου Γιork αν θέλουμε να πιούμε καφέ τον παίρνουμε στο χέρι από το φαστ κόφη σοπ και τρέχουμε στη δουλειά μας. Γι’ αυτό προκόβουμε. Αλλά εμείς έχουμε συνηθίσει αλλιώς. Έχουμε αρχές κι έχουμε πρόγραμμα. Δεν σκορπάμε τα λεφτά μας και τον χρόνο μας. Τάϊμ ιζ μόνεϋ, που λείει κι η παροιμία —και το αντίστροφο.

Τέλος πάντων, εδώ που βρέθηκα έπρεπε να κάνω το καλύτερο. Άλλωστε για δουλειά ήρθα, για μπίζνες, κι όχι για διασκέδαση. Μπίζνες μπηφόρ πλέζιουρ, μας έλεγε πάντα ο ντάντης. «Η μπίζνα σου φέρνει λεφτά, ενώ για το πλέζιουρ πλερώνεις».

Εμένα που με βλέπετε δεν ξέρω τι θα πει σινεμά και βόλτα και πάρτυ και μπαρ και τέτοια. Από δώδεκα χρονών παιδάκι

ξέρω μόνο σχολείο-δουλειά, δουλειά-σχολείο. Και την Κυριακή στην εκκλησία, όπου ανταμώνουμε όλοι οι πατριώτες και λέμε τα δικά μας. Κι όχι μόνο εγώ αλλά όλα μου τ' αδέρφια. Ο ντάντης μας έβαλε νωρίς σε μια σειρά, μας μόρφωσε και μας έκανε ανθρώπους σεβαστούς στην κοινωνία. Μας έμαθε ότι τα λεφτά που βγάζουμε τα βάνουμε στην τράπεζα κι όχι να τα σκορπάμε από 'δώ κι από κει για βλακείες. Έτσι προκόβουν οι άνθρωποι κι όχι αραχτοί στα καφενεία.

Όμως εδώ, στην Αθήνα, έχουν φαίνεται άλλο σύστημα, γι' αυτό και ζουν μέσα στη μιζέρια και την κακομοιριά.

Το μόνο καλό σ' αυτή την πόλη –να λέμε την αλήθεια ωλ-ραϊτ– είναι οι γυναίκες. Α, το σωστό να λέγεται. Από γυναίκες η πατρίδα άλλο καλό! Έτσι μια βόλτα να κάνεις στο δρόμο και παθαίνεις ταράκουλο. Σου φεύγει ο τάκος μιλάμε! Δεν ξέρεις πού να πρωτοκοιτάξεις. Σε σύγκριση με τα πατσούρια, τις πατριώτισσες στο Αστόρια, με τις οποίες πρέπει να πορευόμαστε, αυτές εδώ είναι θεές!

Κι εδώ πρέπει να σου εξομολογηθώ –αϊ γουαντ του κονφές– ότι εμένα οι γυναίκες μου αρέζουν ίσως πιο πολύ κι από τα ντόλ-λαρς, για να καταλάβεις. Από μικρός ήμουν έτσι και η μάνα μου, που το 'χε καταλάβει, μου έλεγε συνεχώς τραβώντας μου τ' αυτί: «Πρόσεχε, κακομοίρη μου, μην τύχει και μας κουβαλήσεις εδώ καμιά απ' αυτές τις παρδαλές Αμερικάνες γιατί θα φύγεις από το σπίτι χωρίς σέντζι στην τσέπη. Όταν θα 'ρθει η ώρα θα σου βρω εγώ μια καλή κοπέλα, δική μας, από την κοινότητα, να έχει και τον τρόπο της, να σε παντρέψω, όπως είναι το σωστό και το πρέπον».

Κι εντάξει, να περιμένω, δεν λέω, αλλά όταν είσαι για νγκ, πάνω στη βράση σου και βλέπεις τι γίνεται γύρω, πώς να κάνεις υπομονή μέχρι να σου βρει η μάνα σου μια –έστω πατσούρω– να βολεύεσαι; Βέβαια όταν πήγα στο κόλλετζ, μακριά από την οικογένεια, όλο και κάποια περίσσευε και για μένα, αλλά δεύτερο πράμα, γιατί το πρώτο πρόφταιναν να το καπαρώσουν οι άλλοι, οι περπατημένοι και που δεν είχαν το φόβο μην τους καταλάβει η μάνα τους.

Οπότε συνήθισα κι εγώ στο μοναχικό, καταλαβαίνεις... Κι εξομολογιόμουν μετά στον παπά που μου έβαζε μετάνοιες, για

να συχωρεθεί η αμαρτία (γιατί αμαρτία είναι, γιου νόου) και μου 'λεγε: «Μπη καίρφουλ, μιάϊ σαν, διότι αυτό το πράμα είναι μεγάλη αμαρτία και μπορεί ακόμα και να τυφλωθείς –γχο μπλάϊντ». Αλλά δεν γινόταν αλλιώς κι έστω με το φόβο του Θεού έπρεπε να κάνω ότι έπρεπε να κάνω, γιατί αν γλυτώσεις το γχο μπλάϊντ μπορεί να σκάσεις καμιά ώρα και αυτό θα ήταν χειρότερα.

Σιγά-σιγά συνήθιζα κιόλας και μου άρεζε. Κοίτα να δεις τι έκανα. Έπαιρνα την κάμερα κι έβγαινα στο δρόμο, δήθεν φορ ε γουώλκ, κι όταν έβλεπα καμιά που μου άρεζε τότε την τραβούσα βίντεο, δήθεν ότι έπαιρνα το τοπίο, και μετά το βράδυ, στο δωμάτιό μου... καταλαβαίνεις. Ήταν καλύτερο ανακάλυψα απ' το να βλέπω πορνό στο καϊήμπλ τιβί, γιατί αυτό ήταν ψεύτικο, φαίηκ, ενώ το δικό μου ήταν αληθινό και μπορούσα να φαντάζομαι ότι ήθελα. Έτσι, σιγά-σιγά, έφτιαξα μεγάλη συλλογή από βίντεα, που τους έβαλα ετικέτες «τοπία», για να μην υποψιαστεί η μάνα μου, κι όταν ήθελα διάλεγα ένα και γλεντούσα αναλόγως.

Κείνο το πρωί λοιπόν που κατέβηκα στο Πειραιούς –πώς το λέτε εσείς εδώ;– για να βγάλω εισιτήριο για το νησί, είχα πάρει μαζί και την κάμερα, μην κι απαντήσω τίποτα καλό, να το τραβήξω γι' αργότερα.

Και να δεις που έτσι έγινε.

Είχα βγάλει το εισιτήριο κι έψαχνα για τάξι όταν ξαφνικά βλέπω να έρχεται απ' το λιμάνι ένα θέμα, απ' αυτά που μου αρέσουν βέρυ ματς.

Ήταν μια χωριάτα μεσόκοπη (αλλά δεν πειράζει, γιατί από εξανέκαθεν μου άρεζαν οι μεγάλες, δεν ξέρω γιατί), γεροδεμένη, με ωραία καπούλια και κάτι βυζάρες που δεν είχα ξαναδεί ούτε στο Αμέρिका να φανταστείς! Κάπως εύσωμη, είναι η αλήθεια, αλλά την έβλεπα να περπατάει κουβαλώντας μια παλιά βαλίτσα, απ' τις φθηνές, και είχα πάθει ζημιά κανονική.

«Τζων Τοπς» λέω του εαυτού μου. «Δεν ξέρω τι θα κάνεις, αλλά εδώ κάτι πρέπει να κάνεις».

Στο Αστόρια δεν θα τόλμαγα να μιλήσω σε γυναίκα στο δρόμο, γιατί εκεί, πρώτον, υπάρχουν πολλοί γνωστοί και μπορεί

να μ' έβλεπε κανείς πατριώτης και δεύτερον, μπορεί να σε πάνε μέσα για «σέξουαλ χάρασμεντ» –δεν το έχετε εσείς εδώ– κι άντε μετά να ξεμπερδέψεις.

Εδώ όμως ποιος με είδε, ποιος με ξέρει κι έτσι πήρα θάρρος και πλησίασα τη χωριάτα.

—Χελούου, της λέω. Έχω να σου κάνω μια πρόταση.

Με κοιτάει η χωριάτα, μ' αυτό το δύσπιστο μάτι που έχουν όλοι οι χωριάτες –από κοντά μου άρεζε πιο πολύ.

—Τι πρόταση; με ρωτάει.

—Πώς θα ήθελες να κερδίσεις φίφτυ γιούρος; της λέω.

Δεν κατάλαβε.

—Πενήντα γιούρος, της εξηγώ.

Με ξανακοιτάζει λοξά. Σαν να μισοχαμογέλασε μου φάνηκε.

—Αμερικανάκι; μου κάνει.

—Νόου, Έλληνας από το Νιου Γιορκ, της λέω.

—Κι έφερες να μου δώξεις πενήντα ευρώ από το Νιου Γιορκ; μου λέει δύσπιστα. Γιατί, με ήξερες κι από χτες;

—Νόου, θα κάνεις κάτι για μένα, της εξηγώ.

—Σαν τι δηλαδή;

—Θα σε σηκώσω βίντεο με την κάμερα, της λέω.

—Και θα μου δώξεις πενήντα ευρώ για να με σηκώσεις βίντεο; απορεί η γυναίκα.

—Ω γιες, της λέω. Συμφωνείς;

Ανασήκωσε τους ώμους της και με την κίνηση αυτή αναπήδησαν οι τεράστιες βυζάρες. Με αποτελείωσε!

—Φέρτα, μου λέει. Και τράβα όσο θες.

—Νόου, της λέω. Που ντοντ αντερστάντ. Όχι έτσι... Να πάμε κάπου ήσυχα. Που δεν θα μας ενοχλούν. Στο χοτέλ ας πούμε.

—Πού;!

—Στο ξενοδοχείο, της εξηγώ.
Η χωριάτα θύμωσε.
—Να σου δώκω μια με τη βαλίτσα, να σου πω εγώ! φώναξε.
Για ποια με πέρασες, ρε; Που θα μπορούσα να ‘μαι και μάννα σου; Αχούς εκεί!... Ξενοδοχείο!...
—Εκατό γιούρος, της λέω εγώ.
—Τον κακό σου τον καιρό!
—Διακόσια, της λέω.
Με κοίταξε καλά-καλά.
—Α, εσύ δεν παίρνεις από λόγια! μου κάνει. Να φωνάξω έναν πολισμάνο να σε μαζώξει; Ε; Τι καταλαβαίνεις;
—Τετρακόσια γιούρος, διπλασιάζω εγώ το ποσόν.
Η χωριάτα με ξανακοίταξε.
—Για να με σηκώσεις βίντεο; απορεί. Τίποτις άλλο;
—Μόνο βίντεο, της λέω. Λόγο τιμής.
Φάνηκε να το σκέφτεται.
—Δεν φαντάζομαι να περιμένεις να ξεβρακωθώ, μου κάνει μετά. Γιατί δεν ξέρω πώς το έχετε εσείς εκεί, στο Αμέρικα, αλλά εμείς εδώ, ετούτο (χτύπησε το κούτελό της) το ‘χουμε καθαρό.
—Νόου, της λέω. Μόνο μέχρι τη μέση.
Η χωριάτα γέλασε.
—Αμ έτσι πε μου! λέει. Σου γυάλισαν τούτα εδώ! (χούφτωσε τις βυζάρες).
—Είναι πολύ ωραία, της λέω.
—Και πολύ μεγάλη, μου λέει.
Φάνηκε να πέφτει σε σκέψεις.
—Πεντακόσια ευρά είπες;..., μου κάνει μετά.
—Τετρακόσια είπα, τη διορθώνω εγώ.
—Πεντακόσια άκουσα εγώ, μου λέει η πονηρή.

—Ωλράϊτ, πεντακόσια, αναστενάζω εγώ.

Τι να ‘κανα, με βρήκε στην ανάγκη!

Οπόταν την παίρνω και πάμε γραμμή στο χοτέλ. Ένα απ’ αυτά τα φθηνά που βρίσκεις παντού, σε Αθήνα και Πειραιούς, όπου πάνε οι άνθρωποι να βγάλουν τα μάτια τους κρυφά. Η κάμαρη μια συμφορά, χειρότερη από τα μοτέλ τα δικά μας, αλλά μήπως θα την αγοράζαμε; Εμείς τη δουλειά μας ήρθαμε να κάνουμε. Και να πω την αλήθεια ήμουν σε κατάσταση να κάνω μπαμ! Δεν ξέρω τι έπαθα. Πρώτη φορά τόσο πολύ! Φαίνεται πως τα μπιγκ τιτς της χωριάτας με είχαν αναστατώσει όσο ποτέ.

Και πού να δεις όταν τα ‘βγαλε στη φόρα!

Μαΐ γχαντ, μιλάμε! Κάτι νεροκολοκύθες τεράστιες, που της φτάνανε ως την κοιλιά, αλλά όχι νερουλιασμένες, να σε πιάνει αηδία. Τούτες εδώ ήταν σφιχτές και γεμάτες, ωραίες! Και με ωρεόλες σαν πιατάκια του γλυκού και με ρώγες μεγάλες και στητές... άλλο πράμα! Κόντεψε να μου πέσει η κάμερα από τα χέρια.

Αφού, να φανταστείς, το κατάλαβε και κείνη.

—Σ’ αρέσει, βρε; μου κάνει γελώντας.

—Ω γιες! της λέω. Βέρυ ματς!

—Αμ δεν το βλέπω; μου λέει. Αντίσκηνο γίνηκε το παντελόνι σου. Αλλά μη σου μπαίνουν ιδέες. Μόνο βίντεο είπαμε.

—Ωλράϊτ, της λέω. Μόνο βίντεο.

Αλλά το σκεφτόμουν κιόλας, μην της δώκω κατιτίς παραπάνω, που λέει ο λόγος, και για τίποτις άλλο... Άσε και βλέπουμε...

Το οποίοι την τράβηξα από ‘δώ, την τράβηξα από χει... Και νά όρθια, και νά στο πλάϊ, και νά τ’ ανάσκελα, και νά τ’ απίστευμα... Φωτιά πήρε το μηχάνημα!

—Δεν βγάνεις και τη φούστα, μην σε μποδάει; της λέω σε μια στιγμή.

Περίμενα να με βρίσει, γιατί την είχα ψυχολογήσει για αφύ χαρακτηριστήρα, αλλά εκείνη γέλασε.

—Άντε, να στην κάνω τη χάρη, μου λέει.

Και πετάει τη φουστώνα.

Ωλράϊτ, δεν λέω ότι θα την έπαιρναν στο «Πλαϊύ Μπού», αλλά εμένα που μου άρεζαν κάτι τέτοια μ' έφτιαξε τελείως.

—Είσαι βέρυ ατράκτιβ, της λέω.

—Κι εσύ μου φαίνεσαι πολύ στερημένο, βρε άχαρο, γέλασε η χωριάτα.

Αλλά είμαι σίγουρος πως της άρεζε που της το είπα.

Εντωμεταξύ, εκεί που τραβούσαμε το βίντεο στο κρεβάτι και το σκεφτόμουν σοβαρά το άλλο, ακούμε κάτι «αχ-αχ!» και κάτι βογγητά από το διπλανό δωμάτιο. Όπου φαίνεται ότι κάποιος άλλο ζευγαράκι δεν τραβούσε βίντεο.

Κοιταζόμαστε... γελάει η χωριάτα.

—Γλεντάει ο κόσμος, μου λέει.

—Ο κόσμος γλεντάει, της λέω. Εμείς δεν γλεντάμε.

—Ε, είπαμε... δεν είπαμε; Εμείς βίντεο.

—Καλά, της λέω. Είπαμε. Αλλά... αφού τα 'φερε έτσι ο διάολος;...

—Ε, τι; μου κάνει.

—Λέω μήπως να τσοντάρουμε κατιτίς παραπάνω... για να κάνουμε τη δουλειά σωστά, της λέω κοκκινίζοντας.

—Δηλαδή... χωρίς βίντεο; με ρωτάει.

—Χωρίς.

—Α, δεν ξέρω..., μου κάνει. Εμείς αυτό εδώ (το κούτελο) το έχουμε καθαρό.

—Και καθαρό θα το κρατήσουμε, της υπόσχομαι. Αλλού είχα το μυαλό μου εγώ.

—Αμ δεν ξέρω;..., μου κάνει πάλι. Αυτά είναι ντροπής πράγματα.

—Να πούμε χαλάλι ακόμα εκατό γιούρος; της λέω.

—Και για διακόσια περιπλέον θα σου καθίσω λες; μου κάνει. Ν’ απατήσω τον άντρα μου μετά από σαραντατόσα χρόνια γάμου –για το τίποτις;

—Εχατό είπα, τη διορθώνω.

—Διακόσια άκουσα εγώ, μου λέει.

Η κουφαμάρα αυτής της γυναίκας ήταν μεγάλο ελάττωμα, αλλά τι να ‘κανα που με βρήκε στην ανάγκη.

—Ωλράϊτ, διακόσια, της λέω.

Φάνηκε να το σκέφτεται.

—Μπα, μου κάνει μετά. Με τι μούτρα θ’ αντικρίσω εγώ μετά το στεφάνι μου; Να ‘ταν τρακόσια να το σκεφτόμανε.

Το πράμα ξέφευγε κι αν ήξερε ο ντάντης από το Νιου Γιρκ τι έξοδα έκανα «για το κέφι μου», αντί για τις μπίζνες που με είχε στείλει να κάνω, θα μ’ έφτυνε. Έλα όμως που εγώ είχα χάσει το μυαλό μου –λοστ μάϊ μάϊντ– κι από δίπλα, στο άλλο δωμάτιο, οι φωνές «αχ-αχ! τι μου κάνεις αντρούτσο μου!» δεν βοηθούσαν να κρατήσω χαρακτήρα, λες και ήταν βαλτοί κι αυτοί οι χριστιανοί και το ‘καναν (ό,τι έκαναν) επίτηδες!

Οπότεν τι να ‘κανα; Είπα χαλάλι κι άλλα τριακόσια γιούρος, που με τέτοιο ποσόν πια, στο Αμέρικα, χτυπάς το ανώτερο τοπ μόντελ βιζιτατζού, αλλά... είπαμε... η ανάγκη!

Κι έτσι περάσαμε κι εμείς σε καταστάσεις ανάλογες με του διπλανού δωματίου και είχα τη χωριάτα να μου λέει τα δικά της... «τι μου κάνεις, λεβέντη μου!» και για λίγο ξεχάστηκε και το στεφάνι της και τα σαραντατόσα χρόνια γάμου και το καθαρό κούτελο και γίνηκε το κρεβάτι σωστή αρένα κι εγώ, όχι που να το παινευτώ, έδωκα κανονικό ρεσιτάλ, γιατί είχα φτάκει στο αμήν και μη παρέκει και χαλάλι και τα γιούρος κι όλα. Μια φορά ζούμε και για κάτι τέτοια είναι που αξίζει η ρημάδα η ζωή, να τα θυμόμαστε μετά και να ευφραίνεται η καρδιά μας.

Γιατί μπορεί η χωριάτα να ήταν ένας μπόγος, για όποιον δεν ήξερε τι κρυφές χάρες έκρυβε, αλλά για τον γνώστη ήταν άλλο πράμα! Φαίνεται δε πως το καθαρό κούτελο της είχε κι αυτής δημιουργήσει μια άλφα στέρηση, γιατί αν περιμένεις από το

στεφάνι σου –και το κάθε στεφάνι– να δεις χαρά θα περιμένεις πολύ. Οπότε, βρήκε την ευκαιρία... το τερπνό μετά του ωφελίμου... και ξεσάλωσε.

Έντεκα η ώρα το πρωί πιάκαμε την κάμαρη, έντεκα τη νύχτα βγήκαμε από κει μέσα.

—Την ευχή μου να ‘χεις, παιδάκι μου, είτε η χωριάτα όπως την ξεπροβόδιζα. Και χωρίς τα γιούρος, που λέει ο λόγος, αν ήξερα, θα σου καθόμανε.

Οπότε, με το ηθικό αναπτερωμένο, χάρη στη χωριάτα –γκαντ μπλες χερ– κάθισα στην Αθήνα να τελειώσω ότι δουλειές είχα να τελειώσω (απίστευτο το χαρτοβασίλειο, βρε παιδί μου!... για μια δουλειά που στο Νιου Γιork κάνεις πέντε λεφτά κι από το τηλέφωνο, εδώ χρειάζονται μέρες και «λάδωμα», όπως το λέτε εσείς εδώ). Ευτυχώς τα βράδια έπαιζα το βίντεο που είχα σηκώσει της χωριάτας κι αυτό μου έδινε υπομονή και με ευχαριστούσε –χαλάλι τα γιούρος– για να μην ξεχνάμε και την παλιά μας τέχνη. Και μόνο κρίμα που δεν το σκέφτηκα –γιατί αϊ λοστ μάλι μάλιτ βλέπεις– να σηκώσω κι ένα βίντεο με τη γυμναστική που κάναμε μετά, για να ‘χω κι άλλα να θυμάμαι.

Τέλος πάντων σε μερικές μέρες τελείωσα και μπήκα στο πάπορο για την Πάρος –πώς τη λέτε εσείς εδώ;... Στη διαδρομή σήκωσα κρυφά και βίντεο κάτι ξένες τουρίστριες, με σορτσάκια, κι έτσι το ταξίδι πέρασε χωρίς να το καταλάβω.

Στο λιμάνι το πρώτο που είδα μπροστά μου ήταν μια μεγάλη ταμπέλα που έγραφε «Welcome Home Τζων Τοπς». Το δεύτερο που είδα ήταν καμιά εικοσαριά άνθρωποι, όλων των ηλικιών πίσω απ’ την ταμπέλα που είχαν έρθει φορώντας τα καλά τους να με υποδεχτούν. Δε φάμιλυ!

Με το που κατέβηκα από τη σκάλα ένας κοντός, χοντρός και καραφλός, που ίδρωνε, σαν τον ντάντη μια κοψιά, αλλά με μουστάκι, όρμησε να μ’ αγκαλιάσει. Πώς κατάλαβε ότι ήμανε εγώ... μυστήριο –μάλλον από τη βαλίτσα που ήταν Samsonite και που δεν θα έβρισκες εδώ πιστεύω.

—Βρε τον ανηψιό! φώναξε ο θείος όταν τελείωσαν οι αγκα-

λιές. Βρε τον Γιάννη μας! Ολόκληρος άντρας γίνηκες, βρε. Φτου σου, να μη σε ματιάσω!

Με παίρνει το λοιπόν αλά μπρατσέτα και με πάει να μου γνωρίσει τη φάμιλυ.

—Από ‘δω η θειά σου η Φωτούλα, μου λέει. Το στεφάνι μου!

Η θειά Φωτούλα είχε σουλουπωθεί για την υποδοχή και είχε γίνει αγνώριστη, αλλά εγώ θα την αναγνώριζα οπωσδήποτε, χάρη σ’ αυτούς τους τεράστιους βύζους, που δεν είχαν το όμοιό τους και που βρίσκονταν αποθανατισμένοι στην κάμερα που είχα κρεμασμένη στο λαιμό μου. Αλλά φαντάζομαι πως αυτό θα το έχετε ήδη καταλάβει.

Είναι αυτό που εσείς εδώ λέτε «όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος». Εγώ απλά θα πω ότι τούτο εδώ ήταν ε τριπ το ρημέμπερ. Τι άλλο να πω;... έχω μείνει άφωνος!

Ε, Όχι κι Ανώμαλη!

Υπό: Μαριάνθης Πεφτοπούλου
Εισαγγελέως Εφετών

Πριν κάθε τι άλλο θα ήθελα να προειδοποιήσω την καλοπροαίρετη αναγνώστριά (είναι γνωστό ότι οι άντρες δεν διαβάζουν) πως ό,τι προτίθεμαι να πω εδώ εν συνεχεία δεν θα το πράξω υπό την ιδιότητά μου της καταξιωμένης λειτουργού της Θέμιδος, αλλά αυτόν της απλής γυναίκας, με όλη τη σημασία και το βάρος που φέρει αυτός ο τίτλος. Μιας γυναίκας βεβαίως σπανίου ήθους και ακεραιότητας χαρακτήρος, ιδιότητες για τις οποίες φίλοι, συνεργάτες, προϊστάμενοι και υφιστάμενοι, αλλά και απλοί γνωστοί, θα έσπευδαν αυθορμήτως να εγγυηθούν. Το ότι τα προφίλ μου στα κοινωνικά δίκτυα (ως *Marianthi Marianthi*) απαριθμούν άνω των 58.873 followers κάτι δείχνει νομίζω.

Υπάρχουν λοιπόν κάτι στιγμές στη ζωή του κάθε ανθρώπου (και συμπεριλαμβάνω στην κατηγορία αυτή και τους καταχωρημένους ως άρρενες) που αποτελούν σταθμό για την μετέπειτα πορεία του και που έρχονται –κάποτε– να εξηγήσουν πράγματα τα οποία, ως τη στιγμή εκείνη, φαίνονταν ακατανόητα.

Η δική μου στιγμή λεγόταν Γίτσα.

Σάββατο βράδυ κι επέστρεφα από τη Δεσκάτη, όπου βρέθηκα για υπηρεσιακούς λόγους, όταν μπαίνοντας στη Λαμία το αυτοκίνητο έπαθε ταρακούλο. Μη με ρωτάτε τι ακριβώς, γιατί δεν έχω ιδέα. Η δουλειά η δική μου είναι να στέλνω κακοποιούς στη φυλακή (δυστυχώς όχι πια στην αγχόννη), όχι ν' αλλάζω τσιμούχες. Τέλος πάντων, κατάφερα να βρω ένα συνεργείο... «Ο μαστρο-Λάμπης», όπου ο επιστήμων μάστορας κούνησε το κεφάλι

του, άνοιξε το καπώ, ψαχούλεψε λίγο τη μηχανή, ξανακούνησε το κεφάλι, τράβηξε και ξερίζωσε κάτι καλώδια και μετά στράφηκε και μου είπε αναστενάζοντας.

—Ζημιά, μανδάμ. Μιλάμε έχει πάθει το... (?) ενώ η αριστερή... (?) τα τίναξε και το... (?) έχει τρυπήσει... Πανωλεθρία μιλάμε!

—Αλλά φτιάχνεται..., λέω εγώ με ελπίδα.

Μόρφασε ο μαστρο-Λάμπης.

—Φτιάχνεται, πώς δεν φτιάχνεται, μου λέει. Όλα φτιάχνονται άπαξες και υπάρχει θέληση και ξέρεις τι κάνεις, αλλά... θα δούμε...

—Δηλαδή για πότε; τον ρωτάω.

Οι μαστόροι που σέβονται τον εαυτό τους και το λειτούργημά τους ποτέ δεν δεσμεύονται χρονικά. Μέχρι εκεί ξέρω.

—Θα κοστίζει..., μου κάνει.

—Εντάξει, του λέω. Φτιάξτο και ό,τι κοστίζει.

—Θέλει να κοιτάξω και τα φρένα... Καθότι το... (?) δεν δουλεύει καλά με το... (?)... Μην μας βρει κάνα κακό στον δρόμο... Δεν κάνει...

—Για πότε το υπολογίζεις; ξαναρωτάω ανυπόμονα.

Άλλη υπεκφυγή.

—Θα χρειαστώ ανταλλακτικό για το... (?), μου λέει σκεπτικός. Δεν ξέρω αν βρω στον Ντούλα... που αμφιβάλω... Αλλιώς θα το παραγγείλουμε στην Αθήνα...

—Μα πρέπει να είμαι στην Αθήνα τη Δευτέρα, του λέω απελπισμένη. Έχω δίκη.

—Γιατί, τι έκανες; ενδιαφέρεται ο άνθρωπος.

Άντε να του εξηγείς τώρα!

—Κάνε μια προσπάθεια να το ‘χεις έτοιμο αύριο, τον παρακαλάω. Καίγομαι!

—Αύριο είναι Κυριακή, μανδάμ, μου υπενθυμίζει ο μαστο-

ρας ανάβοντας τσιγάρο. Κι ο Θεός ο ίδιος αράζει –το λέει και το Ευαγγέλιο.

—Θα πληρωθείς καλά, επιχειρώ εγώ να τον δελεάσω.

Ο μαστρο-Λάμπης κούνησε το σοφό του κεφάλι.

—Ναι, αλλά αύριο παίζει η ομαδάρα μας με τον Βάζελο, μου λέει. Το πρόγραμμα λέει γήπεδο.

—Θα πληρωθείς πολύ καλά, ανεβάζω εγώ το δέλεαρ.

Ο μάστορας το σκέφτηκε.

—Από τον Ντούλα εξαρτάται, μου λέει. Αν έχει ο Ντούλας το ανταλλακτικό καλώς, ειδάλλως...

Έφυγα σε αναζήτηση ξενοδοχείου, χωρίς να λάβω συγκεκριμένη υπόσχεση, αλλά και χωρίς να μου έχει αποκλειστεί τίποτα.

Στο πρώτο που βρήκα μπήκα μέσα.

—Ένα δωμάτιο παρακαλώ, λέω του αδιάφορου ρεσεψιονίστα.

—Έχετε κάνει κράτηση; με ρωτάει αυτός επιτιμητικά.

—Όχι, του εξηγώ. Βρίσκομαι εδώ εκτάκτως.

Ο τύπος σήκωσε τους ώμους.

—Τότε ατυχήσατε, μου λέει. Αύριο έχει αγώνα κι όλα τα ξενοδοχεία είμαστε φίσκα.

—Δεν θα βρω πουθενά δηλαδή; ανέκραξα απελπισμένη.

—Δυστυχώς...

Ήμουν έτοιμη να βάλω τα κλάματα όταν τη στιγμή εκείνη έκανε την εμφάνισή της η από μηχανής θεά. Δηλαδή θεά δεν την έλεγες, αλλά τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια.

—Δεν βρίσκετε δωμάτιο; με ρωτάει.

—Δυστυχώς, της λέω. Όλες οι καταστροφές μου έτυχαν μαζί σήμερα! Πρώτα το αυτοκίνητο που τα ‘παιξε, μετά το συνεργείο του μαστρο-Λάμπη, τώρα αυτό...

—Ελάτε... ελάτε..., με παρηγορεί η κυριούλα. Θα τη βρούμε

τη λύση. Αν δεν σας πειράζει πολύ ευχαρίστως να μοιραστώ εγώ το δωμάτιό μου μαζί σας...

Αυτή ήταν η Γίτσα!

Όπως ήμασταν αμφοτέρως νηστικές συμφωνήσαμε να πάμε να φάμε κάτι εκεί γύρω πριν αποσυρθούμε.

Αλλά κι εδώ, ταβέρνες, μαγέρικα, φαστφουντάδικα ήταν όλα γεμάτα, διότι ήταν Σάββατο, και στην επαρχία ο κόσμος ξεπορτίζει, κι επιπλέον, λόγω της αυριανής μπάλας, είχαν προκύψει και πολλοί Αθηναίοι εκδρομείς (παρά την απαγόρευση μετακίνησης φιλάθλων).

Καταλήξαμε σ' ένα κάπως πιο απόμερο σουβλατζίδικο, όπου καταφέραμε να βρούμε ένα τραπεζάκι δίπλα στην ψησταριά, απ' όπου μας ερχόταν όλο το ντουμάνι και η τσίκνα, αλλά τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια.

—Είμαι μια δυστυχημένη, μου δήλωσε η Γίτσα αφού παραγγείλαμε. Χωρίζω.

—Εντάξει, την παρηγόρησα εγώ. Δεν είναι πάντα για κακό.

—Μα δεν ξέρεις τι άντρα χάνω, Μαριάνθη μου, απάντησε αυτή βγάζοντας ένα χαρτομάντηλο. Πέντε εμπορικά έχει στην πόλη ο Πότης μου. Ούτε ένα, ούτε δύο. Άσε πια τα σπίτια και τα διαμερίσματα!... Άσε τις καταθέσεις... τις αρπαχτές... τις κομπίνες... Με δυο Μπεμβέ κυκλοφορεί, για να καταλάβεις. Μια για τις καθημερινές και την άλλη, την καινούργια, για τα Σου-Κού.

—Το χρήμα δεν είναι το παν, είπα διδακτικά. Αν υπάρχει ασυμφωνία χαρακτήρων...

—Ποια ασυμφωνία, καλέ; ανέκραξε η Γίτσα. Καμιά ασυμφωνία. Του κουνήθηκε εκεί μια Ουκρανέζα —όχι ότι είναι τίποτα από δαύτην δηλαδή— κι αυτός τα 'παιξε!

—Αυτές οι αλλοδαπές είναι μάστιγα, συμφώνησα, για να μην την στενοχωρήσω.

—Μάστιγα;!!! Περονόσπορος! Επικρότησε η δυστυχημένη. Εμένα να ρωτήσεις, που από τη μια μέρα στην άλλη βρέθηκα στους πέντε δρόμους.

Και μου εξήγησε, με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, πώς διημιέφθησαν τα γεγονότα και πώς ο άπιστος Πότης της ζήτησε διαζύγιο και πώς εκείνη –κυρία!– τα μάζεψε και πήγε στη μάνα της στην Αθήνα και πώς ήρθε στην παρούσα συγκυρία να συζητήσει τα διαδικαστικά, πώς απέτυχε να τον μεταπείσει και πώς επίκειται μια δεύτερη συνάντηση αύριο –πριν από το ματς φυσικά.

—Δεν με νοιάζει τόσο το κέρατο –άντρας είναι– όσο η κοροϊδία, κατέληξε η παθούσα χρησιμοποιώντας το πέμπτο χαρτομάντηλο. «Να το βγάλουμε κοινή συνενάσει» μου λέει ο τσίπης. Κατάλαβες δηλαδή; Για να γλυτώσει τη διατροφή. Λες κι εμείς τρώμε κουτόχορτο.

—Παιδιά έχετε; ρώτησα (δήθεν) με ενδιαφέρον.

—Ευτυχώς όχι. Το σκέφτεσαι να είχαμε κιόλας; Πώς θα τα ζούσα κάτω απ' αυτές τις συνθήκες.

—Αυτό είναι θετικό, λέω εγώ –για να πω κάτι.

—Α, δεν ξέρω..., μόρφασε η Γίτσα. Γιατί, αν υπήρχε έστω κι ένα κουτσούβελο, ο κύριος θ' αναγκαζόταν και με τον νόμο, να τα σκάσει κανονικά. Ενώ τώρα... Άσε... ζω ένα δράμα.

Δεν ξέρω αν τα τέσσερα σουβλάκια και οι τρεις μπύρες που κατέβασε την παρηγόρησαν κάπως, αλλά η διάθεσή της είχε φτιάξει αισθητά, όταν επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο. Κι αυτό ήταν ευτύχημα, διότι το δωμάτιο που θα μοιραζόμασταν διέθετε μόνο ένα ημίδιπλο κρεβάτι κι αν συνέχιζε με το δράμα της θα μου ήταν αδύνατον να κλείσω μάτι όλη νύχτα.

Όχι δηλαδή ότι, έτσι που ήρθαν τα πράγματα, θα τα κατάφερα.

Η Γίτσα, το είπαμε, θεά δεν την έλεγε, αλλά ούτε και κανένα τσόκαρο ήταν, να λέμε αλήθειες. Κι αν δεν της είχε κοκκινίσει η μύτη, σαν της Μάριλ Στριπ στα δακρύβρεκτα οσκαρικά κατασκευάσματα, από την κλάψα, μέχρι κι ελκυστική θα μπορούσες να την πεις. Όχι πως είχε καμιά σημασία δηλαδή αυτό για μένα, μην βάζει κανείς ιδέες με το μυαλό του, που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, απλά το αναφέρω για να εξηγήσω τα παρακάτω, μεγάλο μέρος των οπίων προτίθεμαι φυσικά ν' αποσιωπήσω, με τη σεμνότητα που με χαρακτηρίζει.

—Οι άντρες είναι τελικά μπελάς, δήλωσε η Γίτσα όπως βρισκόμασταν ξαπλωμένες δίπλα-δίπλα. Σαφέστατα υπερτιμημένοι.

—Εδώ συμφωνούμε απόλυτα, της λέω.

—Εμ, καλά δεν λέω; μου κάνει. Τι ανάγκη τους έχουμε στο κάτω-κάτω; Νά, πάρε εμάς για παράδειγμα... Δυο ώρες γνωρίζομαστε και γίναμε κολλητές. Σε ποιον κάφρο άντρα θα έλεγα εγώ τον πόνο μου και θα με καταλάβαινε; Και με ποιον θα έπεφτα αγκαλιά, που λέει ο λόγος, στο ίδιο κρεβάτι χωρίς να του μπουν ιδέες; Ε; Όχι, να μου πεις.

—Δίκιο, μουρμούρισα, λίγο ανήσυχη, γιατί το κρεβάτι ήταν όντως στενό και η επαφή ήταν αναπόφευκτη.

Σβήσαμε το φως κι ετοιμαστήκαμε ν' αφήσουμε τα προβλήματατά μας πίσω, εγώ τον μαστρο-Λάμπη και η Γίτσα τον Πότη, και να ονειρευτούμε έναν κόσμο καλύτερο, μακριά από τη Λαμία και —ει δυνατόν— από τους αγώνες (βλέπεις οι οπαδοί, που είχαν κι αυτοί κατεβάσει τις μπύρες τους, ακούγονταν ως εδώ —μαγευτική υπόκρουση με μπαλαδόρικα συνθήματα στην νύχτας τη σιγαλιά).

Σε μια στιγμή ακούω τη Γίτσα να ψιθυρίζει από δίπλα.

—Βρε φιλενάδα... Εσύ δεν κρυώνεις;

Η αλήθεια είναι ότι είχε βάλει ψύχρα και η κουβερτούλα που χορηγούσε ο τσίπης ξενοδόχος δεν έκανε και σπουδαία πράγματα.

—Έχει βάλει ψύχρα..., ομολόγησα.

—Μήπως να 'ρθω πιο κοντά, να ζεσταθούμε δια της σωματικής θερμότητας; μου λέει.

Τι να 'κανα; Ήταν οι συνθήκες τέτοιες. Σχεδόν πολεμικές. Έπρεπε ν' αυτοσχεδιάσουμε.

—Και δεν έρχεσαι; της κάνω.

Και να δεις που σε πέντε λεπτά μέσα όχι μόνο ζεσταθήκαμε, αλλά ανάψαμε και κορώσαμε! Τελικά το ανθρώπινο είδος από την εφευρετικότητα που το διακρίνει στις αντίξοες στιγμές κατάφερε να επιβιώσει.

Μπορεί να μην κοιμηθήκαμε πολύ εκείνη τη νύχτα, αλλά είχαμε τουλάχιστον την επιβεβαίωση της θεωρίας της Γίτσας ότι οι άντρες, ως είδος και χρησιμότητα, ήταν σαφέστατα υπερτιμημένοι.

Το πρωί, η καθεμιά μας με εντελώς αναπτερωμένο ηθικό, πήγαμε να τακτοποιήσουμε τις εκκρεμότητές μας, εγώ με τον γκαραζιέρη και η Γίτσα με τον Πότη. Αφού συμφωνήσαμε να συναντηθούμε το μεσημέρι για φαγητό στο χθεσινοβραδινό σουβλατζίδικο.

Ο μαστρο-Λάμπης είχε νεώτερα.

—Με τον Ντούλα δεν γίνηκε τίποτις, μου δηλώνει. Δεν έχει ανταλλακτικό.

—Και τώρα τι κάνουμε; ανακράζω εγώ άπελπις.

—Τώρα... Αθήνα, παραγγελία, μου λέει ο μάστορας. Εξόν και αν...

—Εξόν και αν;...

—Είναι κάτι παιδιά δικά μας, αλλοδαπά, άτακτα, που εμπορεύονται ανταλλακτικά στη ζούλα, μου εξήγησε χαμηλόφωνα ο μαστρο-Λάμπης, Άνευ τιμολόγια και τέτοιες αηδίες μιλάμε...

—Κλοπιμαία δηλαδή, μαστρο-Λάμπη; του λέω αυστηρά.

—Κλοπιμαία!... Τι κλοπιμαία, μανδαμίτσα;... Αμέσως να πάει ο νους μας στο κακό, επειδής και πρόκειται για παιδιά αλλοδαπά; Τίμιοι βιοπαλαιστές είναι, πλην όμως η κενωνία η άπονη και η μπαμπέσα τα υποχρεώνει να ζουν στη ζούλα και με φόβο Θεού... Αλλά άπαξες και δεν θες... άσε... παραγγέλνουμε από Αθήνα και Τρίτη, Τετάρτη... βαριά Πέμπτη θα το έχουμε το ανταλλακτικό.

—Εντάξει, κοίτα τι μπορεί να γίνει με τους τίμιους βιοπαλαιστές, του λέω.

—Θα κοστίσει κατιτίς περιπλέον...

—Σιγά μην δεν κόστιζε! του λέω. Εντάξει, προχώρα το.

—Δευτέρα πρωί-πρωί έφυγες για Αθήνα, μανδαμίτσα, υποσχέθηκε ο υποχρεωτικός μάστορας.

Αλλά και η Γίτσα είχε κάτι καλά αποτελέσματα.

—Ο ερωτύλος καίγεται για το διαζύγιο, μου λέει. Θέλει κατεπειγόντως να στεφανωθεί την επιτήδεια, την Ουκρανέζα, η οποία λέει ότι γκαστρώθηκε —ποιος ξέρει από ποιον! Μου δίνει λέει ένα από τα σπίτια και την επικαρπία από ένα διαμέρισμα. Του είπα θα το σκεφτώ. Τι λες κι εσύ;

—Μετά το φαγητό πάμε να δούμε τ' ακίνητα και θα σου πω, της λέω.

Κι έτσι κάναμε.

Το σπίτι ήταν κέντρο-απόκεντρο, διώροφο, παλιό, αλλά σε καλή κατάσταση. Το διαμέρισμα πάλι ήταν ρετιρέ σε μια καινούργια πολυκατοικία.

—Υπόγραψε, της λέω. Σε συμφέρει.

—Να του πω και για τη Μπεμβέ; ρωτάει διστακτικά η Γίτσα. Όχι την καλή, την άλλη...

—Μη βάζεις μπελάδες στο κεφάλι σου, τη συμβούλεψα. Δεν βλέπεις τι τραβάω εγώ με το δικό μου αμάξι; Μόνο έξοδα έχουν. Άσε...

Περάσαμε ένα ωραίο απόγευμα, η Γίτσα τηλεφώνησε του Πότη να του πει ότι συμφωνεί κι επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο.

Εκεί την είδα σκεφτική.

—Μιας και τελείωσα έλεγα να φύγω απόψε με το ΚΤΕΛ, μου λέει.

—Να πας, της λέω, κάπως στενοχωρημένη, γιατί είχα αρχίσει να τη συνηθίζω βλέπεις.

—Να σ' αφήσω μόνη σου όμως; μου λέει αυτή.

—Ε, άμα δεν γίνεται αλλιώς;...

Η Γίτσα χαμογέλασε.

—Εξόν κι αν φύγουμε παρέα αύριο το πρωί, μου κάνει.

—Λες;

—Λέω.

Κι έτσι έγινε.

Και βέβαια η φιλία μας διατηρήθηκε για πολύ καιρό, μέχρι που ο Πότης αποφάσισε να εγκαταλείψει την Ουκρανέζα (που δεν ήταν τελικά έγκυος) και να ζητήσει συγχώρεση από την απατημένη Γίτσα. Έκτοτε κάτι κάρτες ανταλλάσσουμε μόνο Χριστούγεννα και Πάσχα.

Exit Γίτσα και Enter Πίτσα. Νά οι πλάκες που μας επιφυλάσσει κάποιες φορές η Ειμαρμένη. Ωστόσο, αν τα ονόματα είναι ομόηχα, οι ομοιότητες μεταξύ των δύο σταματούν εδώ.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, όχι τίποτ' άλλο, αλλά για να δει κανείς πώς κάτι συγκυρίες δεν σ' αφήνουν ν' αγιάσεις όσο και να το θέλεις.

Καλοκαίρι και βρίσκομαι για ολιγοήμερες διακοπές στη Φολέγανδρο με δυο ζευγάρια φίλων από την Αθήνα και τον κύριο Λάζαρο, συνταξιούχο Αρεοπαγίτη που με γυρόφερνε από καιρό –χωρίς επιτυχία, ως τη στιγμή εκείνη. Ένα ραμολιμένο θεοβάρετο ήταν ο Λάζαρος, αλλά εκτός του ότι τον είχε τον τρόπο του, διέθετε επιπλέον κι ένα πλήθος γνωριμιών άνωθεν και γύρωθεν κι όπως όλοι ξέρουμε, στο λειτούργημα, που τόσο ευσυνείδητα (και σχεδόν αφιλοκερδώς) υπηρετούσα, οι γνωριμίες είναι το παν. Τον άφηνα λοιπόν να κάνει τα καραγκιοζιλίκια του και να ελπίζει, ενώ τεχνηέντως φρόντιζα, ως όφειλα, και για το μέλλον μου.

Καλεσμένοι του Λάζαρου ήμασταν όλη η παρέα λοιπόν στη σπιταρώνα –με πισίνα παρακαλώ– κι αυτό μου ταίριαζε κουτί, γιατί δεν συμβαίνει κάθε χρόνο να κάνεις διακοπές τζάμπα και –σχεδόν– άνευ ανταλλάγματος. Άλλωστε τα δυο ζευγάρια μου εξασφάλιζαν πλήρη ασυλία από μια κατά μέτωπον ατάσθαλη προσέγγιση από τον όψιμο ερωτύλο, που θα μ' έφερνε, ενδεχομένως, σε δύσκολη θέση.

Η παρέα δεν μπορώ να πω ότι ήταν από τις πιο συναρπαστικές, όπως όλοι τους ήταν πολύ άνω των –ήντα, βαρυστημένοι, κρούμπλαστροι, γκρινιαρήδες κι επαναλαμβανόμενοι απελπιστικά. Νομίζω πως αν δεν προέκυπτε η Πίτσα θα θυμόμουν αυτές τις διακοπές σαν τις πιο γκρίζες της ζωής μου.

Η Πίτσα ήταν η ταβερνιάρισσα της «Κατίνας», μιας παραθαλάσσιας ταβέρνας, όπου τραπεζωνόμασταν κάθε μεσημέρι από τον οικοδεσπότη μας, που, γαλαντόμος, δεν μπορώ να πω, δεν μας άφηνε να πληρώσουμε ποτέ. Το βράδυ τρώγαμε στη βίλα, όπου μαγείρευε η Μαρουσώ, η οικονόμος του Λάζαρου.

Την Πίτσα δεν γινόταν να μην την προσέξεις. Τουλάχιστον 1.80 ύψος, με ώμους και μπράτσα μπετατζή, που έρχονταν σε αντίθεση με τις υπόλοιπες, έξοχα θηλυκές καμπύλες της, είχε ένα πρόσωπο δωρικό που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως και ωραίο, αν δεν ήταν αυτό το ινδιάνικο κούρεμα, με την ψιλή γύρω-γύρω και μια τούφα στην κορυφή, να την αγριεύει και να την κάνει να μοιάζει με Τσέχα νταλικιέρισσα περισσότερο παρά με νησιώτισσα μαγείρισσα.

Φαίνεται όμως πως, λόγω της παράταιρης εμφάνισής της, αλλά και του σκαιού κι απότομου χαρακτήρα της, σαγήνευε την πελατεία της –αλλοδαπή στη συντριπτική της πλειοψηφία– που δεν έλεγε να ξεκολλήσει από την ταβέρνα της, απολαμβάνοντας μαζί με το φαγητό και το αναπόφευκτο μπινελίκωμα που υφίστατο.

Την πρόσεξα βεβαίως –σαν αξιοπερίεργο, μη νομίζεις...– γιατί σε όλη αυτή την γκρίζα θολούρα της συντροφιάς, με την οποία είχα μπλέξει, ήταν ένας κάποιος ευχάριστος αντιπερισπασμός. Περιέργως με πρόσεξε κι εκείνη.

Ερχόταν ας πούμε να πάρει παραγγελία, σκυθρωπή και με το τσιγάρο (στριφτό) να κρέμεται στην άκρη των χειλιών –σαν τα παλιά γκαρσόνια του Παρισιού της καλής εποχής, προ της αντικαπιναστικής υστερίας.

—Λοιπό, τι καλούδια θα μας φιλέψεις σήμερα, Πίτσα; ρωτούσε με την εγκαρδιότητα του τακτικού ευεργέτη ο Λάζαρος.

—Τίποτις, ερχόταν η στερεότυπη απάντηση της Πίτσας. Σαν τι θέτε δηλαδή;

—Ψάρι; βολιδοσκοπούσε με ελπίδα ο οικοδεσπότης μας.

—Να κοιτάξω..., μουρμούριζε η ταβερνιάρισσα σημειώνοντας στο μπλοκάκι της ανόρεχτα. Μήπως και μου ξέμειναν τίποτις λαυράκια...

—Λαυράκια!..., ρχόταν το απογοητευμένο επιφώνημα του άρχοντα. Μα... βρε Πίτσα... λαυράκια;!

—Αυτά μου φέρανε, αυτά λέω, τον αποστόμωνε σκαιά η Πίτσα. Τι θες, να πάω να ρίξω παραγάδι ελόου μου; Κι εντάξει, πες πως μου τη βαράει και πάω... περιμένεις όμως εσύ μέχρι να πιάκω τη συναγρίδα που θέλει η αφεντιά σου, να τη φέρω, να την ξελεπιάσω, να τη μαγερέψω και να στη σερβίρω; Μην τρελαθούμε κιόλας!

—Καλά, συμβιβάζόταν ο Λάζαρος. Φέρε ότι υπάρχει...

—Να δω..., υπενθύμιζε η Πίτσα.

—Και καμιά σαλάτα... κανένα ορεκτικό... ρετσίνα... Ξέρεις εσύ, συμπλήρωνε η ψυχή της παρέας.

—Ξέρω, μουρμούριζε η Πίτσα και πήγαινε να δει.

Για να εμφανιστεί με πέντε πιάτα λαβράκια, που μοίραζε στους άλλους και μ' ένα έκτο γεμάτο λαχταριστά μπαρμπούνια—για μένα!

—Μα πώς; διαμαρτυρόταν ο Αρεοπαγίτης εν αποστρατεία. Ειδική μεταχείριση στη Μαριάνθη;

—Τα είχα φυλαμένα για το κορίτσι, δήλωνε η ταβερνιάρισα κοφτά. Εσείς βουλευτείτε όπως-όπως. Πάλι καλά να λέτε που τα βρήκα κι αυτά.

Κάτι που προκαλούσε τα πειράγματα της ομήγυρης και την ανησυχία του Λάζαρου.

—Αυτή η Πίτσα πολύ σε προσέχει, Μαριάνθη μου, μου είπε κάποια φορά κατ' ιδίαν. Διατί αναρωτούμαι.

—Φαίνεται ότι με συμπάθησε, απάντησα.

—Ναι, αλλά τίνι τρόπω; προβληματιζόταν ο υποψήφιος εραστής.

—Άλλους τους συμπαθούμε κι άλλους τους αντιπαθούμε, αντέτεινα εγώ. Δεν χρειάζεται φιλοσοφία.

—Ίσως να είναι κι έτσι, είπε συμβιβαστικά ο Αρεοπαγίτης ε.α. Ωστόσο αντιλαμβάνεσαι φαντάζομαι ότι η εν λόγω ταβερνιάρισα έχει κάποιες... χμ... ιδιαιτερότητες...

—Μπα, δεν πρόσεξα τίποτα η ίδια, είπα.

—Κακώς. Διότι θα 'λεγα πως καλό θα ήταν να λάβεις τα μέτρα σου. Μην της δίνεις πολύ θάρρος. Αφενός μεν διότι οι χωρικοί δεν καταλαβαίνουν από όρια —«δώσε θάρρος στον χωριάτη...» λέει η παροιμία— και αφ' ετέρου διότι τα άτομα αυτής της κατηγορίας στερούνται παντελώς κάθε εννοίας ηθικής.

—Ποιας κατηγορίας; απόρησα εγώ.

—Μαριάνθη, μην είσαι αφελής, με μάλωσε ο δάσκαλος. Ξέρεις πολύ καλά για τι πράγμα ομιλώ. Υπάρχουν άνθρωποι ανάμεσά μας που υποσκάπτουν τα θεμέλια της ελληνοχριστιανικής μας κοινωνίας δια της αναλγήτου συμπεριφοράς τους και της ανωμάλου προδιάθεσής των. Εάν είχα τη δύναμη θα τους έβαζα όλους αυτούς σ' ένα καράβι και θα το βούλιαζα μεσοπελαγίς, να γλυτώσουμε από δαύτους οριστικώς. Δυστυχώς τη δύναμη αυτή δεν την έχω.

—Γιατί, βρε Λάζαρε; τον τσίγκλησα. Εσύ δηλαδή δεν έχεις παρεκτραπεί ποτέ;

Ο Λάζαρος έγινε κατακόκκινος.

—Βεβαίως κι έχω παρεκτραπεί, βροντοφώναξε. Αλλά εντός των πλαισίων της ηθικής και της ευπρεπείας. Κατ' ουδέναν τρόπον δεν θα επέτρεπα εις τον εαυτόν μου να προβεί εις καταπτύστους και παρά φύσιν ασελγείας. Τα παντελόνια που φοράμε εμείς τα τιμούμε, κυρία Μαριάνθη, και σε παρακαλώ ν' αφήσεις κατά μέρος αυτές τις «προοδευτικές» αρλούμπες. Αναλογίσου την θέση και το λειτούργημα που επιτελείς.

—Μα κι εγώ τα τιμώ τα παντελόνια μου, Λάζαρέ μου, του κάνω. Άλλο όμως αυτό κι άλλο να καταδικάζουμε τους ανθρώπους για τις σεξουαλικές τους επιλογές.

Και η συζήτηση έληξε εδώ με τη θυμωμένη αποχώρηση του συνομιλητή μου.

Ωστόσο, ακόμα κι εγώ, με την καλοπροαίρετη αφέλεια που με διακρίνει, όφειλα να παραδεχτώ συντόμως πως σε ότι αφορούσε στις προσωπικές επιλογές της Πίτσας ο Λάζαρος ίσως να είχε κάποιο δίκιο.

Κείνο το μεσημέρι τα γερόντια της παρέας έφυγαν μετά το φαγητό για την ιερή στέστα τους κι έτσι εγώ ξέμεινα στην ταβέρνα, να χαζεύω στη θάλασσα τις βάρκες να κουνιούνται.

Η Πίτσα κατέφθασε μ' ένα τεράστιο κομμάτι μπακλαβά.

—Κερασμένο από το κατάστημα, μου λέει και πιάνει μια καρέκλα να μου κάνει παρέα.

—Πίτσα με καταστρέφεις! της λέω. Σαν τρίφυλλη ντουλάπα θα φύγω από 'δώ.

—Δεν έχεις ανάγκη εσύ, μου κάνει. Είσαι και γαμώ τις κορμάρες! Τρώγε.

Υπάκουσα, ενώ εκείνη έστριβε τσιγάρο.

—Δεν είσαι ντόπια, έτσι δεν είναι Πίτσα; της λέω για να πω κάτι.

—Απ' την Κοζάνη, μου λέει ανάβοντας το στριφτό.

—Και πώς βρέθηκες εδώ; τη ρωτάω.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Άσε, μου λέει. Είναι ολόκληρη ιστορία. Θα βαρεθείς.

—Για πες...

Με κοίταξε και κούνησε το κεφάλι της σαν να 'λεγε «καλάα...».

—Για μια βδομάδα ήρθα κι εγώ, να ξεδώσω, σαν εσένα καλήώρα. Δούλευα στα φυγεία... Σερβία... Αυστρία... Γερμανία... και πίσω. Καλή δουλειά, δεν λέω... και με φράγκα καλά, αλλά σου βγαίνει ο πάτος, ρε παιδί μου! Οπότε, κείνο το καλοκαίρι λέω της Πίτσας: «Πίτσα, ως εδώ και μη παρέχει. Δικαιείσαι κι εσύ μια βδομάδα, να ξεδώσεις σαν άνθρωπος». Οπότε πήρα άδεια απ' τη σημαία –(μπιπ) το αφεντικό– σάλταρα πρώτο παπόρο στον Περαία και να 'μαι εδώ.

»Όπου έπαθα την πλάκα μου βέβαια, ένεκα που ξεκούραση κι αραλίκι είχα να δω απ' του Αγίου Πι ανήμερα, που είναι, ως γνωστόν, κινητή εορτή. Φαί, πισοτί, μπάνιο, ύπνος και δόξα τω Θεώ. Παράδεισος μιλάμε! Μην κοιτάς εσύ που έχεις μπλέξει με

τις μούχλες και δεν το καταλαβαίνεις... Εδώ, με καλή παρέα, κοριτσάρα μου, είναι ο Κήπος της Εδέμ, πριν από το προπατορικό.

—Εσύ όμως ήσουν μόνη σου, παρατήρησα.

—Προσωρινώς, ένεκα που πριν ο αλέκτωρ λαλήσει τρις, γνώρισα ένα παιδί και (μπιπ) τα παιδιά. Νά, σαν ελόου σου καλήώρα. Το οποίο ταχιμιάσαμε... αυτό που λέει η παροιμία «είδε ο γύφτος τη γενιά του...»... Συμφωνία χαρακτήρων τουτέστιν, κι όχι μόνο —δεν ξέρω αν με πιάνεις...— κι όλα ωραία και καλά. Πλην οι μέρες περνούσαν κι εμένα σαν να μου κακοφαινόταν να τα μαζεύω πάλι κι άντε πίσω στη νταλίκα... κι άντε ξενύχτια στο τιμόνι... κι άντε στο μαγκανοπήγαδο χωρίς πάτο...

»Οπότε, σε μια δόση, πιάνω τη δικιά μου και της κάνω ξήγα όμορφη και σένια.

»—Καλά δεν ειμάστενε εδώ, μαρή; της λέω. Να φύγουμε να πάμε πού; Εσύ φυλακωμένη στο γραφείο κι εγώ φυλακωμένη στο κουβούκλιο της νταλίκας; Το βρίσκεις σωστό και δίκιο;

»—Σωστό δεν το βρίσκω, Πίτσα μου, μου λέει. Πλην όμως είναι στη μέση το βιοποριστικό.

»—Και δεν κάνουμε κάτι εδώ, να βιοποριστούμε; της λέω. Ο κυρ-Ανέστης βγαίνει στη σύνταξη και ψάχνει να βρει να νοικιάσει την ταβέρνα. Είσαι;

»—Ναι, αλλά με τι φόντα, Πίτσα μου; λέει αυτή.

»—'Ντάξει, της λέω. Θα τη βρούμε τη λύση. Θέληση να υπάρχει.

»Θέληση υπήρχε, οπότε βάνω εγώ το κομπόδεμα που είχα στην μπάντα για μια ώρα ανάγκης, βάνει κι εκείνη κάτι ψιλά που της βρίσκονταν και παίρνουμε την ταβέρνα.

»Και άριστα κάναμε, γιατί και δουλειά υπήρχε, δόξα τω Θεώ, και ζωή και κότα περνάγαμε, χωρίς κανέναν (μπιπ) πάνω από το κεφάλι μας να μας τα ζαλίζει. Όλα μισά-μισά. Τα κέρδη σε κοινό λογαριασμό —έχει σημασία που στο λέω— τα έξοδα τακτοποιημένα, ΙΚΑ, εφορίες... όλα εντάξει και η ζωή ζωάρα!

»Μέχρι το δεύτερο καλοκαίρι δηλαδή. Όπου η έτσι ξεμυαλίστηκε μ' έναν ξενέρωτο Ολλανδό κι ένα πρωί ξυπνάω και βρί-

σκω στο μαξιλάρι σ' ένα σημείωμα: "Sorry, αλλά φεύγω με τον Γιόχαν για Ρότερνταμ, ένεκα που τον αγαπώ και με ηγαπεί".

»Μου ήρθε κεραμίδα, ρε φιλενάδα, καθόσον εγώ, η περπατημένη, δεν είχα πάρει πρέφα για τον φόνο. Και η κεραμίδα γίνηκε τούβλο όταν διαπίστωσα ότι είχε σηκώσει κι όλα τα φράγκα από τον κοινό λογαριασμό –γι' αυτό σου είπα να δώσεις βάση στη λεπτομέρεια.

»Τη λέγαν Κατίνα. Εξ' ου το όνομα της ταβέρνας. Δεν άλλαξα την ταμπέλα, για να θυμάμαι τι ζώο υπήρξα».

Έστριψε ένα καινούργιο τσιγάρο και το άναψε.

—Γυναίκες! είπε φυσώντας τον καπνό περιφρονητικά.

—Μην το λες..., προσπάθησα να την παρηγορήσω. Δεν είναι όλες ίδιες.

—Ίδιες, επέμεινε συννεφιασμένη η Πίτσα. Άκου με που σου λέω... Είμαι παθός και μαθός.

—Όχι, δεν το δέχομαι, επέμεινα εγώ. Εγώ για παράδειγμα... δεν είμαι έτσι.

Μου έριξε μια λοξή ματιά.

—Καλά, είπε ξεφυσώντας καπνό. Θα δούμε.

Και είδαμε, γιατί αν δεν βλέπαμε δεν θα είχαμε και ιστορία να διηγηθούμε.

Η αλήθεια είναι ότι η πονεμένη ιστορία της Πίτσας με είχε αγγίξει –όπως με άγγιξε εκείνη η άλλη, της Γίτσας. Έτσι είμαι εγώ, ψυχοπονιάρα κι ευαίσθητη κι ας μην το δείχνω. Με συγκλονίζει, βρε παιδί μου, το δράμα του συνανθρώπου. Θέλω να βοηθήσω... μια ζωή αυτό το χούϊ θα με κυνηγάει. Ξέρω ότι είναι σπάνιο στους σκληρούς καιρούς που ζούμε, αλλά έτσι είμαι φτιαγμένη –ψυχή από δαντέλα– και δεν γίνεται ν' αλλάξω και να το ήθελα.

Επιπλέον μου έκανε εντύπωση το πώς η εν λόγω προδομένη Πίτσα σήκωσε τον σταυρό της αγόγγυστα και παληκαρίσια. Άλλες θα ήταν στα πατώματα και θα κλαιγόντουσαν μια ζωή, αλλά εκείνη όχι. Με το κεφάλι ψηλά πορευόταν στην καθημερι-

νότητά της, χωρίς να δίνει δικαίωμα σε κανέναν. Τώρα γιατί ξανοίχτηκε σε μένα δεν ξέρω. Ίσως από ένστικτο, ίσως λόγω της πείρας της να είχε μπορέσει να εκτιμήσει τον ψυχικό μου πλούτο, γεγονός ήταν πάντως ότι με εμπιστεύτηκε και με πλησίασε.

—Πες τους μετά το φαγητό ότι θα πας για μπάνιο, μου σφύριξε επιδέξια ένα μεσημέρι, δυο μέρες μετά την εξομολόγηση.

—Μα... δεν έχω φέρει μαγιό, της κάνω το ίδιο επιδέξια.

—Αυτοί όμως δεν το ξέρουν, ρε βούρλο, με αποπήρε –και με το δίκιο της– η καινούργια μου φίλη.

Όταν φύγαν τα γερόντια για τη σιέστα τους κατέφθασε η Πίτσα με τον απαραίτητο μπακλαβά.

—Φάτο και θα σε πάρω μαζί να ριζούμε παραγάδι, μου λέει στρίβονταςτσιγάρο.

—Μα δεν ξέρω από παραγάδι, της λέω.

—Κανείς δεν γεννιέται μαθημένος, μου απαντάει διδακτικά. Και να γράφεις δεν ήξερες, αλλά σ' έμαθε ο δάσκαλος, και νά που γίνηκες γκοτζάμ επιστήμων. Έτσι και με το παραγάδι. Θα σου μάθω εγώ, να σε κάνω επιστήμονα στην ψαρική.

—Κι αν κάνω καμιά βλακεία; ρωτάω ανήσυχη.

Η Πίτσα γέλασε –κάτι που σπάνιζε.

—Θα σε μαλώσω και δεν θα το ξανακάνεις, είπε.

Είχε μια βάρκα από τις παλιές, τις ξύλινες –«Κατίνα» κι αυτή, σαν την ταβέρνα– με την οποία ξανοιχτήκαμε, όχι βαθιά. Βρήκε το σημείο που ήθελε, μου έδειξε τι έπρεπε να κάνω και σε λίγο το παραγάδι βρισκόταν ποντισμένο. Μετά με πήγε σ' έναν ερημικό ορμίσκο, όπου τα νερά ήταν διάφανα κι ακίνητα σαν καθρέφτης. Όνειρο!

—Εδώ θ' απολαύσουμε το μπάνιό μας, μου δηλώνει.

—Μα... δεν φοράω μαγιό..., της λέω.

—Ε, και; Σάματι εγώ φοράω; Εξόν κι αν ντρέπεσαι τους καβούρους.

Εντάξει, δεν ήμουν υπέρμαχος του γυμνισμού, αλλά εδώ δεν

υπήρχε ψυχή και τα νερά ήταν αληθινός πειρασμός. Οπότε έκανα την καρδιά μου πέτρα και ξεπερνώντας τις όποιες αναστολές είχα, λόγω κάποιων παραπανίσιων κιλών –δεν βόηθαγε και η κουζίνα της Πίτσας, ούτε οι μπακλαβάδες–, γδύθηκα.

Η φιλενάδα άφησε ένα θαυμαστικό σφύριγμα, που ομολογώ ότι μου ανύψωσε το ηθικό κι εξαφάνισε, ως δια μαγείας, και τις τελευταίες μου επιφυλάξεις.

—Τι μανάρι είσαι συ, μανάρι μου! είπε με απροκάλυπτο ενθουσιασμό.

—Καλά... κι εσύ δεν πας πίσω, ανταπέδωσα το κομπλιμέντο.

Κι έτσι, τα δυο μανάρια, μπανιαριστήκαμε, βουτήξαμε για κοχύλια και φανταχτερά βότσαλα, παίξαμε, γελάσαμε και μετά βγήκαμε να στεγνώσουμε στη ζεστή άμμο, με μια οικειότητα λες και γνωριζόμασταν από χρόνια. Και ήταν τόσο καλά ώστε ξεχαστήκαμε, μέχρι που ο ήλιος πήρε την κατιούσα στον μακρινό ορίζοντα, αλλά και πάλι δεν βιαστήκαμε να επιστρέψουμε.

—Και η ταβέρνα; της λέω. Οι πελάτες;...

—Ρε δεν πάει να (μπιπ) και η ταβέρνα και οι πελάτες. Θα κάνει καλά η Μαρίκα κι ο Μπάμπης. Τι, τζάμπα τους πληρώνω;

Την επομένη τα ίδια και καλύτερα. Καθώς και τη μεθεπομένη. Αλλά...

—Βρε Πίτσα, λέω της Πίτσας, όπως αγναντεύαμε το φεγγάρι να βγαίνει από το πέλαγο. Να σου πω την αμαρτία μου... στενοχωριέμαι που θα φύγω...

—Για πότε μιλάμε, κούκλα μου; ρωτάει η Πίτσα.

—Αύριο, της λέω. Φεύγει όλη η παρέα.

—Κι εσύ τι, έχεις υπογράψει κάνα συμβόλαιο μαζί τους; μου κάνει.

—Όχι, αλλά τελειώνει και μένα η άδειά μου, της λέω.

—Γιατί, δικάζετε τον κοσμάκη και το καλοκαίρι; με ρωτάει.

—Όχι, αλλά υπάρχει δουλειά στο Εφετείο... δικογραφίες... χαρτομάνι προς διεκπεραίωση...

—Άλλη άδεια δεν έχεις;

—Έχω, άλλες δυο βδομάδες, αλλά...

—Αλλά τι; Πάρτες τώρα, να τις χαρείς.

—Όμως... Φεύγει κι ο Λάζαρος και δεν γίνεται να του υποχρεωθείς ζητώντας του να μείνω σπίτι του, της εξηγώ.

—Και γιατί να μείνεις στου μορμολύκειου; Θα 'ρθεις να μείνεις σε μένα.

—Μα...

—Δεν έχει «μα»... Θες να μείνεις, έλα να μείνεις στο τσαρδί της Πίτσας. Δεν θες... εντάξει... καλή καρδιά. Σάματι η πρώτη θα 'σαι ή η τελευταία;

Αυτό ήταν μια έμμεση υπενθύμιση για το δράμα που είχε ζήσει με την άπιστη Κατίνα.

—Μωρέ θέλω, της λέω. Αλλά μην σου γίνω βάρος.

Η Πίτσα γέλασε.

—Τέτοια βάρη, κούκλα μου, μακάρι πάντα, είπε.

Και ήταν αυτό το ωραιότερο κομπλιμέντο που είχα ακούσει ως τώρα σ' ολόκληρη τη ζωή μου.

Η επιστροφή στην «κανονικότητα» ήταν δύσκολη. Με την Πίτσα μιλούσαμε καθημερινά στο SKYPE κι ανταλλάσσαμε μηνύματα στο Messenger. Μετά, σιγά-σιγά συνδιαλέξεις και λοιπή επικοινωνία πήρε ν' αραιώνει. Με ζώσαν τα φίδια, αλλά δεν είπα τίποτα.

Μου είπε όμως η Πίτσα.

—Κοίτα, μου λέει σε μια από τις σπάνιες πια συνδιαλέξεις μας. Τη θυμάσαι την Κατίνα που λέγαμε;

—Πώς δεν τη θυμάμαι, της λέω. Αυτή που την έκανε με τις καταθέσεις της τράπεζας στην Ολλανδία.

—Ε, εντάξει, μου λέει η Πίτσα. Σαν παιδί κι αυτή έκανε ένα λάθος... Τι, θα της πάρουμε το κεφάλι τώρα;

—Χαίρομαι που συμφιλιώθηκες επιτέλους με την ιδέα της προδοσίας, της λέω ξερά. Αυτό δείχνει ότι είσαι ανώτερος άνθρωπος.

—Προδοσία!... Τι προδοσία;... Αμέσως εσύ, να δικάσεις και να καταδικάσεις μια κάποια επιπολαιότητα!

—Φιλενάδα, της λέω. Εσύ κάτι προσπαθείς να μου πεις...

Φαντάστηκα την Πίτσα να ξεροκαταπίνει.

—Η Κατίνα μετάνιωσε, μου λέει στο τέλος.

—Και πού το ξέρεις εσύ;

—Μου το είπε η ίδια.

—Τηλεφωνικώς;

—Διά ζώσης. Είναι δυο μήνες που ήρθε να με βρει. Με δάκρυα στα μάτια μιλάμε. Το κάθαρμα ο Γιόχαν της έφαγε όλα τα φράγκα και μετά την πέταξε στο δρόμο. Σε τι κόσμο ζούμε, ρε φιλενάδα! Σε τι κόσμο!

Αυτό ήταν όλο.

Δηλαδή... σχεδόν...

Με το άνοιγμα των δικαστηρίων, πρώτη μέρα, όπως στο σχολείο, με φωνάζει η Πρόεδρος στο γραφείο της. Ανταλλάξαμε τα τυπικά... πώς τα πέρασες;... πού πήγες;... ήταν καλά;... και μετά μου σκάει το μυστικό.

—Συναντήθηκα με τον κοινό μας φίλο, το Αρεοπαγίτη, μου λέει.

—Α, τι καλά! λέω εγώ ανυποψίαστη.

Η Πρόεδρος, ένα τσόκαρο –στα –ήντα προχωρημένα– μου έριξε μια αινιγματική ματιά.

—Μου είπε κι ορισμένα πράγματα για σένα, είπε μ' ένα διαφορούμενο χαμόγελο.

—Καλά να υποθέσω, είπα.

—Όπως το πάρεις... Εκείνος πάντως δεν τα είπε για καλό.

Επιτέλους άρχισα να καταλαβαίνω. Ο Λάζαρος, ενοχλημένος από την πόρτα που έφαγε, φρόντισε, σαν γυναικούλα, να με διαβάλλει, ποιος ξέρει με τι συκοφαντίες, στην προϊσταμένη μου.

—Ότι και να σας είπε ψεύδεται ασυστόλως, δήλωσα.

Η Πρόεδρος πήρε μια καλόβολη έκφραση, σαν τους Ιεροεξεταστές του Μεσαίωνα πριν δώσουν διαταγή να ριφθεί στην πυρά ο αιρετικός.

—Άκου να δεις, κορίτσι μου, μου λέει. Το τι κάνεις στην ιδιωτική σου ζωή και ποιες οι επιλογές σου εμένα δεν μ' ενδιαφέρει. Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι να κάνεις καλά τη δουλειά σου. Κι εσύ, οφείλω να ομολογήσω, στη δουλειά σου είσαι τύπος και υπογραμμός.

—Σας ευχαριστώ, λέω εγώ μαγκωμένη γιατί δεν έβλεπα πού το πήγαινε η γκιόσα.

—Την αλήθεια λέω. Όμως, επειδή τυγχάνουμε δημόσια πρόσωπα και λειτουργοί, οφείλουμε να προσέχουμε τη συμπεριφορά μας. Να μη δίνουμε δικαίωμα στον κάθε μούχλα Λάζαρο να μας χαρακτηρίζει ανώμαλες, επειδή το στενό τους το μυαλό δεν τους επιτρέπει να κατανοήσει, πόσο μάλλον να δεχτεί, τις προσωπικές επιλογές των άλλων.

—Με χαρακτήρισε ο Λάζαρος... ανώμαλη;!!! ανέκραξα κατάπληκτη.

Η Πρόεδρος έκανε μια σαρωτική κίνηση με το χέρι της.

—Τόσο του κόβει, τόσο λέει, είπε. Για μένα το ίδιο κάνει. Αυτό ήθελα να σου πω... φιλικά. Για να φυλάγεσαι από τις κακοτοπιές. Άντε, και καλή χρονιά να 'χουμε. Καλές καταδίκες.

Σηκώθηκα μουνδιασμένη να φύγω. Δες τι μπορεί να πάθει κανείς από την καλή του την καρδιά! Όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος τελικά. Οι παροιμίες μέσα από τη ζωή βγαίνουν.

Στην πόρτα η Πρόεδρος με φώναξε.

—Και... πού 'σαι, Μαριάνθη... Ξέρεις, είμαστε πολύ περισσότερες απ' όσες φαντάζεσαι, είπε και μ' άφησε σύζυλη.

ΤΕΛΟΣ

Το επικό πόνημα «Δεν Πάει Έτσι, ρε Κουμπάρε...»
ξεκίνησε να γράφεται στην Κέρκυρα, στις 17 Ιουνίου 2020
και τελείωσε στον ίδιο τόπο στις 20 Οκτωβρίου 2020.